CONTINUATIO

CATALOGI VIRORUM SANCTITATE ILLUSTRIUM

E CONGREGATIONE CASINENSI

A L I A S

S. JUSTINÆ PATAVINÆ

PER EUMDEM REVERENDISSIMUM PATREM

D. MARIANUM ARMELLINUM

EJUSDEM CONGREGATIONIS
S. PETRI DE ASSISIO
ABBATEM.

ROMÆ, ANNO MDCCXXXIV.

Typis Jo: Zempel Germani Viennensis propè Montem Jordanum.

SUPERIORUM PERMISSU.

Qui cæpit opus bonum, perficiet. *Philip.* 1. 6.

IMPRIMATUR.

Si videbitur Reverendissimo Patri Magistro Sac. Pal. Apost.

N. Episc. Bojan. Vicesg.

IMPRIMATUR.

Fr. Jo: Benedictus Zuanelli Sacri Pal. Apost. Magist. Ord. Præd.

Ab-

ABsoluto Assisii typis Sgariglianis gemino *Episcoporum*, *ac Reformatorum* Catalogo, vix incæptam tertii, *Virorum*, nempe, *Sanctitate Illustrium* impressionem abrumpere, & Romam plurium negotiorum causâ, denuo pergere oportuit. Hic ne postremi hujus Operis, quod lucubrationum mearum corona, Deo adjutore, esse debet, editio diutius differretur, eam statim continuandam curavi, sperans insuper fore, ut hæc Romana editio, longe castigatior, ac pulchrior præcedentibus impressionibus prodeat.

APPROBATIONES.

JUssu Rmi Patris Sac. Palatii Apost. Magistri Fr. Jo. Benedicti Zuanelli attente perlegi librum inscriptum – *Continuatio Catalogi*, *Virorum Sanctitate Illustrium è Congregatione Casinensi*, *alias S. Justinæ Patavinæ* pervigili cura elaboratum à Rmo Patre D. Mariano Armellini Abbate S. Petri de Assisio, ejusdem Congreg. cumque nihil in eo repeterim Fidei Catholicæ, vel bonis moribus dissonum, quinimo formandis ad probitatem fidelium moribus, præsertim Ascetarum per omnigena virtutum exempla aptissimum sit, & valde admiratus fuerim præclarissimi Authoris in colligendis vetustis monumentis solertiam, qua tot illustres pietate viros, è tenebris, hominumque ignoratione revocatos, vitæ lucique restituit, ideo ne ulla unquam oblivione extinguantur, eorum nomina, & insignia gesta in hoc opere, magna eruditione, variaque doctrina referto, elegantissime descripta, ut ad omnium utilitatem prælo committatur plane dignissimum puto. In quorum fidem Romæ scribebam hac die 5. Xbris 1733. *Julius Mandosius*.

REVERENDISSIMO PATRI DOMINO

D. MARIANO ARMELLINO

Abbati Casinensi Franciscus Valesius S. P. D.

ILlustrium è Sacro SS. P. Benedicti Ordine Virorum, qui vel morum Sanctitate, vel Præsulatu, aliisque Ecclesiasticis muneribus claruerunt, vitas, ac res gestas elegantissime à te conscriptas ea ani-

mi

mi jucunditate perlegi, qua olim Bibliothecam Benedictino Casinensem, quam ad exitum perductam nuper typis evulgasti, versaveram, quamobrem uberem æque fructum, ac vindemia protulit, hanc racemationem allaturam puto; nec mirari satis possum, hominem grandævum, diuque affecta valetudine, nulli labori parcentem tot librorum acervos pervolutasse, nec quidquam excidere passus fueris, quod ad amplissimi, & religiosissimi Ordinis gloriam ex illis rediret, nam etsi hic jampridem per se clarissimus sit, & ad summum honoris, dignitatisque gradum pervenerit, nihilominus Tu, & ingenio, acri judicio, verborumque elegantia illum novo splendores auges; Opus hoc igitur, ut quamprimum in publicum prodeat dignissimum censeo, & exopto, propositis enim tot Sanctimoniæ exemplis, legentium animos ad pietatem, ac religionem mirificè excitat. Vale meque tui obsequentissimum, ut quotidianis in precibus Deo commendes exoro. Romæ kalendis Decembris 1733.

CHRI-

C

CHRYSOSTOMUS nobili Familia Nicolini Florentiæ prodiit, & ibidem apud Cænobium Sanctæ Mariæ, quod vulgo Badiam vocant, Monasticum institutum amplexus est anno 1538. die 21. Septembris, qui ut in Sæculo pro ingenii sui acumine Scientiis omnibus, Latinæ præsertim, Græcæque linguæ egregiam operam navavit, ita in suscepto Religiosæ vitæ proposito singularis pietatis cultu invictè perseveravit, imo veræ Sanctitatis exempla jugiter edidit. Erga Christi Domini Passionem miro devotionis sensu afficiebatur, ejusdemque Passionis, quoad fieri poterat, particeps esse, & maximopere cupiebat, & perquam enixè à Deo postulabat. Nec defuit votis ejus Rex dolorum, eum dignum reddens, *qui vesceretur cibo Regio, & biberet de vino, unde biberat ipse*, suæ videlicet Passionis consortem; nam primò Bononiæ dum esset Chrysostomus, in maximam animæ, corporisque angustiam eum incidere permisit, quâ cum acriter conflictaretur, benignissimus Salvator, qui non patitur quemquam supra vires tentari, illi apparens, mirificè eum est consolatus, ex quo tempore arctius Chrysostomus se Deo adhæsurum promisit, & consilia Evangelica perfectius servaturum. Florentiam reversus, occasionem promissa solvendi insperatam quidem, sed votis suis valde propitiam invenit, nam dum in Suburbano Camporearum, quò Monachi Florentini recreandi animi gratia nonnumquam secedunt, arbores quasdam putaret, crus sibi imprudens securi percussit (hebetudinem enim oculorum patiebatur) ex quo vulnere incuriâ, vel ignorantiâ Medici Vulnerarii male curato, insanabilem plagam contraxit, quæ ei acerbissimos dolores, ac denique etiam mortem attulit. Dolores quidem illos fortiter, ac patientissime tolerabat, sed quum aliquando ob novam vulneris incisionem, & doloris vim impatientiâ nonnihil pulsaretur, & ejus animus solicitudine anxius in diversa raperetur, adfuit statim humana specie Salvator, qui eum blande increpans, ad perfectam patientiam confortavit, & ad veram fiduciam erexit, nec post multos dies ingravescente morbo Sanctissimis Ecclesiæ Sacramentis devotissime susceptis, Cellæ fenestras, ut Cœlum aspiceret, aperiri postulavit, elevatisque sursum oculis, ac manibus in modum Crucis supra pectus compositis, Christi Domini Cruci affixi imaginem, qua apertum latus exhibet pressis labiis exosculans, felicissime ad eum migravit anno 1560. die 18. Aprilis hora 11. ætatis suæ ann. 37. omnibus, qui aderant ingenti stupore, & maxima admiratione captis, & ad tam beatæ mortis imitationem vehementi desiderio incitatis. Ex Necrologio Monachorum Abbatiæ Florentinæ MS. pag. 28., & seq. Agit insuper de eo Placidus Puccinellus in Chron. Abbatiæ Florentinæ pag. 143. Nosque in nostra Bibliotheca Lit.C. Petrus vero Ricordatus unum ex Interloquutoribus Historiæ suæ Monasticæ Chrysostomum constituit, ut videri potest Dial. 1. pag. 4. &c.

CONSTANTINUS ANSALONE Neapoli ortus, ibidemque in D. Severini Cænobio SSmi P. Benedicti asseclis adscriptus anno 1615. toto vitæ decursu inculpatis moribus, innocentia, ac puritate, virtutumque omnium exemplis Angelos ipsos æmulari visus est. A suscepti namque monastici instituti semita nunquam deflexit, sed ea omnia, quæ in Tyrocinio semel didicit, ad obitum usque diligentissimè custodivit, illud Regii Psaltis quotidie repetens, *& dixi nunc cæpi*; Obedientiæ præsertim servandæ ita studiosus fuit, ut superiorum jussa, acsi ipsius Dei ore essent prolata, reverenter exciperet, ac veluti innocentis pueri simplicitate, absque contradictione ulla adimpleret;

C

Laneas interulas, aliaſque veſtes ad ſenium uſque propriis ipſe manibus lavit; nec hoc ſolum humilitatis ejus indicium; Monaſterii famulos, fratreſque laycos interdum rogabat, ut eorum pedes ſibi oſculari permitterent, nec repulſam ſine dolore, ac fletu ſuſtinebat; monaſticæ paupertatis obſervantiſſimus, pecuniarum nedum uſum, ſed valorem etiam penitus ignoravit; Chriſti Domini Paſſionem, & Deiparam Virginem tenerrimo pietatis ſenſu proſequebatur; vix enim utriuſque nomine audito, lacrymarum rivulos ex oculis emittebat, idemque dum divinam Majeſtatem à peccatoribus graviter offendi animadverteret, ei contingebat, Dei proinde immenſam bonitatem pro eorumdem converſione jugiter exorabat.

Gregoriani cantus peritiſſimus, Dei laudes mira ſuavitate, & elegantia modulabatur, Organa vero dulciter adeo pulſabat, ut audientium corda ad cæleſtis harmoniæ deſiderium, ſummique Artificis amorem allicerentur; quam etiam artem, ſapienter ſcilicet Deo noſtro pſallendi, plures adoleſcentes amantiſſime docuit. Cum ad ſenium perveniſſet, quatuor ante obitum annis oculorum orbitatem incurrit, nec tamen conſuetas vitæ ſpiritalis exercitationes, & monaſticæ obſervantiæ actus, quoad fieri potuit, umquam omiſit, donec ad Beatorum ſedes vocatus, terras Cœlo commutavit cum Angelis Dei laudes in æternum modulaturus anno 1659. die 7. Julii, haud levi Sanctitatis famâ relictâ, qua de cauſa ejus Corpus in veteri Eccleſia peculiari tumulo reconditum fuit.

Ex Benedicti Laudati Brevi Chronico S. Severini MS. pagina 343.

F

I. FRANCISCUS MAURUS A' MILITELLO natione Siculus in Monaſterio S. Martini de Scalis extra Panormum ad D. Benedicti Caſtra, nomine tamen, ac jure Cænobii Mellitellenſis tranſivit an. . . . die . . ., & quandiu in eodem S. Martini Aſceterio commoratus eſt, ab aliis ejuſdem Monachis, ea quæ ſunt Spiritus Dei percipientibus, *Siciliæ Angelus*, nec immerito, vocabatur, nam Angelicis moribus, corporis, animique omnimoda integritate præditus, Angelicum etiam vultum, blandum videlicet, ac pium præſeferebat. Valde juvenis patrio ſolo relicto Caſinum tranſmigravit, ibique viginti octo, vel eò amplius, annorum ſpatio, ad obitum uſque conſtantiſſime permanſit, omnibus egregiæ virtutis exempla præbens, nec à Cænobii ſeptis, niſi Abbatis ſui juſſu, ut Clericum quempiam valetudinarium ad Monaſterii prædium aliquod, inſtaurandi vires gratiâ euntem, comitaretur, pedem umquam efferens. Paupertatis Monaſticæ, & ciborum parſimoniæ itemque ab eſu carnium abſtinentiæ eximius cultor, eas ægrotus tantum, ut Regula permittit, delibavit potius, quam comedit, idque nihilominus Abbatis præcepto adactus, & Medicorum voluntate compulſus: Laneam interulam ſemper geſtavit, quamvis calidæ admodum eſſet habitudinis. Humilitas autem, virtutum omnium Regina, præcipuò honore ab eo habita, & verbo, & actione ſemper fuit aſſerta, nam cum ſupremi Congregationis noſtræ Præſules, inſignis ejus probitatis optimè conſcii, invitum licet, ac renitentem, Decanum, ac Tyronum Magiſtrum illum elegiſſent (quod munus maxima charitate, ac pietate, nec minori adoleſcentium emolumento, omniumque ſpirituali utilitate aliquandiù geſſit) & ad ſublimiores dignitates eum provehere ſtatuiſſent, ipſe enixiſsimis precibus ab hoc eos conſilio revocavit, imo ut aditum ad altio-

Cap. 39.

F

altiores gradus sibi præcluderet, Decanatus etiam officio nuncium remisit, & vix Decani merum titulum deinceps retinuit. Ad diurnam, nocturnamque Psalmodiam, reliquasque omnes Monasticas observationes assiduus, communibus regularium onerum legibus, licet vel ætas, vel affecta valetudo id postularet, solvi se numquam permisit. Erat quidem variis scientiis imbutus, linguamque Gallicam apprime callebat, sed ejus præcipuum studium in divinis paginis perscrutandis, moralisque Theologiæ Doctoribus perlegendis versabatur.

II. *Quia vero acceptus erat Deo, necesse fuit, ut tentatio probaret illum.* Angebatur etenim jugiter *scrupulorum* angustiis, cum tamen candidam adeo, ac illibatam animam sortitus esset, eamque in obtenta per Baptismum innocentia diligentissime custodiret, ut D. Petrus Martonus à Maranulâ, celeberrimi Theologi, virique doctrinâ, ac virtutê insignis D. Theodori à Maranula, qui Casinensis Cænobii Prior obiit, germanus Frater, Monachus & ipse pius, ac doctus, Francisci confessionum auditor, sæpe testatus sit, nihil se in eo, ut plurimum, absolutione indigens invenire, imò sæpe eum cogebat ad divinum sacrificium celebrandum, quacumque scrupulositate deposita. Pertulit semper Vir Dei hanc animi infirmitatem, quæ eum die, noctuque mirè cruciabat, invictâ patientiâ, donec clementissimus Deus, ut cum dilectis suis plerumque assolet, multos ante obitum dies ab ea penitus eum liberavit. Extrema ejus infirmitas admodum longa fuit, & gravissimis doloribus plena, quos ipse mira æquanimitate, ac fortitudine diuturno adeo tempore toleravit. Denique postquam divinis Sacramentis pluries in ægritudine refectus fuisset, in manus Domini Spiritum suum religiosissime reddidit ætatis anno 56. Domini vero 1711. apud omnes magni Servi Dei constanti famâ relictâ; quapropter ejus corpus in Ecclesia S. Annæ, ubi omnes Casini decedentes Monachi tumulantur, peculiari arcâ reconditum fuit, ejus capiti marmorea lamina supposita, simplici hac inscriptione insignita, ***Franciscus à Militello obiit V. Idus Junii A. D. MCCXI.*** Statura fuit mediocri, gracilisque constitutionis, sed pulchra facie, pietatem simul, & affabilitatem spirante. Ex relatione Cl. viri D. Erasmi Gattula, mihi Casino transmissa, qui etiam ipse narratorum haud exiguam partem Casini vidi an. 1683., quo à tribus jam annis ibi degebam. Franciscus vero eodem anno 1683. Casinum venerat, & ego circa finem ejusdem anni Romam redii. Vitus etiam Amicus.

Tob.12.13.

In supplem. ad Rocch. Pyrrhum.

FRANCISCUS à Novis: Vide infra in B. Nicolao à Prussia pag. 151. & seq. n. 4., & 5.

G

GASPAR FELIX ex nobili familia Comitum *de Thedeschis*, Placentiæ natus, ibidem in D. Sixti Monasterio S. Benedicti disciplinam amplexus est anno 1633. die 24. Junii. Expletoque studiorum curriculo, varia Cænobii munia, præsertim Cellerarii, ex obedientia, laudabiliter exercuit. Dum igitur quadam die ad refectionem ex more cum aliis sederet, consuetamque mensæ lectionem magnâ mentis attentione auscultaret, tanto divinæ gratiæ illapsu repente commotus est, ut erumpentibus confestim lacrymis, nullo præterea corporali cibo tunc quidem vesci potuerit; Mox à cænaculo egressus, ad Abbatis pedes sese humiliter prosternens, tum Cellarii, tum Cellæ quoque suæ clavem eidem restituit; abdicatoque etiam Decani officio, arctissimam exinde vitæ ratio-

G III. Nec tamen intra hos fines virtutum ejus fama sese continuit, Italiam ipsam egressa Lusitaniam totam, unde Gometius exierat, cum fœnore implevit, impulitque Regem Odoardum, ut Gometium, tantum jam virum, precibus, & legationibus ad laudatum Pontificem Eugenium IV. in Patriam revocaret; Prioremque Sanctæ Crucis in Urbe Conimbricensi, ubi olim S. Antonius, Patavinus postea dictus, Canonicorum Regularium S. Augustini institutum professus fuerat, & quò corpora quinque SS. MM. Ord. Minorum Marrochio translata, adhuc jacebant, constitueret. Ibi ac per totum Regnum, dum Cœnobiorum, Cleri, omnisque Ordinis hominum reformationi, verbo, in primisque Sanctissimis Vitæ exemplis feliciter incumbit, tot laborum, totque bonorum operum præmia percepturus, Cœleste Regnum conscendit anno 1442. magna Sanctitatis opinione in terris relicta.

IV. Ex ejus vita à Thoma Salvetto nobili Florentino, Legum Doctore, & Florentinæ Abbatiæ Advocato, jussu Florentinæ Reipublicæ, rogatuque Lusitaniæ Regis conscriptâ, quæ manu exarata superest adhuc in Bibliot. laudatæ Abbatiæ Florentinæ, ejus autem exemplar etiam apud me. Item ex Arnoldo Wione Lign. Vit. lib. 1. cap. 20. pag. 39. Petro Ricordato Hist. Monast. dial. 3. pag 322. à tergo, & seq. Jacobo Cavaccio Hist. S. Just. Lib. 5. pag. 212. edit. secundæ anni 1696. Placido Puccinello in Chron. Abb. Florent. aliisque.

I. FR. GREGORIUS è Castro S. Eliæ Casinensis Diæcesis, piis ortus parentibus, ab eisque artem Ferrariam exercere jussus, haud parum in ea profecit; sed cum Evangelicam perfectionem assequi vehementer optaret, Sanctæ conversationis habitum Casini inter Fratres *Commissos* impetravit. Ejus spiritum ex Deo esse, dura, & aspera Monasticæ disciplinæ, per quæ illi transeundum fuit, patientissime, & alacriter tolerata, satis probarunt. In pristina Ferraria arte ex superiorum præscripto diù insudavit; postea Monasterii possessionem S. Appollinaris vocatam integerrime administravit, sed cum ob Columbini cordis simplicitatem minime crederet, quamvis monitus, à quibusdam filiis iniquitatis Monasterii triticum fuisse ablatum, quod persuaderi haud posset, Christianum hominem lethalis culpæ labe ob temporale lucrum, inquinari velle, amotus inde tamquam minus idoneus, & in Cœnobium revocatus, lampadibus Ecclesiæ tergendis, ac totius Domus munditiei curandæ perpetuò addicitur, quod onus libentissime, ac diligentissime deinceps subivit.

II. Ad complura mechanica affabre elaboranda valde idoneus, & aptus, in antedicto S. Eliæ Castro Horologium pulcherrimum singulas horas ter signans miro artificio composuit, cum interim ad levandam laboris molestiam, recreandique animi gratia, quædam carmina identidem pangeret, quibus Ferrariam artem cunctis præstantiorem, utpote ministeriis omnibus pernecessariam, deprædicabat: sed quid hæc ad regulares virtutes, quibus de die in diem, magis magisque affulsit? Primo enim Abbatem suum non secus ac ipsum SSmum. Patriarcham Benedictum, Monachos vero omnes veluti antiquos Ordinis nostri Sanctos demississimo obsequio venerabatur. Silentium inviolabile statutis horis servabat; at cum loquendum erat, sermones suos, Deum semper, & quæ Dei sunt præseferentes, Divinæ Scripturæ historiis, & Sanctorum exemplis condiebat; noctu vero Confratres suos panes de more conficientes, Sacra Lectione, ut Casini semper fieri consuevit, & etiam nunc consuescit, ut aliquis hoc officium charitatis adimpleat, sedulo reficiebat; otio perpetuum bellum indixit, cui propterea longe arcendo quidquid temporis à mechanico labore supererat, præsertim festivis diebus, orationi dabat, tum pias precationes, & meditationes Sanctas ex agiographis codicibus sua ipse manu exscribebat.

At Sa-

G

At Sacratissimum Christi Corpus, qua devotione, quo spiritus fervore, qua denique reverentia percipiebat, paucis narrari non potest; duarum saltem horarum spatium, animi adornãdo thalamo, pro tanto excipiendo hospite, piarum precum balsama effundens, ignitorum affectuum thymiamata incendens, insumebat; hocque totum parum illi videbatur præ amoris, & venerationis magnitudine. Dum in Casinensi Ecclesia Sanctorum Corporum Bmi P. Benedicti, & Sororis Scholasticæ an. 1627. translatio fieret, fama est, ipsum una cum Zacharia Fractensi Viro Sanctissimo, audivisse mirabilem organi sonitum nullo pulsantis ministerio efformatum.

De quo infra.

Tandem post tot exantlatos labores, febri correptus ad extrema devenit, cumque in lecto jaceret, & vi morbi conflictaretur, vehementer à Dœmone vexatus fuit injecta dubitatione de Baptismo rite ne, an inaniter à Parocho sibi collato ob intentionis defectum, sed Cœlesti illustratus lumine, tetram Satanæ suggestionem fugavit, seque totum divinæ tradidit contemplationi; morti jam proximus cap. 1. Evangelii S. Joannis, *In principio erat verbum*, sibi legendum postulavit, quo pluries repetito animam Deo placidissime reddidit circa annum 1643. mense Xmbri ætatis suæ anno 60. expleto. Fuit quidem corporis statura pusillus, sed virtutibus, ac donis Cœlestibus magnus, & quo humiliori in statu apud homines constitutus, eo sublimioris meriti apud Deum declaratus. Ex Cornelii Ceraso Prioris Casinensis Elogiis, quæ de Monachis, & Commissis Casinensibus sui ævi conscripsit, asservatis in Tabulario Casinensi. Meminit quoque ejus Felix Egger Monachus Petrhusianus Idea Ord. Hierar. Bened. Libello 2. p.3. dissert. 3. pag. 429.; ubi narrat laudatum Zachariam Ascetam Casinatem vidisse Confratris sui *Gregorii à S. Elia* ibi *Conversi* animam multo Cœlesti lumine circumfusam Cœlum conscendere: quod idem refert Casimirus Vincentius Chranovius Polonus in Vita ejusdem Zachariæ impressâ Neapoli an. 1678. apud Gramignanum cap. 7. pag. 94., & seq. ubi etiam ejus virtutes describit; sicut pariter sup. pag. 92. & 93. auditam ab eo Cœlestem Symphoniam in prænarrata Sacrorum pignorum translatione testatur.

H

HIEREMIAS MARCHESIUS Neapolitanus, ibidem in Cœnobio S. Severini sæculo vale dixit anno 1651. die 15. Januarii, ubi postea Decani munus exercuit; Primis post ingressam Religionem annis nonnisi communem cum ceteris Monachis vitam duxit; sed postea peculiari gratia ad sublimiora à Deo vocatus, arctiorem sibi præscripsit vivendi methodum: non enim solum carnium, imo & Piscium esum sibi interdixit, verum etiam tres Hebdomadæ dies pane dumtaxat, & aqua tolerabat: Tyronum Magister ex obedientia factus, illos in Dei timore, & Regulæ observantia diligentissime instruxit, & ad Monasticam perfectionem, & proprio exemplo, & acerrimis adhortationibus ferventissimè incitavit, nunquam tamen præ divini honoris zelo, quo æstuabat, muneri suo ita satis factum ei videbatur, quin de patratis negligentiis perpetuis scrupulis angeretur; Quamobrem animo perpendens Abbas, Decanatus onus Jeremiæ ob assiduam spiritus anxietatem, impedimento potius esse ad ulteriorem profectum, eum illa cura publicè absolvit, & à Decanatu suspensum manere jussit. Tum vero quam altas in ejus corde Humilitas radices fixisset, palam fuit, genu enim flexo, Deo statim, ejusque in Cœnobio geren-

ren-

H

renti vices Abbati gratias plurimas reddidit, qaod majorem sibi rebus Cœlestibus, sanctisque meditationibus deinceps vacandi copiam tribuisset.

II. Sed cum Regni Poloniæ Dynasta (Palatinos vocant) Carolus Copek, Vir piissimus, in Italiam veniens aliquot è nostra Congregatione Monachos postulasset, ut iis Ducibus novam in Polonia Congregationem ad instar Casinensis, quæ propterea Castro-Casinensis appellanda erat, institueret, inter alios virtute conspicuos Monachos Jeremias ad eam provinciam obeundam electus fuit, ut Tyrones erudiret. Paruit illico Vir Sanctus, nulla vel itinerum, vel linguæ, vel laborum, quibus defungi necesse erat, difficultate præpeditus. Eò igitur perveniens, voti quod in corde jamdiù gerebat, aspera quæque, ac dura pro Deo patiendi, affatim compos effectus est: neque enim paucis referri potest, quot, qualesque ærumnas eum devorare oportuerit, tum ob aeris inclementiam, tum ob assidua bellorum contra Turcas incommoda, crebrasque ea de causa migrationes in remotiores Provincias, idque ut plurimum pedibus tantum, ac in modum fugæ, inediaque confectum; Sed invictus Jeremiæ animus omnia fortiter sustinens, Deo jugiter gratias agebat, quod concesserit sibi ea perferre, quæ in Italia degens numquam sperare potuisset. Tot igitur incommodis, & calamitatibus atritus (præter ætatis gravitatem) Sanctimoniæ fama clarus, in Lithuania Spiritum Deo reddidit anno 1671. ejusque corpus peculiari loco tumulatum fuit. Illius memoriam literis consignavit Benedictus Laudati in Brevi Chron:S.Severini MS.parte 2.pag. 355. In nostris quoque Regestis *summæ pietatis vir appellatur*.

De quo supra in Angelo Sangrino.

Ser. Tan. pag. 75.

HIERONYMUS ANDRUZZI. Vide infra L. T. in Timotheo Carminati prope finem.

I. HIERONYMUS ARMINIUS Patria Neapolitanus nobilibus, ac piis parentibus natus est anno 1559. die 5. Oct. unde in Siciliam demigrans apud S. Martinum de Scalis extra Panormum Monasticæ Regulæ sese addixit an. 1574. die 22. Februarii. Vitam verò suam in Religione ita instituit, ut præter acerrimam pænitentiam, & assiduum orandi, ceterasque virtutes exercendi inexplebile studium, nihil præterea curare, aut agere videretur, nam orationem sæpius ad plures horas toto corpore humi stratus, conformatis in Crucis similitudinem manibus continuabat. Corpus cilicio, Zona, & aculeis ferreis artus fodientibus, cruentisque flagellationibus, jejuniis, ac vigiliis ita cruciabat, ut in hostem infensissimum extremo supplicio dignum vix quidquam durius, aut crudelius decerni umquam potuerit, quo subsidio in primisque B̃mæ Virginis Patrocinio Virginitatem perpetuò servavit. Ut autem Deo charus, & amabilis ita Dæmonibus, in quos mirum exercuit Imperium, valde erat formidolosus, & terribilis, dictus propterea passim *flagellum Dæmonum*. Aliquando cum immundum spiritum Ecclesiasticis exorcismis divexaret, is furopercitus alapam Hieronymo inflixit, at vir Dei alteram maxillam ei protinus percutiendam offerens, hoc patientiæ, & humilitatis actu Cacodæmonem ab obsesso corpore abire extemplo coegit. Alio tempore cum Dæmon ejus præceptis ab homine exeundi pertinacius resisteret, vir Dei ad terram de more procumbens, modo, quo supra diximus, non minus viginti quatuor horis (& alia vice sexdecim) prolixius oravit, donec nefarius spiritus tantâ vi adactus, in fugam verteretur. Monasticæ paupertatis, quam semel voverat observantissimus, supernisque tantummodo bonis inhians, ab omni caducarum rerum, tum honore, tum emolumento semper abhorruit: pinguem propterea Abbatiam à Francisco Cardinali Sfortia, & conspicuum Episcopatum à Raynutio Parmensi Duce sibi oblatum, constantissime recusavit.

Scaccia Diavoli.

Gra-

Gratiâ curationum insigniter resplenduit, cui Medicus, immodici lucri cupidus, acerbè indignans, Hieronymum colapho, Dæmonem imitatus, atrocibusque contumeliis excepit: at is veluti injuriæ, quam patiebatur, ipse esset reus, humiliter veniam petiit, & furibundi iram mollissimis verbis frangere pro virili curavit. Ter sibi propinatum venenum inoffense bibit, innumerasque persecutiones, testimonio conscientiæ suæ, Deique in primis ope fretus, victor evasit. Prophetiæ spiritu afflatus, non solum futura multo ante prædixit, sed etiam hominum corda, eorumque abditissimas cogitationes penetravit; Horum autem tam charismatum, quam virtutum fons, & origo Hieronymo erat flagrantissimus in Deum, & Dominum Jesum amor, præ cujus magnitudine quidquid umquam pro eo ageret, aut sustineret parum aut propemodum nihil reputabat.

II. Cum igitur ejus Sanctitatis fama longe, lateque diffusa jam esset, laudatus Raynutius Parmæ Dux IV. à Clemenre VIII. eum expetivit, ut ejus opera, & consilio in rebus spiritualibus, & ad Dæmonum maleficia avertenda uteretur: Itaque permittente Pontifice Placentiam eum adduxit, & in peculiari domo constituit, ubi duo, & viginti annorum spatio, usque ad obitum, mansit: toto autem hoc tempore ex eadem domo numquam nisi in propinquam Ecclesiam oraturus egressus est. Si quando vero per Urbem, alicujus infirmi visitandi, aut curandi gratia, vel à malo Genio energumenos liberandi, (hoc enim illi singulare donum Deus contulerat) transeundum erat, curru vectus, & omni ex parte clausus incedebat, ne quid terrenum aspiceret; Erat quidem ei hæc extra Claustra habitatio juge Martyrium, ideoque pluries enixè petiit, ut sibi ad nostrum S. Sixti Cœnobium veniendi, & ibidem manendi facultas tribueretur, sed frustra, votis ejus Principis voluntate obsistente, qui hac de re Præsulum etiam nostrorum nomine requisitus, negavit id umquam se concessurum, ex quo semel à Pont. Max. licentiam illum penes se retinendi pro suis necessitatibus obtinuisset, professus se non minus Hieronymo, quam proprio Genitori debere, cui post Deum vitam, filios, ditionem denique acceptam referret, quamobrem in eadem privatâ domo piissime, uti vixerat, spiritum Deo reddidit anno 1626. die 7. Xmbris hora 3. noctis, Sanctitatis fragrantissimo odore. Infirmo, ac morienti adstitit P. D. Clemens Arcelli nobilis Placentinus, S. Sixti Monachus, & Decanus, qui jampridem ejus Confessiones excipiebat, pluresque alii Religiosi homines felici ejus in Cœlum migrationi præsentes adfuerumt.

III. Paulo antequam excederet, humiliter postulavit, ut suum quidem corpus ad S. Sixti Ecclesiam deferretur, sed ad januam pedibus ingredientium proculcandum, tumularetur, utpote indignum communi Monachorum Conditorio, quorum consortium vivus, tandiu extra claustra, quamvis invitus, degens, non meruisset. Delato ad Ecclesiam corpore, tanta ad illud visendum, & venerandum, tamquam viri Sanctitatis fama jam clari, populi multitudo convenit, ut intra sacelli clathros illud includi, ne ejus vestes, imo, & membra, nimiæ devotionis gratiâ, discerperentur, necesse fuerit. Ei Vincentius Squaldus vir doctissimus, ac celeberrimus S. Sixti tunc Abbas missam parentalem solemni ritu celebravit, & Clericus Regularis Theatinus funebrem orationem dixit. Parentatione expleta, duo viri nobiles Placentini depositis palliis, sublatoque in humeros feretro Hieronymum ad tumulum deportarunt, qui ad majorem Ecclesiæ januam, ut optaverat, transverso corpore, eorumdem nobilium manibus ei datus est, ibique magna omnium veneratione hactenus jacet. In tabulario verò Sacrarii ejusdem S. Sixti extant plurimæ

Vit. cap. 30. pag. 112.

De eo in nostra. Bibl. pag. 2. L. V.

E testi-

H

testificationes virorum insignium, & testium omni exceptione majorum, præcipuè laudati Clementis Arcelli ejus Confessarii, de innumeris miraculorum prodigiis, meritis Hieronymi Arminii à Deo tum in vita, tum post ejus obitum editis.

IV. Hæc omnia cum olim incertis Authoribus accepissem, ut rem penitus exploratam haberem, de iis consului Rmum. P. D. Josephum de Leonibus nobilem Placentinum, S. Sixti nuper Abbatem, nunc autem, uti spero, & opto, in Cœlis commorantem (obiit enim paulo ante quam hæc scriberemus) virum egregium, & doctum, qui epistola ad me data anno 1727. mense Januario die 20., & in Analectis referenda, cuncta quæ Hieronymo Arminio Placentiæ evenisse superius narrantur, verissima esse affirmavit. Hieronymi Vitam scripsit Italicè Petrus Antonius Tornamira, ediditque Panormi anno 1674. apud Carolum Adamum in 4., quæ postea à Sacra Indicis Congregatione Lectoribus fuit interdicta; quod quidem Hieronymi Sanctitati minime officit, sed tantum scriptoris in ea exaranda, errorem aliquem indicat. Meminit ejus Gabriel Bucelinus in Benedicto Redivivo ad an. 1626, qui tamen corrigendus est ubi dicit, Hieronymum obiisse eodem anno. 1626. Panormi in S. Martino, cum extra quodcumque dubium Placentiæ diem extremum clauserit, ut supradictum est. Felix quoque Egger in Idea Ord. Hierar. Bened. Libell. 2. pag. 3. dissert. 3. n. 3. pag. 422., & seqq. quem vide.

Anno salut. 1727. Mense

HIERONYMUS PETRONIUS Fractis Oppido Campaniæ Felicis, nunc Terræ Laboris, nobili familia ortus, Frater Magni Servi Dei Zachariæ Petronii, in Casinensi Archisterio Monasticam professionem emisit anno 1592. die 25. Matii; fuitque postea Prior, ac deinde Abbas *Titularis*, Abbatis scilicet titulo tantum, ac nomine, non verò authoritate, & regimine decoratus. Is in nostris Regestis pag.235. scribitur in margine *Vir pietate celebris.* A Casimiro vero Chranovio Polono in Vita laudati Zachariæ Hieronymi Fratris, edita Neapoli anno 1678.; cap. 1. pag. 3. *Sicuti cum Zacharia Fratre communem Patriam, & genus, ita etiam non disparem Religionem sed communem Sanctitatem & gloriam adeptus*. Obiit an. D. 1636.

I

I. IACOBUS GRAFFIUS Capuæ in eadem Campania Felici, nobili stirpe progenitus, Petrique nomine in Baptismate insignitus, ab ipsis fere incunabulis optimæ indolis cum ad scientias, tum ad pietatem præclara dedit indicia. Vix septennis intempesta nocte è lecto surgens, fundendis Deo precibus diutius incumbebat, latenter quidem, ut ipse existimabat, nam idcirco sese lectuli conopæo circumtegebat, ne à parentibus, qui rem taciti admirabantur, videri posset. Statim atque adolevit, Immaculatam Deiparam impense colere, omnique devotionis affectu prosequi cœpit, jejuniorum, flagellationum, coronarum, (Rosaria dicimus) aliarumque precationum munera assiduè, ac libentissime eidem offerens. Adulta jam ætate, cum ob insignem utrique Juri navatam operam, Doctoris Laurea donandus esset, omisso communi aliorum more, Tibicines, & Convivia renuit, sed totam pecuniæ summam, ad trecentos fere nummos aureos, quæ in hujusmodi symposiis, ac solemniis insumenda erat, honestis puellis dotandis pie, ac religiose dicavit, quod sane egregium facinus Conterraneis suis ad Lauream deinceps assumendis saluberrimo exemplo fuit. Advocati autem munus lucri nullius gratia, sed divina dumtaxat charitate permotus aliquandiù

exer-

exercuit; quo tempore Sæculo nuncium remittere, & Divino obsequio sese penitus mancipare cum decrevisset, Monasterium S. Severini in Urbe Neapoli delegit, ubi suavi jugo Benedictinæ Regulæ humiliter colla submisit anno 1571. natus ipse annos viginti duos.

I.

II. In Tyrocinio Sodalem, & ex morum similitudine Amicum intimum sortitus est D. Constantinum *De Lanoya* juvenem sanctissimum, pari perfectionis studio, & in Dei Genitricem amore flagrantissimo accensum; cujus quidem amicitiæ hæ potissimum pactiones fuere, ut quoties alteruter parietem Cellæ intermedium pulsaret, statim genuflexo Bm̃am Virginem Angelica salutatione venerarentur, & ut in mensa ob ejus honorem à sapidiori bolo abstinerent, reliquum vero cibum, parcum illum quidem, & restrictum, cinere semper aspergerent.

De eo Catalogo Episcoporum.

III. Tyrocinio expleto, non ut plerisque usu evenit, primævi servoris sensim aliquid remisit, sed potius ea quæ retro sunt obliviscens, acsi quotidie cursum inciperet, ire jugiter contendit de virtute in virtutem, ut tandem ad videndum Deum Deorum in Sion posset pertingere. In primis assiduæ orationi tum ore, tum mente die, noctuque ita se addixit, ut pluries extra sensus raptus, Cœlestis Patriæ dulcedinem, quantum homini adhuc inter mortales degenti fas est, secundum tamen suam mensuram, prægustare meruerit. Quot vero *Coronas*, quot *Rosaria*, quot parva Officia, præter quotidianum Monasticæ Psalmodiæ pensum, præter incruenti Sacrificii celebrationem, totiusque Officii Defunctorum, integri insuper Psalterii cum omnibus Orationibus Dominicalibus recitationem, singulis diebus Deo, Sanctissimæque ejus Genitrici, pluribusque aliis Sanctis, ut acceptissimam Hostiam laudis, offerret, incredibile prorsus videri posset, eo præsertim tempore, quo septem omnino volumina sub prælo habebat, & magni Pænitentiarii, Librorumque Censoris in tota Neapolitana Diæcesi munere fungebatur, nisi ejus Vitæ oculatus Scriptor qui diu ejus confessiones excepit, testis omni exceptione major Aloysius Carafa, (Sanctus nempe pro Sancto scribens) ex ore ejusdem Graffii de his omnibus, neque enim ipse id antea credere voluit, fidem haud dubiam faceret. Sed quid possibile non sit credenti? quid non facile cum Deo ambulanti? Ad hæc cum media nocte surgeret ad confitendum de more nomini Domini, completa sacra Sinaxi, aliis abeuntibus, ipse in exedra immobilis nocturnas preces, Sanctasque meditationes ad duas integras horas, vel eo amplius, usque ad diluculum cum lacrymis, & gemitibus cordis compunctionem indicantibus, protrahebat, à qua laudabili consuetudine nullis umquam Satanæ insidiis, nullis tentationibus dimoveri potuit.

Oratio.

De eo sup. L. A.

IV. Ex his porro quisquis facile ea, quæ de ejus pænitentia mox dicturi sumus, verissima esse intelliget, quamvis maxima admiratione digna. Toto Tyrocinii anno Divam Catharinam Sanctæ Gertrudis Filiam imitatus, quotidie liquata cera nuda brachia aspergebat, quam statim è cute imo cum ipsa cute vi abstrahens, horrendum in modum ea deformavit, & novo semper recrudescente cruciatu, implacabilis suæ carnis hostis afflixit. Triginta prorsus annos super saccum paleis tantum infartum, cum somnum, brevem illum quidem caperet, semper cubavit. Nigro pane, ac pura lympha, rarò admodum modico vino admixtâ, victitavit, quod cibi genus non ut reliqui solent homines suis manibus ori admovebat, sed toto corpore ad terram prostratus, instar quadrupedum labiis tantum hauriebat, cum alioquin à prima juventa ad ultimam usque ætatem in honorem Bm̃æ Virginis jejunium cunctis diebus Sabbati solo pane, & aqua celebraret. D. P. Benedicti exemplo, cum ab

Pænitentia.

I. immundo ſpiritu graviter tentaretur, *ſuper urticas, rigidoſque ſentes* nudum ſe volutavit, eoque heroico actu glorioſum de Satana triumphum duxit; nec eo tamen tutum ſe reputans, flagellis ſæpiſſimè, & acerbiſſime ſe cedebat, ciliciumque aſperrimum, in modum induſii efformatum, ſcapulas, ac genua tegens quinquennio geſtavit, alternis tamen diebus, ne dolor conſuetudine leniretur, ſed acrius ſemper reviviſceret, illud reſumens.

Humilitas.

V. Humilitati aquirendæ ac ſervandæ, utpote virtutum omnium fundamento, ac fonti, curas omnes impendit; ab omni proinde honore, ac dignitate ita ſemper abhorruit, ut *Decanatum*, qui janua apud nos eſt dignitatum omnium, pro viribus abnueret, nec illum niſi à ſuperioribus coactus umquam admiſerit. Abbatis titulum, deferente Paulo V. Pont. Max. in virtutis, ac doctrinæ præmium, cui Librum de Caſibus ſummo Pontifici reſervatis obtulerat, invitus recepit, cum regimen, & paſtoralem ſolicitudinem enixe deprecatus fuiſſet. Res autem ſuas, Pænitentias, Orationes, Illuſtrationes, aliaque id genus cautiſſime occultabat, Salvatoris noſtri monitum probe cuſtodiens, *Clauſo oſtio ora Patrem tuum*; quæ vero de eo ſcimus, laudato Aloyſio Carafa Confeſſario ſuo, obedientiâ compulſus, non ſecus ac illi, qui tormentorum vi delicta confitentur, manifeſtavit; adeo Graffius Cænodoxiam pertimeſcebat. Nemo illum de quopiam conquerentem audivit, nemo contra aliquem vidit iratum; raro, & urgente dumtaxat neceſſitate è Monaſterio egrediebatur, optime ſciens Religionis Spiritum in Clauſtro aquiſitum per urbanas evagationes, & ſæcularia commercia ſenſim remitti, nec fieri poſſe, *ne de mundano pulvere etiam religioſa corda ſordeſcant*, ut S. Leo Magnus admonuit, cum alioquin nil magis Monachum deceat, quam ſolitudo; eam enim ipſo vel nomine præſefert.

Inanem gloriam.

Paupertas.

VI. Paupertatem uti plurimum dilexit, ita probe ſervavit: In ejus Cella nihil pretioſum, nihil pulchrum vidiſſes; Decem fere ducatorum centena ſibi à piis hominibus oblata, dotandis honeſtis puellis addixit. Cum ejus lucubrationes maximi ab omnibus fierent, & avidiſſime expeterentur, Bibliopolæ, qui ſuis typis ea conſignabant, multa pecunia, multiſque recentiorum Authorum libris pro illis Graffio reſpondebant, at is nummos quidem pauperibus erogabat, libris vero Monaſterii Bibliothecam locupletavit; Ceterum toto Monachatus tempore quinquaginta, vel eo amplius annorum, vix ipſe unum aut alterum Carolenum in proprios uſus, petita prius tamen ab Abbate ſuo venia expendit; nihil enim cupiebat in terris, qui omnia adipiſci contendebat in Cœlis.

Obedientia.

VII. Ejus quoque Obedientia inſignis æque, ac felix fuit. Decanus renunciatus, & Novitiorum Magiſter conſtitutus, Venetiis in Monaſterio S. Georgii plures eoſque præſtantes diſcipulos pietate, ac literis egregiè inſtituit, qui poſtea Abbates prudentia, doctrina, ac ſanctimonia celebres evaſerunt; Sacros item Canones variis in locis, ea qua eminebat eruditione, explanavit. Neapolim reverſus Cœnobio Sanctorum Renati, & Valerii, apud Surrentum, quod Sancti Severini appendix eſt, Rectoris titulo præficitur, paruit illico Vir Dei, quamvis ſubeſſe longe magis cuperet, quam preeſſe; ſuæque Obedientiæ fructum cumulatiſſimum ſtatim recepit; Nam in veteri Eccleſia eorumdem Sanctorum, qui olim Surrentinæ Civitatis Epiſcopi fuerant, Sacra Lipſana invenire, & circum illa, dum propriis manibus Sepulchra effoderet, arenam auream ſolus videre, & contrectare meruit, eaque corpora in novum templum ſolemni pompa, & communi omnium lætitia, & gaudio tranſtulit, & decentiſſimè collocavit, non utique ſine pluribus, iiſque ingenti-

bus

bus eodem tempore, tum horum Sanctorum intercessione, tum Jacobi nostri precibus, patratis miraculis, inter quæ puero luminibus orbato, pristina videndi facultas restituta narratur.

I.

VIII. At vero ejus patientia qualis, & quam invicta fuerit, paucis referri non potest: Tribus ante obitum annis acerrimis podagræ doloribus conflictatus, Deum semper laudans illi gratias agebat, cruciatus omnes, pro peccatorum expiatione libentissime veluti Sacrificium contriti cordis Domino jugiter offerens. Ingravescente autem morbo, toto fere biennio lecto decumbens, cum ullam in partem sese vertere nequiret, sed immobilis permanere cogeretur, non solum summâ animi fortitudine omnia sustinuit, sed insuper vehemens desiderium majora adhuc patiendi, quod in ejus corde Eucharisticus cibus devotissime ab eo quotidie sumptus accendebat, magis, magisque patefecit, nullis enim neque Medicorum, neque alterius cujusvis suasionibus aquiescere umquam voluit, ut lineam interulam, aut lineum pileolum sumeret, laneo dimisso, quamvis flagrantissimis febribus æstuaret, Ad eum sic ægrotantem, tamquam ad oraculum sapientiæ, & Sanctitatis speculum nobiles, aliique honesti viri identidem confluebant, quibus monita salutis pro uniuscujusque statu, & conditione præbens, Spirituali consolatione perfusos dimittebat. Paulo ante obitum laudato Aloysio Carafa duo valde notabilia, Confessionis tamen sigillo, quoad viveret, obtegenda, aperuit, quod nempe Virginalem integritatem illibatam servaverit, & quod numquam lethale crimen voluntarie comiserit.

Patientia.

IX. Mortem suam, ac mortis diem, horamque multis diebus ante prædixit; plura item alia Prophetiæ spiritu afflatus prænunciavit; in iis tumultus, ac turbas, quæ miserum in modum Neapolim, totumque Regnum afflixerunt, & tantum non funditus exciderunt, acsi præsentia essent, conceptis verbis descripsit, cordium etiam occulta penetravit, & quæ clam se à proprio famulo perperam commissa fuerant, illi aperuit. Tandem cum finis ejus peregrinationis appeteret, SS. Ecclesiæ Sacramentis summa cum devotione perceptis, elevatis in Cœlum oculis, Angelicam animam placidissimè in manus Domini tradidit, æternitatis gloria, quæ virtutum, ac bonorum operum merces est, ab eo coronandam anno 1620. die 19. Oct. ætatis suæ circiter septuagesimo; Corpus in sacello SS. Crucifixi peculiari loco reconditum, post annos 3. in veterem Ecclesiam translatum fuit, & sub uno ex ejus altaribus collocatum. Cæpitque statim miraculis quampluribus effulgere, præsertim in dissolvendis energumenis, qui impetraturi libertatem à Dæmonum Tyrannide fræquentes ad ejus tumulum confugiebant. Exeuntes autem Dæmones fatebantur, hoc in ipsos imperium à Deo Grassio tributum præmium esse incorruptæ Virginitatis, quam insigni illâ de impura suggestione victoriâ sanguine inter vepres effuso fortiter partâ, tectam sartam servavit. Reliquiæ item tum corporis, tum vestium plures infirmos solo tactu curarunt, in iis morti jam promixum ob pestiferum gutturis morbum, ejus digitus gulæ admotus confestim sanavit. Denique tot, tantaque edita ad ejus tumulum fuerunt miracula, ut ad ea litteris consignanda Viros duos, Monachum unum, Laicum alterum deputari oportuerit, qui numquam è templo discedentes, fide dignorum hominum innumera testimonia excipiebant, una voce dicentium *quia vidimus & testamur mirabilia Dei*; ex his porro efformati sunt *Processus miraculorum*, & *Gratiarum*, quas ad suam, & servi sui Jacobi gloriam operari dignatus est Deus, in tabularios S. Severini asservati.

Prophetia.

Obitus.

D. Simplicius Campagna Theologus.

Ex ejus Vita scripta tum ab Aloysio Carafa singulari libello, tum à Jacobo Majori-

I jorica ejus olim discipulo tomo 1. *Rerum memorabilium* ad an: 1622., & 1623., tum denique ex Brevi Chron. S. Severini à *Bened. Laudati* composito p. 2.pag. 270. Agimus Nos etiam fusissime de eo in nostra Bibl. p. 1. pag. 4 & seqq. ubi ex his ipsis Authoribus plura de ejus Sanctitate narramus, quæ multo consultius fuisset huic loco reservare, quod ideo non fecimus, quia de scribendo hoc ipso Virorum Sanctitate Illustrium Catalogo minime tunc cogitabamus, quod idem in nonnullis aliis nostris Scriptoribus Sanctimoniæ fama celebribus etiam evenit. Ceterum in eadem nostra Bibl. plures alios Authores honorificè de Graffio agentes in medium adducimus.

I. FR. JACOBUS ab Herculaneo, quod Oppidum est Campaniæ in ora sinus Neapolitani vulgo *Torre del Greco* familia de *Magliulis*, parentibus modicis quidem, sed piis, ac Deum timentibus natus est; expletoque vigesimo quinto ætatis anno, cupiens Deo perfectius deservire, inter Fratres Conversos, seu *Commissos*, ut nos dicimus, apud S. Severinum admitti postulavit, eo prorsus tempore, quo prænarratus Jacobus Graffius ibidem Monachum induit; qui duo Jacobi, veluti duo splendidissima luminaria, Sanctitatis radiis Cœnobium illud, totamque adeò Congreg. illustrarunt, varia tamen vivendi methodo, ac ordine; ut enim in domo Dei mansiones multæ sunt, sic ad eam pertingendi haud una patet via. Graffius præter commune regularis observantiæ pensum, totus fuit in asperrimis pœnitentiis, assiduis orationibus, aliisque minime imperatis pietatis operibus exercendis: At Fr. Jacobus nihil umquam singulare, nec duriorem vitam, nisi quam Regula præscribit, sectari voluit, sed ad illam perfectè, & adamussim implendam conatus omnes intendit, hoc nimirum jure confisus Cœleste Regnum se aquisiturum, quemadmodum SSmus noster Legislator in fine ejusdem Regulæ illam observantibus promittit, *Facientibus hæc, regna patebunt æterna*. Itaque cum alii Religiosi statutis horis cibum sumerent, ipse etiam una cum illis reficiebatur; cum jejunarent, & ipse inviolabile servabat Jejunium. Cum silentii tempus esset, ne verbum quidem proferebat, cum loquendi fieret facultas, & ipse quæ opus erant, parce tamen, & circumspectè loquebatur. Cum alii irent dormitum, & ipse in pace cum Xpõ quiescebat, cum alii ad Deum laudandum surgerent, & ipse impiger in oratione vigilabat; Ita Gentium Apostolum imitatus, *flebat cum flentibus, gaudebat cum gaudentibus*, omnibus omnia factus, ut se, & alios Xpto lucrifaceret.

II. Omnium autem suorum actuum principium, simulque finem, charitatem erga Deum, & proximum sibi constituit, quæ singulis prope momentis in eo veluti in speculo refulgebat, cujusque beneficium cumulatissime senserunt quotquot, quacumque de causa ad eum accedebant; neminem enim à se umquam mærentem, aut contristatum dimisit, memini quidquam (quod quidem concedi poterat) denegavit, cunctorum animis plenam consolationem verbo, factoque infundens. Hujus autem summæ virtutis specimen egregiè in primis dedit cum triginta prorsus annos Obsonatoris officio functus est, & viginti annos Pistrino, & Cellæ Vinariæ præfuit: tunc enim admodum liberalem Monachis omnibus in eorum necessitatibus sese exhibuit, quæ illis opus erant, abunde suppeditando, cibos optimos ad Regulæ tamen, & Religionis præscriptum, illis comparando, & in omnibus ad eorum commodum, & utilitatem spectantibus, strenuam diligentiam, & eximium amorem præseferendo; cum interim in discutiendis expensarum suarum rationibus, & in negotiis pertractandis admodum solers, sagax, ac prudens esset. Erga pauperes perquam misericors, affatim cunctis eleemosinas erogabat, nec tamen pro-

Charitas.

pin-

pinquos suos aliis anteferebat, sed in charitatis officio ceteris omnibus coæquabat. Ut vero pauperum inopiæ citius subveniret, sinum suum panibus onustum semper gestabat, ut ne uno quidem momento eorum subsidium differretur, sed eodem prorsus tempore pauperes quidem os suum, Jacobus vero manum suam aperiret, ut omnes implerentur benedictione: nam cum tanta assidue largiretur, panis tamen in ejus manibus augescere videbatur, & multo minus in ejus, quam in aliorum administratione consumi; eo nimirum retribuente, qui dixit, *date, & dabitur vobis*; *& qui dat pauperi non indigebit*.

I

III. At ejus abstinentia revera mirabilis fuit: omnia fere edulia in manibus ejus erant; omnia ab eo aliis distribuebantur, ipseque ob quotidianum haud intermissum laborem, fame, ac siti interdiù, nec rarò, pulsabatur; & nihilominus gulæ suæ semper victor, extra commune cænaculum nihil umquam comedit, aut bibit, sed inediam fortiter sustinens, statutis horis una cum aliis cum gratiarum actione moderate refocillabatur; quod sane martyrii quoddam genus jure quis dixerit, inter cibos velle esurire, & cum ab aliis famem depellas, ipse famelicus permanere.

Abstinentia.

IV. Nec minore laude digna ejus paupertas, quam super aurum, & topation semper dilexit; Humillimus ac sibi despectus vilibus vestibus induebatur, mundis tamen, & minime sordidis, D. Bernardi exemplo, cui paupertas semper placuit, sorditas numquam, una dumtaxat tunica, obsoletoque, & depilato pallio contentus; quamvis autem pecunias sibi creditas in aliorum usus copiose expenderet; sibi tamen summe parcus, imo potius avarus, in cella præter vetustam Salvatoris Crucifixi imaginem, nihil prorsus habere voluit; Hic ejus amor, hæ deliciæ, hoc oblectamentum, huic cor suum, seque totum dicaverat, abjecta rerum omnium caducarum cupiditate, quippe qui *omnia detrimentum fecerat, ut Xptum lucrifaceret*; & pro thesauro hoc unum semper optaret, *nihil habere, & Crucem*.

Paupertas.

S. Greg. Nat. de S. Basil.

V. Orandi assiduitas durissimum ejus genibus callum obduxerat, & cum præ muneris sui negotiis genua flectere non posset, stando etiam aut ambulando, aut mechanicum quodvis opus exercendo, orationem continuabat, semper proinde orariam coronam manibus gestans, ore, ac mente Deum ubique laudans, semper toto corde illi adhærens, semper totis viribus ad illum suspirans, unde colligas perpetuum bellum otio tamquam infensissimo hosti eum indixisse, ut Dæmon semper illum occupatum, suisque propterea tentationibus præclusum aditum semper inveniret; quæ sane cautio plurimum contulit, ad illibatam Virginitatem tota Vita servandam, quemadmodum ejus Confessarii unanimiter testati sunt.

Oratio.

VI. Hinc famâ ejus Sanctitatis longe, lateque propagatâ, Jacobus in omnium ore, & admiratione erat; omnes tum Monachi, tum Laici eum maxime venerabantur, omnes tam boni, quam etiam discoli (quod quidem admodum rarum, ac mirum est) eum laudibus efferebant: Nemo illo præsente, nisi de rebus spiritualibus audebat miscere sermonem; Ipse autem, ut cunctis summam semper reverentiam exhibuit, ita siquid indecorum vidisset, aut quoquomodo audivisset, corde, & oculis Columbæ usus, omnia in bonum interpretabatur, numqam de aliorum fragilitatibus scandalum sumens. Cum intempestivis noctis horis excitabatur, absque ulla mora è lectulo surgens (quamvis senio jam gravis) ad exercitii sui officinas illico descendebat, & alacri vultu, & serena fronte operâ suâ indigentes consolabatur, nihil interim de communibus Fratrum actionibus intermittens, sed ad omnia primus, ac impiger semper advolans.

Ejus Sanctitatis opinio.

S. simplicitas.

VII. Cum

I VII. Cum igitur adeò acceptus esset Deo, necesse fuit, ut tentatio probaret illum; assiduis enim laboribus, curisque molestissimis, nedum longæva ætate fractus, duobus ante obitum annis, more Electorum à Deo visitatus, atroci paralysi conflictari cæpit; cujus vi lecto decumbens, omniumque membrorum debilitatem patiens, nullam in partem sine alterius adjutorio sese vertere, nec cibum nisi ex aliena manu sumere poterat. Tum vero, si umquam aliàs, ejus patientia maxime enituit. Jacebat quidem corpore, sed corde, ac mente in Cœlum omni tempore elevabatur, ac si unus potius ex Angelicis illis Spiritibus, quam homo esset. Non enim ciborum ulla condimenta, non amicorum visitationes appetebat, non de doloribus conquerebatur, non animi perturbationem ullam ostendebat, sed in rerum Cœlestium contemplatione defixus, & ad supernam patriam anhelans, *Deo gratias* jugiter repetebat. Famulo ad ei inserviendum deputato in omnibus morem gerere non detrectabat, imo ab eo multoties, maximè cum opus haberet, derelictus, & quandoque etiam male habitus, &verberatus, omnia constanter perferebat, & tamquam singularia Divini Amoris indicia, hilari, gratoque animo excipiebat.

Patientia.

VIII. Tandem adveniente jam hora paratam sibi justitiæ coronam obtinendi, mirabiliter è lecto se erigens, oculosque, ac manus in Cœlum tendens in hæc verba prorupit, *Benedictus Deus, ac Bma Virgo Maria Mater ejus, qui hac Sacra die* (Sabbati) *animam meam ad se perducere dignatur*, mox augustissimo Divinæ Eucharistiæ Sacramento refectus, ac extremâ unctione communitus, nullum sentiens mortis dolorem, placidissime corporis solutus nexibus in Cœlum evolavit, ann. 1619. die 9. Sept. ætatis suæ septuagesimo; cujus memoria in benedictione est.

Mors.

IX. Quam vero ejus Vita, atque mors in conspectu Domini pretiosa fuerit, Deus ipse crebris miraculis ad ejus tumulum testatum voluit; nam cum ejus corpus in communem Monachorum Sarcophagum illatum esset, statim cæperunt plures energumeni super illum prostrati à Dæmonum infestatione liberari, ipsique Dæmones magnis clamoribus profiteri, se meritis Fr. Jacobi ad exeundum è corporibus obsessis à Deo compelli; quamobrem ejus etiam corpus inde extractum sub alio altari è regione illius, ubi corpus Jacobi Graffii repositum erat, collocatum fuit. Itaque isti duo Servi Dei, sicut in vita sua se invicem in Domino dilexerant, & plurimum virtutum similitudine inclaruerant, ita & post obitum ipsis in sepulchris sese vicissim honore prosequebantur, & alter alteri velut primas tribuere contendebant; si quis obsessus, vel infirmus ad Sepulchrum unius sanitatem imploraturus accederet, ad alterum pergere jubebatur, ut postulata assequeretur; quod idem aliàs celeberrimis Sanctorum evenisse, ut mutuo se honore prævenirent, Dæmoniacos, aliosve ægrotos alter ad alterum curandos mittentibus, in Ecclesiasticis Historiis legimus. Non solum autem particulæ ossium, aut vestium Fr. Jacobi arreptitios, aliosque ægros sanabant, sed etiam pulvis collectus, etiam lateres ex ejus sepulchro auvulsi, & in diversas Regni partes delati curationum mirabilia solo tactu operabantur; eapropter utriusque Jacobi Sepulchra ab ingenti multitudine cujusvis generis languentium omni tempore frequentabantur, pluresque sani, & integri domum redibant, & quod multo etiam majus est, plerique corde compuncti, & præterita errata plorantes, animæ etiam sanitatem recuperabant. Fiebat igitur quotidie præter corporum curationem, fidei etiam, pietatis, devotionis, charitatis, ac cunctarum virtutum incrementum, quorum omnium mirabilium veluti testes

Miracula.

locu-

locupletissimæ plurimæ tabellæ coloribus ea exprimentes circa eorum sepulchra appensæ videbantur; sed & omnes, qui illa senserunt, viderunt, vel audierunt, uno ore clamabant, *Mirabilis Deus in Sanctis suis*.

I

Ex ejus vita MS. à Jacobo Majorica tom. 1. *rerum memorabilium*, & ex *Brevi Chron.* S. Severini à *Bened. Laudati* manu exarato part. 2. pag. 258. ex quibus habetur etiam doctrinæ famâ eum fuisse percelebrem, quam à Jacobo Graffio oretenus hausisse crediderim, vel à Deo infusam habuisse, nam status ejus conditio, & munia ab eo in Religione jugiter gesta literarum studiis eum vacare non videntur permittere potuisse, & denique ex Felice Egger Petrhusiano *Idea Ord. Hierarc. Bened.* Libell. 2. p. 3. differt. 3. n. 3. pag. 428., & seq. ubi tamen cum dicit Jacobum ex *nobili Magliulorum familia natum*, deceptum eum fuisse fatendum est, cum laudatus Majorica author coævus, & ocularis diserte afferat, eum *obscuris natalibus secundum sæculi dignitatem exortum*, quod quidem in majorem ejus laudem cedit, qui stirpis ignobilitatem tantæ virtutis splendore illustraverit; *etenim familiæ hominum* (ut inquit S. Ambrosius) *splendore generis nobilitantur*, *animorum autem clarificatur gratia splendore virtutum*.

Lib. de Noe, & Arca.

I. JACOBUS MAIORICA Patria Neapolitanus, ex Hispania tamen oriundus, in eodem S. Severini Cœnobio Monasticæ militiæ rudimenta posuit anno 1605. Sub Iacobi Graffii disciplinâ educatus, quod felix, faustumque illi fuit, in regulari observantia, & in omni virtute adeò profecit, ut tanto magistro discipulus dignus evaserit. Adhuc puer, antequam Cong. ingrederetur, eodem Graffio Confessario utebatur, qui ejus indolem, ac desiderium agnoscens D. Benedicti institutis nomen dandi, illi præcepit, ut totam SSmi. Legislatoris nostri Regulam memoriæ commendaret; quod cum strenuè exequutus esset, singulis Sabbatis Regulę partem memoriter, & ex ordine ei recitabat. Cui rei simile quid legitur de Sancto Antonino Florentino Archiepō, qui cum puer à Priore FF. Prædicatorum Conventus S. Marci inter eos admitti postulasset, hoc ab eo responsum tulit, ejus se desiderio facturum satis, dummodo intra breve tempus totum Psalterium memoriæ probe tradidisset: Sicut ergo Antoninus adimpleta ea conditione, voti compos effectus est, ita etiam Majorica, monasticam Regulam, quam adeo studiose didicerat, profiteri meruit, obtento ab ipso Graffio proprio, *Jacobi*, nomine, quod hactenus cuiquam imponi minime passus fuerat; magni sane, ac præcipui erga illum amoris, ac præclaræ de eo conceptæ spei indicium; quamobrem Graffius identidem eidem Majoricæ dicere solebat, neminem se magis diligere, quam *Jacobum*; quamvis Majorica, intra modestiæ fines sese continens, id ex joco à Graffio dici interpretabatur, quasi de semetipso id est Graffio hoc intelligeret.

II. Nec concepta de eo opinio Graffium fefellit: toto enim vitæ decursu Innocentiam, & Columbinam simplicitatem prudenti tamen zelo Monasticæ disciplinæ promovendæ conjunctam inviolatè retinuit. Ea de causa spiritalis Vitæ colloquia puro, sinceroque mentis intuitu cum sodalibus sæpe sæpius miscebat, ut eos ad regularis perfectionis desiderium, & Cœlestis Patriæ amorem inflammaret. Monastica paupertas illi semper summopere cordi fuit, eamque studiose admodum custodivit. Erga ineffabile divinæ Incarnationis mysterium mirè affectus, summam animi pietatem in eo, aliisque nostræ Redemptionis mysteriis jugiter contemplandis, ostendebat. Otium quam diligentissime devitans, reliquum ab oratione tempus, tum historica monumenta ad posterorum utilitatem literis consignando, tum morales Philoso-

I losophorum, Sacrasque Patrum Sententias, ad vitam recte instituendam colligendo, pie insumebat; de quibus ejus lucubrationibus fusius in nostra Bibliotheca, ubi de eo agimus, dictum est.

III. Cum ad ultimam senectutem pervenisset, ad heroicæ patientiæ exercitium gravi à Deo infirmitate, velut aurum in fornace perdiù probatus fuit; nam toto triennio omnium artuum dolore vexatus, nec alio situ, nisi resupinus decumbens, invicto spiritu, & hilari vultu non solum patientissimè cruciatus omnes tolerabat, sed humillimas etiam Creatori grates pro his, aliisque tota vita transactis ærumnis, tamquam amplissimis donis sibi concessis, assiduè agebat, illud nimirum Apostoli secum animo reputans, *omne gaudium existimate cum in tentationes varias incideritis*. Quod si aliquando mitiori frueretur hora, ad consuetum lucubrandi studium statim redibat, ne in suis etiam esset infirmitatibus otiosus, ut de Beata quoque Clara Assisinate legimus, quæ cum per infirmitatem ad corporale exercitium surgere non posset, sororum auxilio levabatur, fulcrisque ad terga appositis, mechanicum aliquod opus conficiebat, ut vel tunc labores manuum suarum manducaret. Tandem intimæ cum Deo, ejusque Divina voluntate unionis exemplum omnibus præbens die 10. Februarii illucescente aurora animam piissimè eidem reddidit anno *1669*. Ex brevi Chron. S. Severini MS. Benedicti Laudati pag. *359*. partis 2., & ex ipsius met Jacobi Maioricæ Rerum memorabilium tom. 1. ad ann. *1623*.

S. ILLUMINATUS Picenus Patriam habuit Septempedam, ex cujus ruinis à Gothis, aut Langobardis eversæ, Urbs, quæ nunc *S. Severino* dicitur excrevit. Fuit Monachus Ordinis S. Benedicti in Monasterio S. Mariani Urbis ejusdem, ubi antiqua traditio est, eum Monachis inservisse, & ut Monachus Benedictinus ostenditur antiquitus pictus fuisse, ut etiam demonstrat inscriptio, quam Cancellottus ex manuscripto profert, scilicet *Illuminatus D. Benedicti Monachus vir fuit celebris Sanctitatis, & sepultus in Ecclesia S. Mariani, quæ erat ejus Cœnobium*. Hoc autem Divi Mariani Cœnobium, quod olim pertinebat ad Monachos Benedictinos, nunc appellatur Monasterium S. Catharinæ, & à Monialibus etiam Ordinis S. Benedicti incolitur, ibi corpus ejusdem S. Illuminati adhuc integrum sub Ara Maxima religiosè asservabatur, nunc autem in peculiari Sacello novæ Ecclesiæ, ejus nomini dicato, an. *1657*. ut refert Jo. Marangonius in *Thesauro Parochorum* tom 11. fol *233*. n. *6*. de quo laudatus Jo. Baptista Cancellottus San-Severinas Soc. J. lib. 4. Vitæ S. Severini Episcopi Septempedani, rem mirabilem, & mysterio dignam refert, quod scilicet idem Corpus caput suum vertit semper ad dextrum latus aspiciens versus chorum Sanctimonialium, neque potuerit ullo modo in alium situm tranferri, hocque in signum amoris, quo è Cœlo ejus beata anima Moniales ibi degentes adhuc prosequitur. Ejus quoque Pallium sæpissimè defertur ad Ægrotos, cujus tactu multæ curantur infirmitates, ejusque festum ibidem solemniter agitur V. Idus Maii. Præneste quoque in Latio hujus S. Illuminati quædam Reliquiæ in Ecclesia S. Rosaliæ asservari, nuper accepi. De eo Martyrologium Romanum die undecima mensis Maii. Lucas Wadingus in Additionibus ad primum tomum Annalium Minorum n.3. Jo. Baptista Cancellottus loc. cit; Philippus Ferrarius de Sanctis Italiæ, ubi tamen errat, hunc S. Illuminatum asserens fuisse S. Francisci Assisiensis socium, & Alumnum, quem Ferrarium secutus est Brautius in Martyrol. Poetico. Verum hunc S. Illuminatum Assisii obiisse, atque sepultum fuisse est antiqua Minoritarum traditio, eumque ad quintam Maii refert in Martyrologio

gio Franciſcano Arturus; Imo Sanctus Illuminatus Septempedanus, alius omnino eſt à S. Illuminato Typhernate Eremita, qui in Monte Albano vixit, de quo Bollandus, ac Ferrarius ad diem VIII. Julii. Authores Bollandici Maji tom. 2. ad diem 11. fol. 706. ſed quod iidem mirantur, non celebrari hujus S. Illuminati memoriam in Faſtjs Benedictinis, occaſionem nobis dedit, hæc, quæ ſupradiximus de S. Illuminato, hic referendi, ne ipſi, neque alii deinceps idem exprobrare Monachis jure poſſint, cum alioquin extra inſtitutum noſtrum hoc prorſus ſit; nam S. hic Illuminatus annis plurimis ante Caſinenſem Congregationem floruit, cujus Congregationis Viros Sanctitatis fama Illuſtres hic enarrandos ſuſcepi.

I. FRATER JOANNES Genuenſis Patria, cum adhuc Juvenis Sæcularis eſſet, Philippus vocatus, percelebri Abbati D. Aloyſio M. de Auria aliquandiù inſervivit; ſed ex fortuita lectione Vitæ, ac Revelationum Divæ Gertrudis, mox alterius libri Spiritualis, quem Pater Dominicus à Jeſu Luſitanus ex Ordine Eremitarum D. Auguſtini, apud Marocchium in captivitate conſtitutus, *de laboribus, ac pænis Salvatoris noſtri Jeſu* compoſuit, ad meliorem Vitam capeſſendam vehementer incitatus fuit; conceptumque propoſitum de Monaſticâ Religione ineunda tunc demum adimplere cæpit, cum paulò poſt in cadavere juvenis, itemque nobilis, ac nuper pulcherrimæ fęminę, quod in Eccleſia, pro inferiis poſtridie celebrandis, noctu expoſitum erat, rerum omnium mortalium caducitatem, & humanæ conditionis miſeriam, ac fragilitatem clarius agnovit.

Italice de Taravagli di Gesù.

II. Itaque duobus illis ſupra recenſitis libris, quos aſſiduè deinceps pervolutavit, ad Sanctitatis faſtigium veluti ducibus, toto conatu contendens, mundoque, & rebus ejus omnibus vale dicens, Converſorum habitum (Commiſſos vocamus) in Monaſterio S. Mariæ de Cæſena, ubi arctior regularis diſciplinæ obſervantia vigebat, enixè poſtulans, impetravit: Ibi pedem, & cor ſuum fixit, nec umquam poſthac ex illo egredi voluit; ſed obedientiæ jugo humiliter ſe ſubiiciens, magna ſpiritus hilaritate viliora quæque Cænobii munia libentiſſime obivit. Temporis ſedulus, ac providus diſpenſator, viginti, quibus ibidem vixit annis, ne ullo quidem momento otiari viſus eſt. Diem, ejuſque horas accurate adeò diſponebat, ac partiebatur, ut non ſolum nihil de ſibi demandatis officiis ullatenus prӕteriret, ſed tempus quoque ei ſuppeteret, quo ſingulis aliis Monaſterii Officinis opportune adeſſe, ac miniſtrare, & ſodales peramanter adjuvare poſſet, conſuetam interea, orationem, & ſpiritualem Lectionem, die, noctuque ſtrenue frequentans; Nam unaquaque nocte ſupra Commiſſorum ſepulchrum extenſis brachiis procumbens, mortem meditabatur: Tribus deinde horis ante SSm̃ Euchariſtiæ Sacramentum brachiis ſimiliter in Crucis formam diductis fervertiſſime orabat: Denique aſperrimis ſe flagellis cruentans, interimque Salvatoris noſtri Labores, & Paſſionem recolens, noctis vigilias, veluti in terna ſpatia ſpiritualis militiæ diviſas, Xpti Excubitor, & Vigil impigrè abſolvebat.

In noctibus extollebat manus ſuas in Sancta, & benedicebat Dominũ.

III. Ex hac porrò adeò inſigni in Deum Religione tamquam ex ampliſſimo fonte, reliquarum virtutum limpidiſſimi rivuli jugiter emanabant: Eas inter primas obtinebat eximia in proximos, præſertim infirmos, eoque magis morti proximos charitas; his enim ſolicitè admodum præſto erat, eorumque tum corpora utili ſervitio recreabat, tum etiam animas Sanctorum Patrum dictis, divinæque ſcripturæ ſententiis mirum in modum ſolabatur, & ad bene moriendum ſapientiſſime comparabat. Humilitatem, manſuetudinem, ac patientiam in cunctis actibus ſummam præſeferebat, vultu autem

I

lætitiam semper ostendens, intuentes, exhilarabat, & affabili, dulcique colloquio corda demulcens, à vitiis homines retrahebat, & ad virtutem amplectendam acriter incitabat. Ejus vero modestia, abstinentia, & continentia paucis explicari non possunt. Erga Beatissimam Deiparentem, Divas Gertrudem,& Methildem tenerrima pietate præditus, studiosissimum eisdem, ut cuique par est, cultum exhibebat.

IV. Tanto igitur Dei amore succensus, ad eum jaculatoriis precibus, veluti ignitis telis jugiter aspirabat, hanc potissimum gratiam ab eo ardentissime flagitans, ut absque longa infirmitate (ne aliis oneri, ac molestiæ esset,) sibi mori contingeret; nec aliud, præter extremam unctionem, sibi ministrari Sacramentum tunc opus esset. Annuit ejus votis Omnipotens; nam anno 1718. die 1. Novembris Sanctis omnibus sacrâ, cum pridie, peccatorum confessione præmissa, divinam Eucharistiam, ut ei frequens mos erat, reverentissime sumpsisset, è mensa repente surgens, & ad cellam festinans, utque SSma Unctio sibi deferretur semel, & iterum rogans, ac si rei mox futuræ jam esset præscius, in lectulo resupinus sese composuit, supra pectus Crucifixi imaginem, unaque D. Gertrudis, & P. Thomæ à Jesu dilectissimos libros manibus tenens; ibi validissima apoplexia correptus, intra unius horæ spatium, Sanctæ Unctionis, ut optaverat, Sacramento munitus, placidissimè spiritum Deo reddidit, ætatis suæ anno quinquagesimo quarto. Quod idem fere olim contigisse Sancto Cingurino Fratri pariter Converso in Monasterio Floriacensi, qui pridie quam in extremam infirmitatem incideret, licet integrâ valetudine uteretur, conferri sibi Extremæ Unctionis Sacramentum enixis precibus postulavit, præsentiens nimirum, quid sibi posterâ luce eventurum erat, legimus in Bibliothecâ Floriacen., & in Anno Benedictino Jacobinæ Boüettæ de Blemeur Italicè reddito tom. 5. pagin. 244. ad diem 27. Septembris.

V. Hæc autem quæ de Fr. Jo. narravimus, breviter quidem, & parcè, sed tamen ita, ut satis sit ad ea confirmanda, innuuntur in Eplā Encyclica, de ejus obitu, ad singula Monasteria, ut nostra, de unoquoque Congregationis defuncto, fert consuetudo, transmissa, his prorsus verbis „ Il giorno però antecedente fece la SSma Communione, come era solito, per sempre più profittarsi nello stato Religioso, in cui con molta edificazione anche de secolari, si valeva del tempo per impiegarlo nell'adoratione del SSmo Sacramento: Questi, ed altri divoti esercitij me lo fanno sperare a godere la Patria celeste: &c. „ reliqua à Monacho omni fide digno Hip. Pug., qui eodem tempore Cæsenæ vixit, & Fr. Joannis acta omnia, & consilia intimè novit audivimus.

INNOCENTIUS patria Novariensis, Florentiæ in Cænobio S. Mariæ Monachis nostris adscriptus est anno 1506. die 7. Junij: Fuit autem sicut nomine, ita etiam vitâ, ac moribus prorsus innocentissimus: Nam in primis profundam humilitatem, & sui ipsius contemptum, quæ magnorum virtus est, in omnibus suis actibus ad omnium admirationem, & imitationem semper præsetulit; carnis vero macerationem jejuniis, ac vigiliis indesinenter prosequutus est. Adhuc enim juvenis integras sæpe noctes, orationi, ac studiis intentus ducebat insomnes; Senex vero non rarò ad nocturnam Sinaxim ceteros præveniebat: Videbatur sane vultu, ipsoque incessu subasperam quandam gravitatem, & antiquum disciplinæ Monasticæ rigorem, & severitatem redolere; sed qui propiùs accedentes, familiariter Viro utebantur, miram in eo dulcedinem, benignitatem, ac modestiam comperiebant. Floruit quidem nobi-

nobiliorum scientiarum intima peritia, sed earum omnium gloriam Scientia Sanctornm longe superavit. Hujus, aliarumque virtutum merito creatus Abbas, viginti ferme annorum spatio præcipua Monasteria, tum quæ in Sicilia, tum quæ in Italia habemus, Ravennatense, Prataleense, Florentinum, Casinense, totam insuper Congregationem Visitatoris primùm, Præsidis deinde munere prudentissimè gubernavit: quo tempore duo valde memorabilia, summaque laude digna facinora patravit. Primum Florentiæ, ubi una cum Seren: Eleonora Toletana M. Etruriæ Ducissa, cui erat in paucis charus, omnem lapidem movit, ut Patres Soc. Jesu in eam Urbem admitterentur; quod feliciter contigit anno 1551. Alterum Casini, ubi jus, atque officium civiles causas cognoscendi, ac judicandi in Civitate Sancti Germani, quod Abbates Commendarii cuidam San Germanensi olim concesserant, ejusdem Sacri Cœnobii Archimandritæ postliminio restituendum curavit anno 1554. Cum universæ Congregationi, ne dum singularibus Cœnobiis non minus emolumenti quam decoris magis, magisque in dies attulisset, ad cœlestem Patriam Vitæ, ac mortis justissimus Arbiter Venetiis apud S. Georgium majorem illum transtulit anno 1557. cum ibidem Abbas tunc esset.

Mortuo enim ante majora Comitia D. Laur. Zampelli à Mantua Præside, Innocentius utpote primus Visitator, ut nostræ jubent Constitutiones, in ea dignitate successit.

Ex Necrologio Monachorum Abbatiæ Florentinæ pag. 26., & seq. Ex Arnoldo wione Lign. Vit. L. 1. cap. 16. pag. 30. num. 15. Marco Antonio Scip. in Elog. Abb. Cas. pag. 168., & seq. primæ edit: Neapol. an. 1630. Placido Puccinello in Chron. Abb. Florent. pag. 84., & seq. iterumque in App. Histor. de Vir. Illbũs ejusdem Abb. Florent. pag. 26. denique ex Lazaro Aug. Cotta in Musæo Novariensi pag. 307. ubi tamen mendum est in Epocha ejus obitus, qui ibi anno 1549. assignatur, cum omnes alii laudati Authores anno 1557. eum contigisse affirment.

„ JOANNES BAPTISTA à Brixia Monachus olim, & Decanus Cœnobii San-
„ ctorum Faustini, & Iovitæ, Abbas postea Castro-Casinensis (in Polonia) de
„ quo oculatus testis Polonus scribit, quod *puerum ad Vitam revocavit*. Cor-
„ poris ergastulum reliquit anno 1679. Ejus vestimenta asservantur usque ho-
„ die pro Sacrarum Reliquiarum thesauro Brixiæ in Professionis ejusdem Cœ-
„ nobio, in quo, totaque Urbe, & Provincia celebris admodum est ejus memo-
„ ria. „ Ita prorsus, ac totidem verbis Felix Egger Petrhusianus Idea Ord.
„ Hierarch Bened. Libello 2. par. 3. dissert. 3. n. 3. pag. 413., & seq.

Alias in Horodyset.

Sed quod Egger asserit de vestium ejus custodia in Monasterio *suæ Professionis*, minime verum esse, accepi nuper ab amico meo Monacho nostræ Congregationis docto, ac diligenti Brixiæ in S. Euphemia commorante, qui de hac, aliisque rebus, ad Joannem Baptistam spectantibus à me requisitus, epistolâ ad me data die 14. Octob. an. 1728. respondit, numquam ejus vestes è Polonia Brixiam fuisse allatas, aut ibidem extare, sed potius opinari se (nec sane longe à verosimili) pro Cœnobio *depositionis*, Monasterium *Professionis* ab Egger positum fuisse. Ceterum addit idem amicus, Io. Baptistam prodiisse ex nobili, & perantiqua familia *Federici*, quæ in Valle Camonica agri Brixiani insigni portione, etiam nunc admodum floret: Doctrinâ æque, ac probitate eximiâ Parochi officio, antequam in Poloniam proficisceretur, in Monasterio SS. Faustini, & Iovitæ perfunctum, ejusque apud Brixienses memoriam adhuc esse in Benedictione; apud Monachos vero nostros, novum Monastici Ordinis Instauratorem in Polonia, & absolutissimum Sanctimoniæ exemplar eum passim audire, qui SSmi Patriarchæ nostri Benedicti gloriam, & decus, verbis, ac factis egregie tutatus, virtutesque imitatus sit; ejus vero Monasticam Professionem anno 1646., die 30. Nov. contigisse; Tyrocinium posuisse

I fuisse Tyrocinium Venetiis in S. Georgio majore. Obiisse ætatis anno 47., ut ex epistola encyclica de ejus obitu e Polonia missa, in qua etiam asserebatur, ad ejus Sepulchrum plura miracula evenisse.

I. JOANNIS BAPTISTÆ NANI Patritii Veneti D. Georgii majoris Venetiarum alumni, Sanctitatis opinione clarissimi, Vita, ac virtutes hic mihi breviter, (ut soleo) describendæ forent, sed cum Vitæ ejus Elogium à Marco Antonio Scipione Monacho ex nostris, celeberrimo, ac elegantissimo Elogiaste, qui ejus Confessiones Placentiæ biennio excepit, eique morienti adstitit, exaratum sit, & à Gabriele Bucelino (tanto viro) cui illud Scipio communicavit, integrum, ipsisque ejusdem verbis publici juris factum in Benedicto Redivivo ad an. 1633. pag. 238, non abs re me facturum existimo, si illud ipsum huc ego quoque prorsus immutatum transtulero, cum Nani res gestas melius, ac utilius à me describi posse, vere, ac ingenue, diffitear; ita ergo Scipio.

Joannes Baptista Nanus. I. Adolescens pietatem, humanioresque disciplinas in Seminario Romano „ edoctus est; Rei maritimæ postmodum, Venetæ nobilitatis instituto, ali- „ quandiu operam navavit; tum Parisiis biennio, mox triennio Madriti cum „ Reipublicæ ad eos Reges Oratoribus exacto, non vulgarem ex Aulis, & di- *Studta ejus.* „ versarum gentium consuetudine usum, ac prudentiam collegit. E' Galliis „ Belgium, & Germaniam, ex Hispania Lusitaniam omnem, animi gratiâ, „ peragravit. Venetias regressus alia ex aliis munera publico bono ad annum *Ejus in Rep. munera.* „ ætatis trigesimum sextum prudenter administravit; Quo tempore introspe- „ ctâ divinitus rerum caducarum, quæ fucato splendore mortalium mentes ex- „ cæcat, inanissima vanitate, animum honoribus, ac sæculo multam salutem „ dicere, ne suæ saluti dicere cogeretur, induxit.

Fit Monachus. II. Ergo ad S. Georgii majoris Venetiarum Monasticen professus, ex D. Be- „ nedicti Placitis omnem Cœnobii disciplinam, & minutissimos quosque ritus, „ cujusvis prærogativæ, & immunitatis colorem fugitans, strenuè sectabatur. *Anno 1915.* „ In obeundis humilioribus obsequiis promptus, & alacer, non erubuit inter *Animi demissio.* „ juniores socios, homo id ætatis, à Veneta nobilitate, gravissimisque Senato- „ ribus videri publicè, dum eas functiones exerceret, quæ primo ad Religionem „ ingressu, Tyronibus committi solent, utpote leviores, & puerilibus annis, „ atque imbecillitati magis accommodatæ: Noverat enim Xpianæ Philoso- „ phiæ præcepta in religioso Licæo addiscere volenti, cum cetera sæculi per- „ versa dogmata, tum verò in primis præposteram recti verecundiam dedis- „ cendam esse, maximumque adultæ sapientiæ argumentum, repuerascere in *Repnerascere Sanctum.* „ Christi gratiam, ac desipere.

III. Absoluto Tyrocinio, laxiùs vivendi opportunitatem, ad arctiorem insti- „ tuti custodiam traduxit, haud ignarus, illiberalem eos, ac miseram servi- „ tutem in Claustris servire, qui se in libertatem, quam libere Numini addi- „ xerint, denuò conentur asserere: contra verò honestissimam esse, ac jucun- „ dissimam eorum conditionem, qui semel ultrò admissa votorum vincula stu- *Ejus cura in votorũ observatione.* „ diosissime præcavent, ne dissolvantur, neve tempore procedente, minus fir- „ ma evadant, & laxiora. Intra cellulam, quam diutissime latebat, studio- „ sus silentii cultor, & sicuti amans continebat sese, non desidiæ, & otio, „ sed rerum divinarum contemplationi, lectioni sacræ, ac studiis litterarum „ perpetuo vacans. Imbecilli, ac fracta valetudine cum uteretur, & jugi, *Studium contemplationis.* „ ac molestâ pituitâ laboraret, crebrâ deambulatione effætum corpus recrea- „ bat, loco tamen, quam poterat, remotissimo, ne cui molestiæ, vel impe- „ dimento esset, tum etiam ut secum ipse multo præstantioris Philosophiæ exer- „ citationi, quam Peripatetici olim deambulando, insisteret. IV. Die

IV. Die, noctuque divinis laudibus celebrandis intererat semper, quo in genere piam esse animi alacritatem, & inflammatum studium testabatur, inter primos accessus ad Chorum, inter novissimos recessus. In exteriore totius corporis membrorum habitu ad eximiam religiosæ modestiæ speciem conformato, interior animi tranquillitas, & pulchritudo elucebant. Macies, ac pallor vultus, quos inedia, vigiliæ, ac ceteræ Vitæ rigidioris incommoditates, non parum indulgentis naturæ severitas invexerant, plurimum illi venerationis, ac reverentiæ conciliabant, nec vulgarem pietatis sensum afflabant intuentibus.

Chori labor Deo gratus.

V. Ne firmissimo ad omnem virtutem, & sanctimoniam præsidio, bonorumque omnium copiosissimo fonte seipsum propriâ socordiâ fraudaret, Missam quotidie faciebat, præclaram inter litandum religiosi animi significationem præseferens. Ad Aram nisi vocis, ac mentis precatione, diù, attenteque meditatus non accedebat: qui sciret, quanto nos ipsi studio, animique puritate ad divinissima mysteria comparaverimus, tantumdem ex iis solere in nos utilitatis, ac fructus derivari; Ab omni fastu, ac jactantiâ prorsus abhorrens, de se ipso, generis, ac Patriæ splendore, muneribus in Republica gestis, Nationum, quas vidisset varietate, ac moribus, Regum aulis, in quibus diù commoratus fuisset, numquam loquebatur, nisi ab aliis interrogatus, idque etiam perparcè, ac pæne invitus.

In Missa celebranda assiduus.

Ab omni fastu alienus.

VI. Magistratus vero, ac dignitates in Religione, tantum aberat, ut quæreret, ambiretque, ut nihil accuratius fugeret, nihil pertimesceret vehementius, in humili, ac laborioso privatæ Vitæ statu sub obedientia jucundissimè conquiescens; ut mihi verè videar posse affirmare, mortem illi tum alias ob causas, tum ob eam præsertim jucundissimam fuisse, quod nullis dum Monasticæ disciplinæ præfecturis functus, vitæ cursu peropportunè fungeretur; Id vero Christianæ demissionis sublimitati, non abjectioris animi diffidentiæ, ac languori adscribendum esse argumento sunt, in quotidianis ministeriis, quæ illi demandabantur, mira in obeundo sedulitas, ac prudentia; sed quo studio altiores gradus, ac speciosiora munera declinabat, eodem vulgarium functionum occupationes, ac abjectiora ministeria sectabatur.

Propbana abhorret loqui.

Mors illi jucundissima.

Sedulus in demandatis.

VII. Trium votorum, quæ in religiosa Professione nuncupaverat, diligentissimum custodem se præstitit, nam integritatis, ac pudicitiæ studium, & curam singularem, somni breves, productæ vigiliæ, parcior cibatus, & perpetuum ferme jejunium, multa frigoris, & æstus perpessio, castissimi sermones, otii fuga, vel eo tacente disertissimè omnibus pervulgabant: Paupertatem vero ita colebat, ut ejus duritiem, & incommoda videretur habere in deliciis. Omni superfluitate resecta, res omnes ad vitæ usuram necessarias ita usurpabat, ut illud ex Regula secum repetens (*Monachus omni extremitate contentus sit*) vetustiora novis, deteriora melioribus præferret. Hinc cubiculum non alio peristromate, quam religiosæ nuditatis ornatu spectabile: Hinc habitus decens, non elegans, tenuis, non sordidus: Hinc in libris, & reliqua suppellectile nihil exquisitè cultum, aut comptum: nulla curiositas, nulla sæculum redolens, inanemque virtutis animum contestans accuratior concinnitas visebatur: Si quos in Cœnobiis aspiceret comptiores, eorum vicem, & imprudentiam vehementer admirari solebat, ac dolere, quippe qui castissimam religiosi amictus speciem profano cultu corrumpentes, non sine gravi totius Ordinis injuria, & dedecore, ipsis etiam profanis hominibus, vel mediocri, seu probitate, seu prudentia præditis, ultro se ipsi vanissima ostentatione irridendos propinarent, eademque arte,

Vitæ integritas.

Pœnitentia.

Paupertas.

I

„ atque industria, existimationis, ac famæ jacturam facerent, qua inanem glo-
„ riolam, & nominis celebritatem aucupari conarentur. Nam sicuti Monastici
„ vestitus honestissima simplicitas Regibus olim in pretio, & admiratione fuit,
„ ita nunc sacrarum vestium decorem adsciatitii nitoris,&elegantiæ fuco conta-
„ minatum ipsi etiam vulgo, & infimæ plebeculæ derisiculo esse conspicimus,
„ ac contemptui: Siquidem mollia indumenta (ex D. Bernardi verissimo sen-
„ su) animi mollitiem indicant, & vanum cor vanitatis notam ingerit corpo-
„ ri; nec tanto studio corporis cultus curaretur, nisi mens prius neglecta, fuis-
„ set inculta virtutibus (ut in hæc tempora nimium ex vero cadere videmus
„ illud ejusdem Doctoris, *Jam religionis antiquæ non solum virtutem amisimus,*
„ *sed nec speciem retinemus, habitus noster, qui humilitatis esse solebat insigne,*
„ *à Monachis nostri temporis in signum gestatur superbiæ.*)

In Apolog: ad Guliel: Abbatem.

Ibidem.

VIII. Pecuniæ vero usum ita oderat, ut ab ejus etiam contrectatione, & as-
„ pectu vehementer abhorreret; nec nummos apud se, quamvis perexiguo
„ numero, vel tempore, nec in itinere constitutus residere patiebatur. Ve-
„ netiis in D. Georgii sodalitio, quamvis ad religiosos usus quoscumque om-
„ nia sibi ab Cœnobii Æconomis prolixissime polliceri posset; nihil tamen ul-
„ tra necessitatem quæsivit umquam, vel admisit. Sub religiosam Professio-
„ nem præter insignem pecuniæ vim in præsens numeratam, annuos scutatos
„ biscentum Sacrario de paterna hæreditate legaverat; de hac ille nummorum
„ summa, tantum abest, ut in vestes, libros, aliasve hujusmodi res quidpiam
„ suo nomine expendi curaverit, ut ne præsens quidem esse, cum per Agnatos
„ quotannis accuratissimè publicis Cœnobii ministris repræsẽtabatur, sustineret.

Memorabile exemplum.

Nihil ultra necessitatem.

Paupertas vera paupertas hęc est.

IX. At vero Obedientia, virtutum omnium parens, ac custos præcipua soli-
„ citudine culta semper ab eo est, privatis studiis, tametsi pietatis specie, &
„ spiritualis profectus lenocinio blandirentur, promptissimo animo prælata;
„ quo etiam fiebat, ut Vitæ communis, & disciplinæ sectator acerrimus con-
„ ventus publicos perpetuò frequentaret, indictasque omnibus functiones stu-
„ diosissime amplecteretur. A suscepta Religione ad extremum usque ætatis an-
„ num carnium esu, nisi gravi morbo implicitus decumberet in lecto, absti-
„ nuit semper, quo difficilius factu videbatur illi persuadere, ut stomacho in
„ pejus quotidie prolabenti consulturus, carnes esitaret, tum ipsomet sto-
„ macho reclamante, qui meliores cibos magis aspernaretur, ac respueret,
„ tum animi decreto protractam ad illud tempus vivendi rationem, nisi peri-
„ culosa ægritudo intercederet, ad obitum usque mordicus retinendi. Nihi-
„ lominus admonenti mihi, (quem vitæ suæ moderatorem esse voluerat) ut
„ solidioribus escis confirmandæ virium imbecillitati paulatim assuesceret,
„ nihil contra in excusationem prætexens, promptissimo animo obsequentem
„ se præstitit. Si quando Superiores ob tenuem hominis constitutionem, &
„ provectiores annos, in publica Cœnobii munerum distributione, quæ paulò
„ laborosiora, atque humiliora putantur, immunem illum reliquissent, fer-
„ re non poterat, ceteris in opere versantibus, nullum sibi onus soluto, ac
„ libero ferendum esse; nec quiescebat quoad modestissimis precibus impetra-
„ ta beneficii loco ministerii cujuspiam exercitatione, laboris immunitatem
„ illam à se deprecaretur.

Obedientię virtus.

Abstinentia.

Ejus Confessarius.

Vilissima expetit.

X. Agebat jam annum quinquagesimum, vitæ Monasticæ quartum decimum,
„ cum lethali febri correptus est. Toto ægritudinis tempore nulla vox in per-
„ ferendo morbo, admittendisque medicamentis perturbati animi vestigium,
„ nulla productioris vitæ cupiditatem, nulla propinquantis mortis horrorem,
„ vel metum præseferens audita, lamentationes nullæ, nulli quæstus, sed
„ æqui-

Extrema infirmitas.

I

,, æquitas animi, moderatioque summa, & admirabilis quædam in omnibus cum
,, divina voluntate conformatio: Aliquot ante mensibus, quam supremùm ægro-
,, taret, audivi ex eo, cum diceret, arbitrari se, fore, ut quam primum disce-
,, deret è vita, quippe qui vires quotidie prolabi, & notabilem in modum de-
,, ficere sentiret, & suæ stirpis nonnullos laborantes itidem ex stomacho, bre-
,, vioris ævi fuisse recordaretur.

Resignatio mẽtis.

XI. At vero cum graviùs decumbenti in lecto semel assiderem, meus Frater
,, (inquit) hoc eodem invaletudinis genere conflictatus, annosque totidem
,, natus, quot ego nunc, naturæ concessit; significans quæ antea mecum de vi-
,, cina morte commemorasset, ea in præsens certissimo rei eventu comprobari.
,, Demum tertio decimo ægritudinis die, susceptis eximiæ pietatis specie salu-
,, taribus Sacramentis, ingravescentis morbi vehementiæ succumbens, animam
,, placidissimè exhalavit anno 1633. die 25. Februarii. Omnium animos, qui ade-
,, rant gravis religiosâ permixtus jucunditate mæror invasit, eo sublato, cujus
,, ad superos felici demigratione [ut spes est] ita congaudebant, ut charissimi
,, interim sodalis religiosissimo convictu, & castissimæ disciplinæ documentis
,, orbatos se, ac destitutos ferrent ægerrimè.

Mors felix.

Magna Viri æstimatio.

XII. Præclara Jo: Baptistæ virtus, ac probitas per omnem sodalitatem nostram
,, evulgata, celebre illi nomen, ingentemque apud omnes venerationem com-
,, paravit; hæretque in animis omnium ea penitus infixa opinio, inter Casinen-
,, sis Congregationis alumnos, qui multis ab hinc annis Vitæ Sanctioris titulo
,, maximè illustres memorantur, Joanni Baptistæ Nano haud ignobilem locum
,, merito ab omnibus assignari. Decessit Placentiæ in D. Sixti Monasterio, ubi
,, alterum jam annum ex animi sententia traducebat, vicissim ipse toti sodali-
,, tati acceptissimus. Defuncti cineres, & ossa peculiari tumulo Placentini Pa-
,, tres concluserunt, quo aptius peculiarem in ipsum amorem, atque observan-
,, tiam testarentur.,,

Quanti factus.

Hæc Scipio apud Bucelinum At Patres Soc: Jesu, Seminarii Romani virtute Il-
lustrioribus Alumnis, Joannem Baptistam Nanum adscripserunt, magnæ aulæ
ejusdem Seminarii, ipsum referente appensa tabella, tali addito Elogio.
,, Joannes Baptista Nanus Patritius Venetus S.R. Convictor anno 1601. plurium
,, legationum ad Reges onus Gigas primum suscipit; deinde S. Benedicti Mo-
,, nachus deponit, ut Cœlum tollat, quod contigit, dum ad Jubilæum confluen-
,, tes peregrinos excipiens, in Monte Casinensi peregrinari desiit interris an-
,, no 1633. die 25. Febr. ,,

Peregrinos.

Verum Placentiæ, non Casini Nanum obiisse, ibique adhuc quiescere, quam-
vis certo certius ex nuper allato Scipionis Elogio exploratum sit, illud ta-
men novissimè etiam accepi à Reverendissimo Patre D. Josepho de Leonibus
Abbate Placentino qui Epistola ad me data 20. Jan: 1727. hac de re sic fatur.
,, Intorno poi al Prẽ Nani, del quale pure me ne fa istanza, le dico, che il
,, suo Corpo è in luogo distinto dagli altri tutti, è giace nella Capella de SS.
,, MM: Sinforiano, Marcello, ed Apulejo, senza però alcuno esterno ornato,
,, e contrasegno. Questo fu singolare per la sua vita Santa, ed osservanza ina-
,, puntabile*; Si vestì d'anni 36, è di 50. morì nel 1634.* a'25. Febraro; da Gio-
,, vine fu costì in Collegio nel Seminario Romano. Tornato alla Patria sua Ve-
,, nezia, studiò di Nautica; poi per due anni dimorò in Parigi, e per trè in Spa-
,, gna in qualità d'Ambasciatore à quelle due Corone della Veneta Republica.
,, Era Professo di S. Giorgio Maggiore, e noi habbiamo il contento di averne il
suo Corpo. ,, Ejus etiam Vitam descripsit D. *Cornelius* à *Venetiis* Abbas S. Geor-
gii M. Venetiarum, qui creditur esse *Cornelius Codaninus*, de quo Nos in no-

1633. Romæ.

G stra

I

stra Bibliotheca Lit.C.parte prima pag.139.Author item Anonymus eandem Vitam Nani contexuit, verbis dumtaxat, non re à Corneliana diversam; Quæ duæ Vitæ reperiuntur manu exaratæ in *Historia Monastica* D. Hjeronymi à Potentia (de quo pariter prima parte pag.219.) non utique ab eodem Hjeronymo, sed ab aliquo juniore, nam Hjeronymus obiit an.1610. *Nanus* autem an.1618. cucullo indutus, an.1633. ad superos evolavit, Cornelius verò an. 1622. Monachus factus, an.1685. in Cœlum migravit.

I. JOANNES BENEDICTUS CITELLUS, vel Zitellus à Cava, in Monasterio SSmæ Trinitatis apud eandem Civitatem institutum nostrum amplexus est anno 1602. die 28. Octobris, quod innocentis vitæ perpetuo tenore, & regularium virtutum præclaris exemplis, haud parum illustravit: Ab infantia siquidem ad obitum usque corpus, animumque ita immaculatum, purumque custodivit, ut ex ipso veluti Matris utero Sanctus prodiisse videri posset. Regulæ arctiorem observantiam, quam semel in Tyrocinio didicerat, quacumque secus faciendi cautè vitata occasione, numquam remisit, sed invictâ constantiâ de die in diem vota sua domino cumulatissime reddidit.

Innocentia.

II. De paupertate spiritus cū antiquissimis illis Anachoretis certavit. In vestibus, in lectulo, & in qualibet alia re, vix ad vitam necessaria usurpabat; idem enim cingulum coriaceum, quo tunicam constringebat, eandemque ferream furcillam, qua cibos ori admovebat, quadraginta omnino annos immutatam retinuit. In Cella autem præter Crucifixi imaginem nil nisi nuditas, & egestas apparebant, ut de eo pariter quod olim Nazianzenus de M. Basilio, dici posset, *Divitiæ illi nihil habere, & Crux.*

Paupertas.

Oratione de Laud. Basilii.

III. Quantum autem erga se ipsum rigidus, & parcus, tantumdem erga alios, præsertim pauperes, liberalis, & misericors, quorum inopiæ, ut subveniret, propriis vestibus interdum se ipsum exuit, & appositis in mensa dapibus, ut eos reficeret, sæpe sæpius abstinuit, quo uno, eodemque continentiæ actu, & suam in proximum charitatem, & de castrimargia relatam victoriam ostendit; quotquot igitur ad eum accederent, benignè excipiens, mirum in modum solabatur, omnes pro viribus adjuvabat, neminem à se mærentem discedere patiebatur. Salutis animarum zelo æstuans, divini verbi prædicatione, & spiritualibus colloquiis, veluti mater amantissima filios, eas alere satagebat, in quem etiam finem piissimos aliquot libellos, devotissimas, ignitasque precationes continentes edidit, vulgavitque, ut omnes ad summi Dei, & patientis Salvatoris, ejusque SSmæ Genitricis jugem amorem, ac venerationem inflammaret.

Charitas.

IV. Nihil tamen sine jussione, aut permissu Abbatis sui aggredi solitus, obedientiam semel Deo promissam æque fideliter, ac libenter singulis momentis exequi maxime gestiebat, optimè persuasum habens, hac agendi ratione, veluti regia via, tutissime, simulque compendiariò ad Evangelicam perfectionem perveniri.

Obedientia.

V. Vitam igitur adeò Sanctam, ac tot virtutibus redimitam mors etiam in conspectu Domini pretiosa tandem conclusit anno 1648. ætatis suæ 65. Corpus antequam peculiari tumulo in Cavensi cæmeterio includeretur, cum in Ecclesia pro parentalibus esset expositum, totius Cavensis Civitatis frequentiâ honoratum fuit, cunctis certatim, manus, pedesque exosculari, vestiumque particulas, secum auferre connitentibus, certâ spe ductis, ut rei eventus probavit, à propriis eorum quemque languoribus, præsentissimam, ejus intercessione, medelam consequuturum, altè adeo illorum animis, (quæ etiam num ibidem perseverat) de Citelli Sanctitate opinio insederat.

Mors.

Ex rela-

VI. Ex relatione eruta è Tabulario Cavẽsi à D.Marino Albritio,&mihi communicata,quam olim adornaverat D.Camillus Massarus à Capua ejus Tabularii tunc Præfectus testis oculatus. At de Citelli Sanctitate mentionem præterea faciunt Bernardus Pez Mellicensis epistola 9. apologetica pag. 202., & Felix Egger Idea Ord. Hjerar: Benedict. Libello 2. par.3. differt.3. pag. 425, ubi *præclara, quæ fecit signa, præclaram sanctitatis famam ei conciliasse*, dicit. Vide etiam nostram Bibliothecam P.2.Lit.I.pag.32.

De eo in nostra Bibliotb. L. C.

ISIDORUS à CLARIS agri Brixiani Castro Clarius dictus,S.Joannis Evangelistæ in Urbe Parma alumnus, ac deinde S. Jacobi de Pontida Diæcesis Bergomensis,mox S. Mariæ de Cæsena Abbas, denique Episcopus Fulginas, non minus doctrina, quam Sanctitate Congregationi nostræ,Italiæ, ac universæ Catholicæ Ecclesiæ decus, & ornamentum eximium attulit, præsertim dum Tridentino Concilio tum Abbas, tum Episcopus interfuit. Plurima de ejus sapientia, ac doctissimis lucubrationibus, plura etiam de ejus sanctimonia, & virtutibus in nostra Bibliotheca, & in Catalogo Episcoporum diximus; Ibi profusas ejus in pauperes eleemosinas, dulcem in subditos mansuetudinem, benignam in omnes charitatem descripsimus,qua ductus,duodecim Virorum Collegium Fulginei instituit, quibus cura incumberet tam ex domestico penu,quam ex Piorũ largitionibus inopũ egestatibus subvenire,suo ipse exemplo omnibus id faciendi stimulos præbens; nam copiosos Sacerdotii proventus, parte satis exigua necessariis usibus attributa, mendicis sublevandis insumebat, nequidquam consanguineorum vel tenui fortuna, vel etiam petitionibus permotus,ut in distribuẽdis Episcopat. thesauris eorũ præ aliis rationẽ haberi vellet, cum diceret Ecclesiasticos redditus non agnatis locupletandis, sed egenis enutriendis erogandos esse: cui voci auro, & cedro dignæ utinam omnes Ecclesiarum Administratores auscultarent. Laudavimus ejus solicitudinem in ovibus sibi commissis pabulo divini verbi assidue pascendis, vitiis, & abusibus radicitus extirpandis, virtutibus, & pietatis operibus fortiter insinuandis, Novatorum erroribus confutandis, Diœcesi lustrandâ, Synodis celebrandis, cunctisque vigilantissimi Pastoris muneribus adimplendis. Sed super omnia extulimus, tamquam omni laude majorem, ejus vere Christianam patientiam, qua Sanctus Episcopus à nefario homine obturante ejus salutaribus monitis, sicut aspidis surdæ aures suas, sacrilegâ alapâ impetitus, tranquillo corde, ac vultu placidissimo, immanem injuriam decoxit. Narravimus etiam ad ejus funus veluti viri sanctiss. maximam undique confluxisse multitudinem, ut vestimentorum ejus particulas non aliter ac gemmas pretiosissimas secum auferrent. Denique Corporis ejus incorrupti, ac suavem odorem efflantis inventionem anno 1601, retulimus: Nec prætermisimus pro coronide,celebris*Scriptoris verba in ejus Sanctitatis commendationem,*cujus Sanctitatis odorem nulla ætas, nulla vis unquam extinguet*. Hæc autem, aliaque de illius sanctimonia ibi ideo diximus, quia tunc de hoc Virorum Sanctitatis fama illustrium Catalogo conscribendo minime cogitabamus; quam ob rem ea omnia hic repetere nec opus,nec animus est, sed dũtaxat memetipsũ,aliosque ad virtutum ejus imitationem denuò excitare.

An:1517

Ferdinãd. Ughelli.

I. JUSTINIANUS BERGOMI nobili genere natus,Patavii,dũ litterarum studiis incumberet, institutum nostrum in Monasterio S. Justinæ suscepit anno 1515.sub nomine *D.Innocentii*,cui quidem nomini,moribus innocentissimis toto vitæ decursu egregiè respondit; optimo præditus ingenio, & à Deo sortitus animam bonam, tum doctrinâ, & eloquentiâ, tum pietate, ac religione clarissimus evasit; septem quibus ibidem vixit annis nonnulla scripsit opuscula

æque docta, ac utilia, quæ etiam num extant. Sed cum ad altiora contenderet, & solitariæ vitæ vehementi desiderio esset incensus, impetratâ veniâ ad Camaldulenses Eremitas, adscito *Justiniani* nomine, transivit, & Camanduli in Etruria octo circiter mirabili Sanctitate mansit annis; Nec tamen ejus spiritus fervor illâ quāvis adeò sāctâ vivēdi ratiōe satis erat cōtentus, sed strictio adhuc appetebat, & intra cellæ angustias penitus includi more veterum Anachoretarum enixe postulabat. Sed cum per ea tempora nova, ac severior Camaldulitarum Congreg. *Montis Coronæ* nuncupata emersisset, *Justinianus* institutum illud amplecti, & ad *Cryptas* descendere, statim atque justa sese obtulit occasio, minimè est moratus; In qua reformata Congreg. annis quadraginta perseverans, & in dies præclariora edens exempla virtutum, ut lucerna ardens, & lucens supra candelabrum posita, totique sodalitati annis prope triginta ita præfuit, ut incremēti, ac spiritualis profectus ei plurimū attulerit.

II. A sæcularibus quidē negotiis, & forensi quocūque strepitu semper abhorruit, quò liberiùs, ac quietiùs, pietatis, & Sanctimoniæ operibus ipse, ac socii vacare possent. Terrenas opes omnino contempsit, de virtutum thesauro adipiscendo unicè solicitus. Regularem vero disciplinam Eremiticam validè stabiliendam, & adamussim retinendam, proprio præeunte exemplo, strenue semper curavit; nam licet septuagenario major, nihil tamen de consuetis, & communibus observantiis remittere umquam voluit, nec aliis Patribus, ut benigniùs secum, utpote tanto sene ex Regulæ * permissu agi pateretur, suadentibus, ac rogantibus, ullatenus acquievit, professus non prius se Eremiticæ Vitæ rigorem, quam vitam ipsam depositurum.

Cap. 30. de Senibus, & Infantib.

III. Tēpus vero omne quod ab oratione, & regiminis curis sibi supererat, sacris, piisque lectionibus impendebat, quo ex studio, sicut ipse scientiæ plurimum hausit, ita cœlestium doctrinarum rivulos in aliorum utilitatem derivavit, pluribus conscriptis aureis opusculis, quæ si omnia extarent, *magnum Ecclesiæ lumen fuissent allatura*, ut ejus Vitæ Scriptor testatur; sed ejus cellâ, dum ipse in Ecclesia nocturnæ Sinaxi interesset, fœdo incendio correptâ, omnes fere ejus lucubrationes (præter tamen illas, quas dum Monachus noster esset, ediderat, *De vera, & falsa amicitia, & de mundi contemptu*,) in cineres abjerūnt, deplorabili sane jacturâ, iniquissimè ab omnibus, præterquam ab ipsomet, qui præ omnibus eam fecerat, Authore perlata; quo quidem actu patientiam suam, & cum dn̄a voluntate conformationem maxime commendavit, tot laborum, ac vigiliarum fructus uno temporis momento redactos in nihilum imperturbato animo videns. Sciebat enim apud Deum nihil umquam esse posse in oblivione, nec æternam ejus mentem Jota unum, aut unum apicem præterire.

IV. Sed qua devotione, qua instantiâ, quove mentis ardore, & corporis habitu, & compositione dn̄a officia persolveret, paucis explicari non potest. Die, noctuque numquam Choro deerat. Ibi non minus corde, quam corpore in Deum erectus, complicatisque manibus, altâ, clarâque voce, summa cum reverentia Domino sapienter psallebat; tanta insuper attentione, ut (quod in aliis fere omnibus ob naturalem humani Intellectus lubricitatem, & evagationem, maxime arduum, ac difficillimum est) vere affirmare potuerit, *Se ne verbum quidem Sacræ Psalmodiæ per inadvertentiam amittere*. Felix qui ita dicere, felicior, qui ita facere potuit. Cum Superior esset, (erat autem, licet invitus, fere semper) districte Ostiario præcipiebat, ne sibi in Choro laudes Altissimo reddenti, aliquod cujusque etiam magni momenti negotium nunciaret; neve interventu cujusvis personæ quacumque dignitate fulgentis

Psallendi devotio.

se in-

ſe interpellare auderet & rectè quidem; cum omnis ratio poſtulet, ut Deus cunctis hominibus, cunctiſque rebus creatis præferatur; nimiſque inurbanum ſit, cum Dño Univerſorum colloquium abrumpere, ut cum ſervulis præpropere ſermonem habeamus. Solitudinis, & quietis amantiſſimus, nihil antiquius habuit, quam in cella rerum cœleſtium meditationibus longiùs vacare. Cujus orationis dulcedine arctè irretitus, dies aliquando ſine cibo, noctes ſine ſomno tranſigebat, eam non ſemel uti veram, ita laude digniſſimam emittens vocem, *Cibi, ſomnive memoriam, in mente bene in Deum elevata tardius occurrere*.

Solitudo.

V. Præſcientiæ ſpiritu imbutum fuiſſe inde potiſſimum liquet, quòd cum à Patribus ejus Congreg. Diffinitoribus, *Major*, ut ipſi dicunt, ſeu Gener. Præſes eligendus eſſet, nullas non adhibuit preces, ut id oneris, atque honoris à ſe amolirentur; non ut laborem vellet refugere, ſed quia ultimus Vitæ ſuæ terminus jam inſtaret, ex quo Patrum deſiderium fruſtratum iri aſſerebat. Illis tamen ejus dictis minime acquieſcentibus, toti Societati iterum præfectus eſt. Sed tertio poſt menſe febri correptus, ad extrema devenit, cumque Pater in eo agone ei adſtans ad mortem fortiter ſubeundam eum hortaretur, in hæc verba, ut Sanctiſſimum Virum decebat, prorupiſſe fertur: *Ego licet non meis meritis, fide non dubiâ, ſpeque firmiſſimâ, atque miſericordiâ fretus Altiſſimi, mortem, quaſi Virgo ſponſum, expecto.* Ei nimirum id evenit quod S. Gregorius Mag: de ſimilibus loquitur, *Qui autem de ſua ſpe, & operat. ſecurus eſt, pulſanti confeſtim aperit, quia lætus Judicem ſuſtinet & cum tempus propinquæ mortis advenerit, de gloria retributionis hilareſcit.* Ita comparatus, cunctis, qui aderant, admirantibus, ſimulque corde compunctis, placidiſſimam mortem lætus aſpexit die 10. Menſis Auguſti an. 1562.

Prophetia.

Mors.

VI. Tanti viri amiſſionẽ ægerrimè omnes illius Congreg. Sodales pertulerunt, ac diuturnis lacrymis proſequuti ſunt, quamquam aliunde de ejus ſempiternâ gloriâ gaudentes: dolebant ſiquidem inſignium adeo virtutum quotidianis exemplis ſe deſtitutos, eo præſertim tempore, quo ex iiſdem editiore in loco fulgentibus majorẽ utilitatẽ, ſimulque majus decus ſe percepturos ſperabant.

VII. Ex Luca Hiſpano Eremita in Hiſtoria Romualdina Mõtis-Corõæ Lib3. c. 11. & cap. ult. & Lib. 4. qui eſt *de Vita Juſtiniani Bergomen.* & Lib. 5. cap. 6. quibus in locis eum magnum, doctrina eximium, ſanctis moribus ornatum, Eremitici Inſtituti columnam, præclariſſimam gemmam, fulgidiſſimum ornamentum, bonum Chriſti odorem in omni loco, lucernam denique ardentem ijs, qui in domo Dei ſunt, ſemper appellat. Eum inſuper impenſe laudant Petrus Delphinus Eremita in pluribus ſuis Epiſt. ad eum datis præcipuè lib. 12. Auguſtinus Fortunius in Hiſt. Camaldulenſi lib. 3. cap. 17. ubi narrat Juſtinianum à gravi dentium dolore liberum prodigioſe in perpetuũ evaſiſſe, manum B. Michaelis Eremitæ jam demortui oſculando, & cap. 18. primum Authorem Eremi ad Abbatiam Fractæ inſtituendi, eum fuiſſe aſſerit, ibique reliquum vitæ multâ Sanctimoniâ peregiſſe. Præterea de eo maximâ cum laude agunt Gabriel Bucelinus in Menol: Bened. pag. 556. ad diem 10. Aug. ex laudato Luca Hiſpano. Felix Egger in Idea Ord. Hjerarch: Benedict. libell. 2. p. 3. diſſert. 3. pag. 395. qui duo poſtremi Authores, Juſtiniano Beati nomen attribuunt; Nos etiã in noſtra Bibliotheca, ubi fuſius de ejus lucubratiõibus: ipſius quoque Vitæ Cõpendium inſeruit tomo 4. *Anni Benedictini* Gallico ſermone conſcripti Jacobina Bovetta de Blemur Monialis SSmæ Trinitatis Cadomenſis, nuper in Italicum Sermonem traslati, & Venetiis impreſſi anno 1727. pag. 302. & ſeq. ad diem 11. Auguſti.

Blemuria. Caen. in Normannia.

LUDO-

I. LUDOVICUS BARBO Patritius Venetus Præfectus primum fuit Congregat:Canonicorum sæcularium S. Georgii in Alga nuncupatæ: Erat quidem ille valde juvenis, sed conspicua morum integritas, rara prudentia, & doctrina minimè vulgaris eo honore dignum effecerant. Nec multo post à Gregorio XII, qui in eadem Congreg. Barbi Sodalis fuerat, S.Cypriani Venetiarum Abbas designatus, dum an eam dignitatem admitteret anceps hæreret, divino nutu factum est, ut ab eodem Pontifice, Cardinalis Antonii Corrarii, Episcopi Bononiensis ejus Fratris Filii suasione, Abbas S. Justinæ renunciaretur. Itaque Ariminum pergens, ubi tunc Pontifex morabatur, emissâque coram Episcopo Tiphernate*solemni Regulæ Benedictinæ professione, ac summo ipsi Antistiti promissâ obedientiâ Abbas consecratur anno 1409. ætatis suæ 27. quod quidem quã felix faustũque D.JustinæCœnobio alias ãplissimo, ac celeberrimo, tunc vero fœdè collapso, ac pene ruinis obruto, fuerit, numquam satis laudabitur. Nam Dei in primis ope, & Ludovici virtute non solum Monasterium illud, sed alia etiam plurima per Italiam Cœnobia, quæ diuturni temporis injuriis, aliisque de causis miserabilem faciem induerant, in erectâ per ipsum Congreg. antiqvum splendorem, & Sanctitatem recuperarunt; ita Marci Eremitæ SSmi & aliorum Dei famulorum prædictiones de Instaurat. Ordinis Monastici per Ludovicum Barbũ peragendâ omnino impletæ. Qua in re simile quiddam cum Beatissimo Patriarcha nostro Benedicto Barbus obtinuit, ut nimirum uterque Marcum suum Eremitam Monastici Ordinis illum instituendi, hunc per Italiam restituendi, Casini unum, Venetiis alterum Vatem, & hortatorem habuerit.

Città di Castello in Vmbria.

Primum fuit Veronẽse SS. Nazarii & Celsi:tum Genuense. Benigni, tradente Grimaldorum familia: mox Mediolanẽse, & Florentinũ cõcedente Nicolao Vascone Post hac Mãtuanum Guidone Gonzaga impartiente Romanũ deinde S. Pauli, S. Sixti Placentia. S. Georgii M. Venetiar. & plura alia etiam post Ludovici obitum interquæ anno 1505. Sicula Congregat. & Casinen. Archisteriũ, unde postea Congreg. Casinen. appellata est, maximã nostra Sodalitati accessionem fecerunt.

II. Tam egregium itaque opus aggressus Ludovicus D.Benedicti Regulam sibi, suisque asseclis ad amussim observandam proposuit; cumque omnibus proprio exemplo præiret Xpti bonus odor factus in omni loco, plures optimæ indolis, ac spei juvenes ad sua sectanda vestigia, probatissimum nempe vitæ genus amplectendum, undique attraxit; quamobrem Monasterium S.Justinæ & numero, & Sanctitate alumnor: ita crevit, ut ex eo, veluti ex frequentissima Urbe tot Monachorum Coloniæ ad redintegrandam Cœnobiticam disciplinam per Universam Italiam primò deductæ sint, ac deinceps omnes aliæ per Europam non modo Nigrorum, sed aliæ etiam Monachorum Congregat. per eosdem Justinianos, Casinenses deinde dictos Monachos, vel reformatæ vel institutæ.

III. Regebat eos Ludovicus mirâ mansuetudine, & benignissimâ charitate, cosque Orationis cum vocalis, tum mentalis cœlesti pabulo, ut dilectissimos filios jugiter enutriebat, quò fortiores in dies redditi, Evangelicæ, & Monasticæ legis jugum suave, & onus leve alacriter, unoque humero ferentes, in domo Dei ambularent cum consensu. Ipse namque orationi, & contemplationi addictissimus, sine illa nihil consulere, ne dum aggredi solitus erat, cujus virtuti, & efficaciæ cuncta prospera à Deo sibi concessa in tot Monasteriorum reformatione referebat accepta. Nec satis habens sanctum hoc, & plane divinum exercitium tam dum Abbas esset, quam dum Epũs ad mortem usque invictissime perducere, librum etiam utilissimum de eadem mentali oratione composuit, ut alii quoque, præsertim Monachi ad eam facilius per agendam hac methodo juvarentur. Ut vero obedientiæ, quæ virtus Cœnobitis maximè est necessaria, se ipsum ceteris exemplum præberet, postquam novam, suâque operâ stabilitam Congregationem, integrum annum, Præsidentis munere, gubernasset, dignitate deposita anno 1420, aliis deinceps Præsidentibus paruit, quod idem illi quinquies evenit, nam quinquies ad Congregationis supremam dignitatem

L

tatem evectus, totidẽ vicibus e cathedra illa descendens, in ordinẽ se redegit.

IV. Humilitatis vero ejus, ac dulcedinis duo tantum proferam exempla. Primum. Cum apud Venetum Senatum traductus fuisset veluti Patriæ hostis, & jurium Principalium Usurpator, quod Monasterium S. Georgii majoris, hactenus Jurispatronatus Reipublicæ, Congregat. S. Justinæ uniendum in perpetuum curasset, Ludovicus Patres-Conscriptos lenitate, ac submissione ita flexit, ac mitigavit, sibique devinxit, ut benevolentissimos, ac maxime faventes reddiderit. Alterum. Electus ab Eugenio IV. Episcopus Tarvisinus, eam infulam quoad licuit constantissime recusavit, nec umquam admisisset, nisi ejusdem Pontificis jussu coactus, qua in re ejus etiam divitiarum, bonorumque temporalium contemptus egregie enituit, laudatus enim Pontifex tertiam reddituum partem Abbatiæ Sanctæ Justinæ Ludovico, quandiu viveret, indulserat, ut honorificentius Tarvisinam Ecclesiam administraret; At ille eam facultatem Monasterio, & Gongregat. remisit, quo suum in idem Monasterium, & Congregationem amorem cumulatius testaretur, quamvis eundem jam pridem pluries, imo ab ipso initio suæ in Abbatem electionis ostendisset, vix enim Arimini Benedictionis munus à Gregorio XII. adeptus, duo præclara beneficia ab eodem Pontifice impetravit, unum ut Monachi omnes sub eo, D. Benedicto nomen daturi, in mortis articulo plenariam peccatorum Indulgentiam consequerentur, alterum quod jus eligendi Abbatem S. Justinæ Apostolicæ Sedi antea reservatum, in posterum penes Monachos esset, quod jus postea, unita Congregat. ad Supremum Comitiorum Magistratum devenit.

Cavac. lib. 5. pag. 202.

V. Quantâ vero prudentiâ, & in rebus agendis solertiâ, & dexteritate esset præditus, laudati Summi Pontifices Gregorius, & Eugenius palam fecerunt, Ille enim Ludovicum ad Pisanum Concilium, hic autem ad Basileense tamquam unum ex Apostolicis Nunciis miseruut, ubi ita se gessit, ut & eorum Pontificum rem egregie curaverit, & simul Ecclesiæ pacem, & concordiam strenuè semper promoverit, & schisma abolere pro virili studuerit. Jam vero factus Epũs Concilio Florentino interfuit sub eodem Eugenio IV. anno 1439; eidemque ad finem deducto subscripsit.

VI. Denique cum in Tarvisina Cathedra summâ cum laude annos sex transegisset, Venetiis extremum morbum incurrit, cujus lethalem vim probè sentiens, ad Sanctum Georgium Majorem se deferri jussit, ubi SS̃mis Ecclesiæ Sacramentis summa pietate susceptis, inter Monachorum manus, & lacrymas, æternitatis metam attigit anno 1443, ætatis suæ 63, magna Sanctitatis opinione, quæ etiam num viget, in terris relicta. Sicut autem inter Monachos Venetos mori, ita etiam inter Monachos Patavinos sepeliri voluit, ut ab illis, quos adeò in Vita dilexerat, & pro quibus tot labores exantlaverat, ne mortuus quidem separaretur.

VII. Ex Arnoldo Wione Lign. Vit. l. 2. cap. 64. pag. 359. & lib. 5. c. 6. pag. 581. & seqq. quibus in locis, priscæ Virtutis æmulatorem egregium, lucernam ardentem super candelabrum positam eum appellat; electumque mirabiliter à Deo, ut D. Benedicti arborem incurvatam erigeret.

Ex Jacobo Cavaccio Hist. S. Justinæ Lib. 5. à pag. 197. usque ad 222. Angelo Portenario, *De Felicitate Urbis Patavii* lib. 9. cap. 15. pag. 421. ubi Barbum meritis, & gloria plenum, Vita integerrimum, & Sanctis operibus cumulatum vocat. Leonello Crocecalle Monacho Patavino in Historia MS. Italicè Abbatum S. Justinæ l. 5. pag. 125. ubi eum tamquam Virum moribus Angelicis ornatum describit, eloquio affabilem, familiari consuetudine dulcissimum, erga infirmos summa charitate, erga pauperes eximiâ liberalitate, erga omnes rarâ man-

suetu-

L

ſuetudine præditum, jejuniis, ac vigiliis ad obitum uſque deditiſſimum, qui factus Epūs Palatium, & Curiam in regulare Clauſtrum, famulos, & familiares in Monachos converterit proprio exemplo cunctis normam præbente.

VIII. Ex quibus hic etiā putida Pogii calūnia de Ludovici ābitione,&Hipocryſi invictè exploditur; ejuſque criminatio de Barbi immoderato faſtu, ac pompa, unde *Ponponium* per ſummā impudentiam eum appellat, falſi convincitur, tum ex ſupradictis, tum etiam ex carmine, quod ad calcem libri à Ludovico conſcripti, de *miraculoſa reformatione Monaſterii S. Juſtinæ* inter cetera legitur.

Lucrari cupiens animas, vult ſpernere pompas.

Tantū abeſt, ut pompas ſectatus ſit Ludovicus, ut eas ubique eliminare, & abolere ſtuduerit. Sed qui plura de eo deſiderat, conſulat non ſolum alios noſtros *Catalogos Epiſcoporum, ac Reformatorum*, ſed etiam noſtram Bibliothecam, in qua fuſiſſime de eo agimus.

I. LUDOVICUS BATEATUS natus eſt Catanæ in Sicilia anno 1640; anno vero 1673. die 21 Septemb: in Monaſterio S. Nicolai de Arenis Urbis ejuſdem, ſolemni emiſſa profeſſione, in D. Benedicti verba juravit. Cum autem vigeſimum ſecundum ætatis annum attingeret, divinæ gratiæ uberiori illapſu permotus, maximo ſpiritus fervore, Monaſticæ perfectionis iter aggreſſus eſt, brevique ad ejus terminum, Deo bene juvante, pervenit. Jacto enim humilitatis fundam: ob quam Sacerdotio initiari, ſummo conatu, indignum ſe eo exiſtimans, recuſavit, nec tandem niſi arcto Abbatis juſſu coactus, illud ſuſcepit, facile reliquarum omnium virtutum ædificium ad culmen uſque perduxit. Modeſtia in primis adeo excelluit, ut ne ad Matrem quidem videndam oculos aperire voluerit. Obedientiam eximie coluit, nam abſque Superioris permiſſu nihil prorſus ſibi aggrediendum putavit. Abſtinentiâ fuit admirabili; ſæpe enim bidvum, triduumque ſine ullo omnino cibo tranſegit: Corpus ciliciis, cateniſque coſtringens, illudque ſeverius macerans, ſuper nudos aſſeres, aut ptæacuta ligna cubans, quietem adeo inquietam capere ſolitus erat. Injurias, & contumelias non ſolum patientiſſime tulit, ſed lætanter etiam, ac ridenti ore excepit, quippe qui axioma illud ſibi ſervandum propoſuerat, *injurias accipere, & gratias agere.* Quo vero magis corpori alimenta ſubtrahebat, eo amplius animum orationis pabulo ſaginabat; non enim ſatis illi erat conſuetum cum ceteris Pſalmodiæ penſum perſolvere, ſed eo expleto, aliis recedentibus, ipſe in Eccleſia manens complures horas orationi tribuebat.

Humilitas. *Modeſtia.* *Obedientia.* *Abſtinentia.* *Pænitentia.* *Patientia.* *Oratio.* *Charitas.*

II. Dei amore flagrans, illud Apoſtoli jugiter repetebat, *Quis nos ſeparabit à charitate Xpti!* Quæ utique charitas, cum ad proximos etiam diffundi debeat, Ludovicus pauperes quoſque, & infirmos, omnibus humanitatis officiis proſequebatur, illorum pedes abluere, propriis veſtibus eos operire, in Noſocomiis jacentes frequens inviſere, ſalutaribus monitis ſolari, ad patientiam in ægritudine, ad conſtantiam in extremo agone, ipſâque morte ſubeunda efficaciter hortari, in deliciis habens. Antequam nocte cubitum iret, SSmi Patriarchæ noſtri Regulam legere aggrediebatur, ut ejus meditationi indormiret, ſed in primis Prologi verbis ſemper hærebat, *Auſculta ò Fili præcepta Magiſtri*, copioſis enim lacrymis ſtatim obortis veluti degenerem ſe tanti Patris filium acriter lugebat.

III. Cum vero anno 1669 Ethna Mons, horribili ſi quando aliàs incendio conflagraſſet, flammarumque, ac igniti bituminis ingentes globos evomuiſſet, jamque ignes Urbi, ac Cœnobio Catanenſi proximū excidium minarentur, Ludovicus ex Abbatis præcepto coram frequentiſſimo populo conciones pareneticas ad pœnitentiam ſummo ſpiritus fervore, maximoque animarum fructu plu-

pluries habuit, in quarum postrema Auditores bono animo esse jussit, quòd ejus preces, & vota Altissimus exaudire dignatus tandem fuisset; quia nimirum semetipsum hostiam ad mortem Deo obtulerat, ut Urbem, & Cœnobium ab imminenti periculo liberaret, & ita prorsus evenit; nam Urbs, & Monasterium mirabiliter illæsum permansit, at ipse paulò post gravi morbo correptus, in pagum Urbi proximum aeris mutandi gratiâ secessit; ibi desperatâ à Medicis valetudine Sacrosanctis mysteriis refectus, Monachis nostris, qui statim accurrerant, adstantibus, quodque longè felicius est, Bm̃â Deiparâ, quam singulari semper pietate coluerat, se ei conspicuam tunc præbente, animam sanctissime, ac placidissime Deo reddidit.

M. Mors.

IV. Tribus insequentibus diebus, supra domum, in qua obierat, insuetus Lusciniarum cantus exauditus est, odorque suavissimus in eadem domo diù efflavit; Corpus, invitis licet, ac reluctantibus pagi incolis, ad Monasterium delatum, publicæ undique confluentium venerationi expositum, peculiari tumulo conditum fuit.

V. Ceterum Ludovicus pluribus à Deo miraculis tùm in hac vita degens, tum post hujus vitæ periodum, illustratus fuit. In ijs fratris sui filiæ adhuc puellulæ oculos fœde obtortos, solo frontis tactu, suo loco restituit. Porrò vocatus ad visitandos infirmos, pulverem ex Cœnobii sui Cœmeterio acceptum secum deferebat, eumque aquâ permixtum ægris propinabat, eos exhortans, ut per merita SSm̃i Patriarchæ Benedicti, Sanctorumq; Monachorum Cœnobii S. Nicolai de Arenis, sanitatem se consequuturos sperarent, uti re vera plurimi eam consequuti sunt; post mortem vero ejus vestes piis hominibus distributæ plurium prodigiorum fuerunt instrumenta.

Ex ejus Vita scripta à Bartholomæo de Alexandro à Paternione Abbate S. Nicolai de Arenis, de quo Nos in nostra Bibliotheca parte prima Lit. B. pag. 72.

I. MARGARITA CONRADI eximiâ Sanctitate conspicua, Monialis quidem fuit Ordinis nostri, non tamen nostræ Congregationis, sed ex Monasterio Sanctæ Catharinæ Ameriæ in Umbria sito, & Episcopo Amerino subjecto. Nihil igitur ad me pertinere ejus vitam describere, aut ejus gesta narrare, alicui videri poterit, nisi justissimam, quæ ad id me impulit causam, prius cognoverit. Cum ineunte hoc sæculo 1700. Ameriæ aliquot annis degerem, Monialium nostrarum S. Magni Confessiones excipiens, jussus ab Illm̃o Episcopo Josepho Crispino, earundem etiam S. Catharinæ Monialium Confessiones extra Ordinem plures dies audivi. Tum vero Cœnobii illius seniores Sanctimoniales, ostensis mihi, ac traditis Ven: Dei famulæ Margaritæ Conradi gestorum memoriis, & authenticis monumentis, quæ apud eas servabantur, me enixe rogarunt, ut ex illis suo ordine dispositis Italico sermone ejus Vitæ historicam seriem contexerem; promisi satis facilè, in illam lectissimam Viraginem devotione, in hasce religiosissimas ejus virtutum Imitatrices obsequio jure permotus. Quo minus tamen promissis hactenus steterim, gravissimæ intercesserunt occupationes. At cum tandem ad hunc locum pervenerim, promissi memor, fidem meam, licet aliquantò seriùs, sed Latino idiomate, eodem scilicet, quo hunc etiam Catalogum exaravi, liberare constitui, ratus nihil prorsus Lectoris referre vixerit ne illa in Cœnobio Ordinario Epõ subjecto, an vero sub Congregat: aliqua constituto, dummodo in ejus Vita omnium virtutum ad suam, aliorumque spiritualem eruditionem, ac profectum proponantur exempla; quam etiam Mar-

Proœmiũ.

garitæ

M garitæ Vitam in Italicum postea sermonem verti, nedum ejusdem D. Catharinæ, quibus illam dicavi, sed omnium etiam aliorum Monasteriorum Sanctimonialibus, ceterisque piis hominibus, qui Latine minime callent, consulturus Sane ad ejus Vitam describendam calamo opus esset ea spiritus pinguedine temperato, quo illa affatim fuit imbuta. Tot enim Sanctorum operum splendoribus hæc Virgo effulsit, tot à Deo charismatibus fuit ornata, ut ejus Vita perpetuum Sanctitatis prodigium meritò dici possit; quò justius divinam pietatem, ac providentiam laudibus, & gratiarum actionibus efferre debeamus, quæ calamitosis illis, ac tot corruptelis, ac flagitiis undique redundantibus temporibus, haud ita longè à mœnibus almæ Urbis fulgentissimam Evangelicæ perfectionis lucernam accendere, omniumque oculis suspiciendam, omniũ cordibus imitandam exhibere voluerit.

Natalis, & Tyrocinium & ejus in Abbatissam electio CAP. I.

I. Nata est Margarita Conradi in Urbe Roma honestâ satis familiâ Patre Furnio Conradi nobili Amerino, Matre Prudentiâ Pistoni Romanâ circa an. 1570. sed quinquennis perducta Ameriã, antiquissimã Umbriæ Civitatẽ, ibidẽ in Monasterio D. Catharinæ Sacro Ord: D. P. Bened. Deo fuit oblata, cũque tertiũ decimũ ætatis annum attigisset, Sanctimonialis habitum ibidem suscepit, assumpto Margaritæ nomine, nam antea Cleria vocabatur. Vixitque ad centesimum fere annum mirabili austeritate, & Sanctitate, maximarum virtutum odorem circumquaque diffundens; Nam non solum, (ut P: Priolus è Congregatione Somascha, ejus pluribus annis Confessarius, testatus est) innocentiæ in Baptismo susceptæ candidissimam tunicam ab omni mortifera labe semper illibatam servavit, sed cujusvis etiam imperfectionis levem quamvis maculam plena voluntate numquam admisit, quamobrem cum ejus Confessiones audiret, vel sola benedictione, vel conditionata solummodo absolutione impartita, eam dimittebat; Nihil enim in ejus purissima anima, quod Dei non esset, inveniebatur, semper coram Deo in cordis simplicitate, & obedientiâ ambulavit, semper de virtute in virtutem ire perrexit, & tamquam pretiosa Margarita non tantum nomine, sed & ipsa re, nimio zelo à divina gratia custodita, & jugi tribulationum, & asperitatum gravi labore, velut aurum in fornace, pulchrior quotidie reddita.

II. Cum adhuc Tyrocinium poneret, insanabile ulcus ejus mamillam invasit, at ipsa, honestatis gratia, nemini umqnam, præter Moniales duas, secreti tamen vinculo alligatas, id patefecit; Igitur, neglecta curatione, ulcus in carcinomam tandem erupit, & mamilla vermibus scatere cœpit; quodam autem mane vermes ex ea decidentes collectura (tanti eos faciebat) illos in totidem Margaritas conversos stupens invenit, quod prodigium cum celari minime posset, in causa fuit, cur ejus mamilla Unionum concha appellaretur.

III. Paulò post emissam Monasticam professionem apparuit ei Christus Dominus venerabili, procerâque specie, ingentem circumquaque splendorem emittens, præcepitque illi, ne umquam totâ vitâ carnes cujusvis generis comederet, neve aliquando lecto decumberet: paruit illicò, quamvis gulæ sensu admodum reluctante, nam animalium extis libenter vescebatur, quibus nihilominus deinceps ad mortem usque semper abstinuit, solis leguminibus, & modico pane contenta, somnum autem vestita semper, & quidem parcissimum supra nudos asseres in posterum capiens. At cœlestis Sponsus, qui Margaritæ corporeas, terrenasque consolationes interdixit, suavissimo, licet abscondito, Orationis Mannâ ejus animam opiparè saginabat: eâq; cordis dulcedine, quæ mel, & favum superat, ad se ipsum illam ab Infantia attraxit, duxitque in solitudi-

litudinem, ut loqueretur ad cor ejus; quapropter cum ejus duæ Materteræ, quæ in laudato Monasterio degebant, ad manuaria opificia, pro ejus ætatis modulo, eam adigere conarentur, Margarita, quoties poterat, occultè fugiens, se in abditissimis locis abscondebat, ut ibi orationibus impēsiùs vacare posset, earum ob id frequentes objurgationes patientissimè ferens; quòd velut ignaviæ dedita laborem vellet refugere.

M

Vel ejus Amitas nam ex Patre ne, an ex Matre fuerint, me latet.

IV. At illa assiduo orationis pabulo enutrita, in totius Sanctitatis simulacrum statim accrevit, & ut fax lucidissima, ab ipso mundi Rectore super candelabrum pósita, cunctis domum Dei ingredientibus virtutum omnium lumen ostēdit; dum enim aliquandò oraret, vidit in spiritu ex tribus trabibus, quæ Cœnobii contignationem suffulcire debuerant, unam quidem jam penitus corruisse, duas vero reliquas loco motas, ruinam quam primum minitantes: Intellexit protinus Dei famula tres illas trabes tria Religiōis Vota significare, collapsam autem jam paupertatem, indeque alia duo in discrimen adducta, omnia autem à se reparanda, & pristinæ integritati restituenda. Itaque mirabili prorsus modo & contra suam voluntatem, in Antistitam electa, illico Monialium cellas perlustrans, eas rebus spoliavit omnibus, quas in communem locum inferri jussit, ex ijsq: unicuique Moniali, quæ maxime opus erant, præsertim ex rebus lineis, ut à Deo monita fuerat, reddi curavit, pecunias vero omnes in commune ærarium deponi voluit, unde ne obolum quidem extrahere, sicuti nec re aliqua uti, se inconsulta, nemini deinceps fas esset, cunctis Monialibus facile, ac libentissimè ei morem gerentibus; Hac ratione Cœnobium illud dicto citiùs, reformatum est. Jacto enim paupertatis, ac obedientiæ fundamento, statim reliqua composita, & firmata sunt, silentii nimirum custodia, orationis studium, solitudinis amor, Chori assidua frequentia, à Cratibus elongatio, à Sæcularibus personis fuga, jejuniōr: ac vigiliarum familiaris usus, Sacramentorum crebrior sūptio, denique religiosæ vitæ probata, & laudabilis forma, quæ ibidem cunctis plaudentibus hactenus perseverat. Sed quid non impetraret ab inferioribus Antistes illa, cujus Vita, & quilibet actus erat aliis norma Virtutum, & Sanctitatis exemplar?

Ejus Virtutes, & in primis Dei Amor, & Proximi. CAPUT. II.

I. MARGARITÆ igitur Virtutes jam descripturus, incipiam à Dei, & Proximi dilectione, quæ est primum, & maximum mandatum, ex quo universa Lex pendet, & Prophetæ ut Salvator docet: Eo autem Dei amore Margarita flagravit, ut vehementissimè cuperet eum ab omnibus creaturis, & amari plurimum, & jugiter laudari. Cum ergo ex D. Gregorii Magni sententia, *ille magnus sit in amore Dei, qui multos ducit ad amandum Deum*, hinc prorsus Margaritæ summum in Deum amorem licet percipere, nam quascumque poterat socias, ad orationem, ad voluntarias flagellationes, ad divinar. laudum recitationem, aliaque pietatis opera verbo, & exemplo trahebat. Ceterum divini amoris incendium, quo ejus cor æstuabat, in ipsum etiam corpus diffundebatur, ita ut ad illud refrigerandum non semel nudis genibus supra glaciem diù orans permanere Margarita cogeretur.

II. Eximiæ porrò erga proximum dilectionis, quæ ex eodem divini amoris fonte promanat, hæc potissimum dedit indicia. Monialibus omnibus, quoties ferret occasio, quacumque in re libentissime inserviebat, fere semper illarum vice ad mensam legens, quod quidem voce adeò suavi, devotâ, & prorsus Angelicâ peragebat, ut omnes inde spiritus hilaritatem, simulque cordis compunctionem haurirent: Ipsa fere semper Moniales ad divina officia persolvenda excitabat, cellularum januas pulsans, ipsa infirmis Sororibus quæcumque

M

opus erant ſedulò miniſtrabat, medicamenta, ac cibos propriis manibus ſingulis præbens; ipſa *Converſarum* (ut dicunt) exercitia ſtrenue obibat, à vilioribus Culinæ, Horti, aliarumque officinar. laboribus minime abhorrens; verrere ſordes, vaſcula abluere, lectos componere, nullum denique charitatis officium, & miſericordiæ actum prætermittere; Si quod illi edulium a conſanguineis, & propinquis donaretur, ſtatim illud in omnes Moniales diſtribuebat, etiam ſi modicum quid unicuique obventurum eſſet, nullâ habitâ acceptione perſonarum. Quamvis enim ſibi admodum parca, erga Moniales tamen perquam liberalis, & benefica erat, ut illis omnia, pro refectione, abunde, & rectè diſpoſita eſſent, prout religioſi ſtatus fert conditio, anxiè curans, quare cum ipſa per hebdomadam Triclinio, aut Coquinæ præerat, ut Moniâles ſemper aliquid ſolito amplius acciperent, ſatagebat.

III. Ejus igitur Vita contemplationem, & actionem pulchro ſimul nexu complectabatur; contemplatione in Deum, actione in proximum directâ. Itaque cum multum, diuque oraſſet, ad texendas ligulas & faſciolas ſe convertebat, nec tunc tamen mente à Deo diſtans, earumque ingentem copiam, & vix credibilem numerum brevi temporis ſpatio abſolvebat, quas poſtea ob Dei amorem, & charitatis ergo aliis donabat. Sed juvenis cum eſſet, & validioribus Corporis viribus polleret, poſt conſuetas orationes, graviores etiam manuum labores ſubibat, ſed omnes ad Dei gloriam, & cultum pertinentes, conſuebat namque Albas, Superpellicea, Planetas, Vela, aliaque id genus Sacerdotalia indumenta, & ſupellectiles ſacras, quas Eccleſiæ, & Sacrario largiebatur, nihil omnino ex eis apud ſe retinens, nec lucrum aliquod quamvis minimum ex eis exquirens. Erat enim ab omni rerum temporalium cupiditate, & curâ prorſus aliena, ſed omnia unico Dei amore impulſa operabatur; *Amor enim Dei*, ut laudatus M. Gregorius aſſerit, *operatur magna ſi eſt, ſi verò operari renuit, amor non eſt.*

Abſtinentia CAP. III.

I. Jã vero ad ejus reliquas ſingulares Virtutes enarrandas nobis pergẽtibus, occurrit Abſtinentia, quæ tanta in illâ fuit, ut ſine admiratione nec deſcribi, nec legi umquam poſſit, non enim ſolum præſcriptam ab Eccleſia, ſed alias etiam Fratrum Minorum Quadrageſimas arctè obſervabat; imo tota ejus Vita poſt Religionis ingreſſum perpetua fuit Quadrageſima, nam nec carnes umquam, ut ſupra innuimus, nec ova, nec lacticinia, nec piſces denique, niſi admodum rarò, guſtavit; præcepit ei quidem ſemel P. Priolus Confeſſarius, ut duo ova deglutiret: paruit illicò Margarita, ſed quacumque vi, & conatu adhibito intra ſtomachum ea recipere minime potuit, coacta illa regerere.

II. Itaque ejus continua eſca panis, & legumina, & aqua potus, nã vini nec odorem quidem ſuſtinere poterat. Sed legumina ipſa per totam hebdomadam ſibi ſuffectura dominicâ tantum die coquebantur; quotidie vero ex eadem olla portionem ſumens mucore, ut plurimum, oblitam, & ſitu fœdam, & aliquandò vermibus ſcatentem, eamque recoquens, avide comedebat; quæ tamen ejus palato ità dulce, ac ſuave ſapiebat, ut non ſolum corpus, ſed animam quoque mira jucunditate reficeret. Jure ergo ſibi dicentibus, nimis ſordidum eſſe, ac ſtomachũ movens, cibo adeò requieto, & mucido veſci, reſpondebat; *at vero mihi hoc ipſum ſummopere convenit, & placet*; nã cibus ille Margaritæ, veluti Manna olĩ de Cœlo miſsũ õne delectamẽtũ, & õnis ſaporis ſuavitatẽ habebat.

III. Hic ejus conſuetus cibus, hoc ejus juge jejunium, imò interdũ unum, (& ut plurimum Feria IV.) aut duos, aliquando etiam tres integros dies ſine ullo cibo perſtabat, quia pinguedine cœleſtium contemplationum ſaginata, corporei cibi omnino oblivíſcebatur, præſertim cum Sacram Euchariſtiam ſumeret; man-

mansissetque adhuc diutiùs in omnimodâ abstinentiâ, nisi à Monialibus de sumendo cibo tandem admonita, aliquid comedisset, declinandæ potius vanæ gloriolæ causâ, quam escæ indigentia: *adeo suavis est Dominus iis, qui gustant illum*. Requisita autem cur tandiù cibo abstineret, nonne respondebat, videtis me comedere? & jure quidem, nam panem Angelorum comedebat, qui illi mirum vigorem, & fortitudinem tribuebat, *ut ambularet in fortitudine cibi illius usq: ad montem Dei*, adeo ut ijs diebus & se robustiorem ipsa sentiret, & aliis ejus facies vegetior, & corpulentior appareret.

Reg. 3. 19. 9.

IV. At vero singulis sextis feriis in honorem, memoriamque Dominicæ Passionis nihil præter panem, & absinthium ad cibum, & acetum ad potum adhibebat, idque nonnisi post solis occasum, ad quem fortiter jejunium protrahebat; eratque res valde mirabilis, quod hyemis etiam tempore, quamvis omnes horti arbores frondibus exuerētur, absinthiū tamen ibidem extans, iisdem sextis feriis aliquam semper frondulam ad Margaritæ usum germinaret. Nec tanta amaritudine palatum suum afficere satis habens, alio etiam tormēti genere gulam cruciabat: ex horto siquidem, illum non semel una cum Sororibus Conversis purgans, Erucas aliquot legens, eas mandebat, quod ipsum à prima juventa, pluries se fecisse, ad gulam affligendam, confessa est. Hæc autem, aliaque id genus agens, corpori suo insuper insultabat, dicens, ita prorsus, imò pejus tecum fætidum, horrendumque monstrum agendum est, ut in spiritus servitutem redigaris.

V. Verum tamen est Margaritam hunc jejunii rigorem, nihil scilicet aliquot hebdomadæ diebus comedendi, extremis vitæ suæ annis ex Confessarii obedientiâ nonnihil temperasse, frustulum nimirum mucosi panis, & paucas herbas tunc comedendo. Sed haud silendum Margaritam vel adeo severi, ac perennis jejunii exemplo, vel sua prece aliis etiam jejunandi virtutem infudisse. Anno 1664. in eo Cœnobio Monialis vivebat, quæ ægrè admodum, nec sine magno labore jejunare poterat; Huic Margarita aliquando in aurem, & submissa voce dixit, *benedicat tibi Deus, & virtutem illam concedat, quæ Cæli saporem tribuit*; mirum dictu! ex illa hora Monialis nullam difficultatem sensit amplius in jejunando, imò libentissime quotidiè jejunasset, adeo verum est illud S. Basilii M. *jejunium potentes roborat*.

Aliæ ejus Pænitentiæ CAP. IV.

I. Nec intra hos fines ejus pro Deo patiendi ardor, & corporis affligendi studium continebatur: his enim gulæ cruciatibus gravissimas addebat pœnitentias; in cujus virtutis palestrâ ad ultimum usque Vitæ Spiritum egregiè desudavit. In flagella ita parata erat, ut pluries die, noctuque ter nempe, aut quater, & interdum quinquies singulis diebus flagellis diutissime ad sanguinem semper se cæderet; ne autem aut ipsa hoc agens deprehenderetur, aut flagellorum ictus exaudirentur, loca identidem mutabat, nunc in Organo, nunc in Oratorio, sæpius in parva quadam horti Crypta dirissimam hanc, in se ipsam, carnificinam exercebat, quæ loca, præsertim Crypta, multo sanguine aspersa conspiciebantur; nam adeo valide, tantoque impetu flagella congeminabat, ac si ejus corpus, non caro, sed insensibilis quædam esset tabula, aut silex durissimus; plura idcirco flagella de funiculis, plures ferreas catenulas ad horribile hoc opus adhibebat. Moniales autem, aut miseratione ductæ, aut devotione, sæpe, cum possent, eadem flagella, & catenulas piè furabantur; quibus tamen deficientibus, Margarita precariis coronis, aut alia quacunque re, quæ dolorem posset gignere, & sanguinem elicere, se percutiebat, dum interim alia ejus generis pænitentiæ instrumenta occulte obtineret, quibus propterea ferè nunquam carebat.

II. To-

M II. Totum hoc parum erat ejus patiendi desiderio, licet jam tantum esset, super dolorem vulnerum, quæ flagella infligebant, addidit ciliciorum, & catenarum ad vivam cutem asperrimum cruciatum; cilicium ferreum erat, ex acutis, ac prominentibus cuspidinibus compactum, quod ad nonagesimum ætatis annum semper gestavit, quodque lumbos, & scapulas punctionibus findens, adeo intrinsecus penetrabat, ut à superinductâ eidem carne ferè totum cooperiretur; itaque in novissimâ ægritudine vix à carne divelli potuit, truncum tamen, & vi in frusta discerptum, & forficibus minutatim concisum. Præter hoc alia etiam cilicia ex equorum pilis, aliisque durioribus materiis contexta superinduebat. Itaque tum flagellis, tum ciliciis nullam corporis partem à vulnere vacuam, aut immunem relinquebat, insuper nudis pedibus super nivem, & gelu ambulans, & nudis etiam genibus diu ibidem orans, Cœlesti Sanguinum sponso reddere similem se gestiebat, *in quo à planta pedis usque ad verticem capitis non erat sanitas*. Sed hæc omnia Margaritæ paruum, aut nihil videbantur præ amoris in eumdem Sponsum magnitudine.

III. Postquam à Xptõ Domino sibi apparente præceptum accepit non amplius in lecto dormiendi, illud diligentissime observavit, in posterum super altarium lignea pedulia semper cubans, non tamen penitus distento corpore, sed incurvato, & contracto, aliquando in genua procumbens, brevissimum somnum capiens; cum vero urgente obedientiâ, præsertim ægritudinis tempore cubili uti cogeretur, nec tunc quidem ingeniosa ejus solertia, impositam sibi à Deo pœnitentiam intermittebat; tabulam enim ad sui corporis mensuram super tomentum linteo, ne videretur, coopertam aptè collocabat, superque eam jacebat. Aliàs jussa lectum ascendere, parebat statim, sed paulo post ex eo desiliens, consuetas preces, & flagellationes in terra genuflexa repetebat; nulla enim ratione (post quam hoc illi Deus uetuit) diù in lecto persistere, aut ibi somnum capere poterat, nam si id vel spontè, vel jussa tentaret, illico vehementi frigore, ac tremore corripiebatur licet æstivi calores ferverent, statim vero atque e lecto descendens in terram se prosternebat, frigore aufugiente, parvo quidem, sed placido sopore, ac quiete quocumque tempore fruebatur. Ex quibus perspicuè liquet magno eam, ac intimo sui, suique corporis odio percitam adeo severe, & acriter in illud veluti insensissimum hostem animadvertisse; quod sane odium inde etiam magis, magisque augebatur, postquam illi Deus proprii corporis naturalem deformitatem, & fæditatem ad vivum semel ostendit, omniaque damna, & detrimenta, quæ ipsum animæ infert, & nequitias omnes, & scelera, quæ contra Deum operatur demonstravit, præcipiens propterea, ut idem corpus tamquam malorum omnium reum, & causam severe cruciaret, & veluti vile mancipium semper opprimeret, & sub fræno duræ servitutis constringeret, ne umquam adversus Deum, & spiritum erigi posset: ex quo tantum odii, horroris, & aversionis in corpus Margarita concepit, ut quamvis adeo austerè cum illo ageret, nihil tamen satis esse ad ipsum pro merito puniendum existimaret, doleretque semper non ita se in suo corpore dolere, sicut optaret, & oporteret.

IV. His accessit crebra Dœmonis infestatio, qui tantæ Virtutis ardens invidiâ, illam, Deo permittente, sævissime percutiebat; nunc avernali impetu ad terram allidens, nunc faciem, & humeros livoribus fædans, ac plagis cruentans, nunc, ut illi ægre faceret, specie pergrandium Murium eam proscindere dentibus tentans, nunc Oratorium, ubi preces Altissimo offerebat,

M

bat, aquis ad usque genua inundans, nunc denique lymphæ lustralis vasculum confringens, lucernam extinguens, lampadis oleum effundens, aliaque plura id genus incommoda illi inferens: & quod adhuc gravius erat, ac importunius, tum internis suggestionibus, tum externis speciebus ad impuros actus, & inhonestum creaturarum amorem voce, ac gestu, etiam in decrepitâ nonaginta annorum ætate eam provocans; quæ omnia tentandi ad meritorum famulæ suæ cumulum (ut olim B. Iob, aliisque Sanctissimis Viris) Dæmoni vero ad majorem confusionem Deus facultatem concedebat; nam corporales quidem ejus molestias æquo animo, ac ridenti vultu Margarita transigebat, tentationes vero, & incitamenta ad turpia asperrimis pœnitentiis, quas paulo ante descripsimus, longè abigebat, & invictè superabat, gloriosum proinde de Satana ejusque fraudibus triumphum referens.

Ejus patientia CAP. V.

I. Nec in his solum, quas à Dæmone patiebatur, verum etiam in aliis ab hominibus illatis injuriis, & contumeliis eximiam patientiam comprobavit. Hæc enim ea virtus est, quæ à Bmo Apostolo, ad promissiones reportandas necessaria describitur, & à Xpō Domino tamquam prædestinationis certissimum signum proponitur, *In patientia vestra possidebitis animas vestras*. Margarita igitur ad altissimum illum patientiæ gradum pervenit, ut injurias acciperet, & gratias ageret, benedictiones pro maledictionibus redderet, & irrisiones, & ignominias sibi illatas donis, ac beneficiis compensaret. Fuit enim in eo Cænobio quædam Monialis, quæ instigante humani generis hoste, Organum, ubi Margarita jugiter orare, ac dormire solita erat, igni tradere statuerat, temere etiam de eadem identidem obloquebatur, dicens aliis Monialibus, *vultis cognoscere ejus hipocrysim, & ementitam Sanctitatem? adeo vetula est, ut eam Deus nolit recipere, ideoque adhuc vivit*. At Margarita eandem Monialem velut insignem benefactricem obsequio mũeribus, aliisque blanditiis assiduè prosequebatur. Alia Monialis fœdum, ac fœtidum strumarum morbum ad collum patiebatur, earum plagas, & saniem ex eis manantem Margarita magno charitatis affectu detergebat, eamque pro viribus fovere, ac solari conabatur: at Deo permittente, & Diabolo incitante, tantum odii in eam concepit, & amaritudinis, ut illam nec videre, nec pati ullo modo posset, crevitque eousque ejus animi alienatio, ut nec ipsius vocem, quæ aliàs suavissima erat, in choro divinas laudes una cum aliis Monialibus canentis audire sustineret, quamobrem cum tentationi impar esset, sæpe sæpius irâ percita, & obmurmurans è Choro exibat, conuiciis, ac probris eam onerans; quadam autem die Margaritam ex Organo exeuntem datâ operâ expectans, eidem contumeliis, & minis gravissimis insultavit. Ad Dei famula ne verbum quidem reposuit, sed omnia illa convicia patientissime tulit; interrogata postmodum, an vere tot maledicta in se illa congessisset, respondit, eam excusans, *loquuta est, non objurgavit, aut exprobravit*.

Luc. 21. 10.

Simile quid legitur in Vitis Patrum lib. 1. pag. 62. à tergo, de Eulogio Alexandrino, & leproso ingratiss., & molestiss. cui propter Xptum ille inserviebat.

II. Alia quoque Monialis ulcus adeò fœtidum sustinebat, ut ipse met Chirurgus ob intolerabilem fœtorem inde exhalantem ad eam amplius recusaret accedere. At Margarita invictâ patientiâ, & inexplebili charitate sensus omnes mortificationis myrrhâ perungens, & condiens, annis pluribus, ad usque illius mortem constanter ei ministravit, ulceri medicamenta adhibens, lineas, & tenuissimas fasciolas undique exquirens, & comportans, ut quantum fieri poterat mundam illam, & sanie tersam præberet. Sed ea Satanico stimulo urgente, & infirmitatis adeò atrocis tædio, ac dolore victa pro eo ut Margaritam, tanti beneficii memor, diligeret, illi detrahebat, & quoties

M

tities medicamenta, & ſolatia ei afferebat, injuriis, verbiſque acerbioribus eam excipiebat, cauſans, quod non charitatis ergo, ſed humanæ gloriolæ captandæ gratia, ut nempe Sancta ab aliis haberetur, ea ſibi impendere geſtiret. Quid ad hæc Margarita? Facta veluti homo *non audiens, & non habens in ore ſuo redargutiones*, opus adeò arduum fortiter, ac ſilens proſequebatur, imo quo magis illa indignabatur, & inſoleſcebat, eò Margarita majori ſtudio, ac diligentiâ ei inſervire curabat, nec umquam animum deſpondit, nec umquam manus ejus laſſatæ ſunt, donec illa ex hac Vita migraret, quāvis eam ob cauſam angores plurimi, & peramari boli ei deglutiēdi forent; nam aliquot Moniales admodum delicatulæ, & abnegationis ſui ipſius haud ſatis memores, Margaritam propterea ſtomachabantur, nec manus lavare in communi labello eam ſinebant, valde inhonorifice, ac illiberaliter cum ea agentes, at illa, & cum ſaniem, & immunditias illas contrectaret, & cum opprobria reciperet, magnam præſeferebat lætitiam, & gaudium, illud ſemper animo reputans *bilarem datorem diligit Deus*.

Pſal. 37. 15.

2. *Cor* 9. 7.

III. Igitur cum perſecutiones, & calumnias pateretur, aut in ærumnas, & tribulationes varias incideret, tantum abeſt, ut de iis doleret, aut conquereretur, aut eas à ſe avertendas optare, ut potius perſequentes, & obtrectatores ſuos beneficiis, & muneribus donatos vellet, illud frequenter inculcans, hominem, qui ſeſe tentat à perſecutoribus defendere, & tribulationes, & afflictiones declinare, Deum, ejuſque gratiam à ſe depellere; nam Deus homines patientes vult, & ut patientiâ æternæ Vitæ coronam adipiſcantur: At Margarita nihil cenſebat adverſa omnia patienter tolerare, niſi etiam in iis, mirum in modum gauderet; quod ipſum peculiariter Deus illi præceperat, ut ei ſcilicet *ſaperet ſuper mel, & favum tribulatio pro Xpto, & in infirmitatibus ſuis gloriaretur.*, quod cum illa quanam id ratione conſequi poſſet, diſcere cuperet, Deus mirabilem quandam precationem eam docuit, cujus Virtute etiam ſi in fruſta diſcerperetur, nec perturbari, nec à patientiæ ſemita deflectere, nec à ſummi boni unione, & contemplatione diſtrahi, aut dimoveri ulla vi umquam poſſet.

Ejus Humilitas CAP. VI.

I. Quám vero in ejus corde Humilitas virtutum omnium baſis, ac parens profundas radices fixerit, inde cognoſcitur, quod contemptus, & irriſiones veluti pretioſa dona, & inſignia beneficia anxiè percuperet, & diligenter exquireret; idque tam cum privatam Vitam ageret, quam cum aliis ſupremo loco præeſſet; tunc enim Moniales, ipſaſque adeo Converſas, enixe rogabat, imò officii ſui authoritate compellebat, ut ſe ipſam contemnerent, & injuriis, ac contumeliis afficerent; qua in re quamvis ad modum ægrè, nihilominus, ut ejus humilitati aliquatenus facerent ſatis, interdum morem gerebant, at illa maximam tunc lætitiam, & cordis jubilum oſtendebat, ſolita aſſerere, cum opprobria reciperet, ſibi videri perinde, ac ſi florum corona redimiretur; cum verò aliquandò illæ actum tam ingratum, & inurbanum exercere abnuerent, tunc Margarita ab eis veniam petebat. Contigit id evidentius cum adhuc Antiſtita ſorori Converſæ præcepit, ut ſe contumeliis, & injuriis impeteret; paruit quidem illa obediendi gratia, ſed paulò poſt perperam ſe feciſſe exiſtimans, & vehementer dolens (non enim cogitabat, quod *volenti non fit injuria*) Margaritam interpellans, eccur, inquit, me cogis tecum adeò inique agere, & tam grande piaculum perpetrare? at humilis Dei famula ſtatim genua flectens, ejus pedes exoſculans, ut ſibi parceret, rogavit.

II. Vivebat tunc Viterbii Sanctitate celebris Monialis Hyacinta Mareſcotti Soror

ror

ror Comitis Vignanelli, & præclariſſimi Cardinalis Galeatii Mareſcotti, qui nuper propè centenarius obiit, poſtquam nimirum juxta votum hanc Dei famulam arcto adeo conſanguinitatis vinculo ſibi conjunctam à SSmo Pontifice Benedicto XIII. in Beatorum album jam relatam vidiſſet. Hæc igitur acceptâ famâ, quæ de virtutibus, ac prodigiis Margaritæ Conradi percrebuerat, ad eam ſcripſit, *Sanctam* appellans, ab eâque orariam coronam devotionis gratiâ poſtulans, utque propria manu ſibi reſcriberet, exquirens. At Margarita hac de re ita contriſtata eſt, adeòque indoluit, ut palam profiteretur, ſe illi ne verbum quidem reſcripturam, nedum minimum quid fore miſſuram: Nec umquam ceſſabat conqueri, tamquam atrox aliquod vulnus ſibi inflictum fuiſſet, quod utique veræ humilitatis indicium eſt, Pſalmographo verbo, & exemplo docente, *Ego autem exaltatus, conturbatus ſum, & humiliatus*. Sed cum imperatum ei fuiſſet, ut reſponderet, reſpondit quidem, ſed pauciſſimis verbis, iiſque frigidis, & arentibus; alia autem Monialis, Cherubina nomine, Margaritæ ſanguine propinqua, clam eam ſacrum numiſma ex ejus precaria corona detractum, Hyacinthæ miſit.

III. Sincere, & ex intimo cordis ſenſu credebat ſe omnium creaturarum viliſſimam, & abjectiſſimam, quamobrem cum ab aliquo malè tractaretur, putabat id evenire ex cognitione à Deo illi indita ſuæ vilitatis, & indignitatis. Igitur pro calumniantibus, & perſequentibus, tamquam pro chariſſimis amicis ita ferventer Deum exorabat, ut pro ſe ipſa precari pene oblivisſceretur, ac inſuper pavimento ab ipſis calcato, veluti terra Sancta eſſet, oſcula frequenter figebat. Cum ejus per id temporis Confeſſarius Chriſtophorus Varaſius multa de ejus Vita, ac rebus geſtis ab ea identidem ſciſcitaretur, quæ poſtea ipſe adnotabat, Margarita id ſubodorata, quodam mane ei dixit, ſibi præterita nocte oſtenſum fuiſſe, nequiorem ſe, & ſceleratiorem inter homines tunc viventes reperiri neminem, & niſi in eo Cœnobio maneret, procul nimirum ab ijs periculis, in quibus ſæculares perſonæ verſantur, longe illis pejora ſe patraturam fuiſſe, quod ſi ipſe, qui ejus confeſſiones audiebat, exiſtimaret, ſe ipſam aliquid boni eſſe, ęgre admodum æternam ſalutem fore conſequuturum; idque evenit anno 1660. Quid nos ad hæc? niſi cum Apoſtolo ingeminare, *ò quam incomprehenſibilia ſunt judicia Dei, & inveſtigabiles viæ ejus! & cum Pſalmiſta; ò quam terribilis Deus in conſiliis ſuper filios hominum! à judiciis ejus quis non timeat?* quis ſuperbire audeat? quis de ſe ipſo præſumere? En quomodo Deus ſervos ſuos humiles cupit, & facit; totum à divinâ gratiâ ſperare jubet, totum divinæ gratiæ tribuere, noſtro ei arbitrio adhærente, ſine cujus auxilio maximus etiam Sanctorum ipſo Juda pejor evaderet. Simile quid Seraphicæ Thereſiæ Deus oſtendit, quod nempe ſi diutius cujusdam perſonæ quamvis honeſtam amicitiam coluiſſet, futurum erat, ut paulatim in deſidiam, mox in graviſſima ſcelera prolaberetur, ob quæ in Infernum ſub ipſo Lucifero detrudenda erat. Væ igitur illis, qui ſponte, & clauſis oculis tot periculis, & occaſionibus Deum offendendi temere ſe, & quidem frequenter, exponunt, divini ſpiritus monitum haud attendentes; *Qui amat periculum peribit in illo*.

IV. Alio tempore dum varias peccatorum ſpecies in quodam libro legeret, quæ ab hominibus committi poſſunt, præſertim adulterium, erat mox intra ſe dictura, ego hujuſcemodi peccatum non feci, cum ecce antequam id in cord proferret, audivit vocem ſibi dicentem „ numquam fuit, nec erit, nec modo „ in univerſo Orbe reperitur creatura aliqua, quæ te magis peccatũ hoc comiſerit, vel ſit commiſſura; nam alii quidem peccatum iſtud aliquoties corpore per„ petrarunt, tu vero ſingulis momentis, in oratione, meditatione, divinis offi-

M

„ ciis recitandis, & in plerisque aliis operibus etiam bonis faciendis, spiritu, & „ affectu adulteraris „ Item nocte quadam Nativitatis Domini rogans admitti inter Bovem, & Asellum, ut infantem Jesum adoraret, hoc responsum accepit, In præsepio non esse ei locum, nam animalia illa ejus comparatione personæ erant valde magnæ, & egregiis prærogativis spectabiles. Ita nempe hanc suam famulam Deus, licet nec levia peccata plenâ voluntate committeret, ob tamen aliquem levissimum quidem non adeò intensæ in eo laudando animadversionis defectum, in humilitate continebat. Nimirum in divino judicio, cum ad examen ex rigore justitiæ humani actus revocantur, quæ nobis modo minutissimæ videntur atomi; montes excelsi apparent: *non enim justificabitur in conspectu ejus omnis vivens*; *Cœli in conspectu ejus non sunt mundi*, nam ut Magnus Gregorius ait in illud Psalmographi, *Ego justitias judicabo*, *Justitia nostra ad examen divinæ justitiæ deducta injustitia est*.

V. Margarita igitur sic à Deo edocta, quam sibi necessaria esset humilitas optimè intelligens, ejus Virtutis actus, quam frequentissimè poterat, exercebat; interque eos, Monialium pedes osculari, etiam cum Abbatissæ officio fungeretur, præsertim cum Sacram Eucharistiam sumebat, solemne habuit. Quamvis ob hanc ipsam adeo profundam propriæ vilitatis cognitionem, & divinæ Majestatis in SSmo Altaris Sacramento latentis summam reverentiam, ad sacram mensam non auderet accedere, nisi semel in mense, idque ut Canonicis Sanctionibus obtemperaret, quæ Monachos semel saltem in mense sacrosanctis mystrriis refici jubent. Sed postea Patri Priolo Confessario suo morem gerens, quotidie cælesti pabulo vescebatur, simul cum eodem maxima, & excellentissima dona à Deo recipiens; *humilibus enim dat gratiam*.

VI. Dum adhuc in vivis ageret, Moniales illas, quæ rerum suarum aliquid noverant, sibi promittere coegit, ne se etiam defunctâ, ea cuique nota facerent, aut revelarent; cupiens nimirũ ut earũ memoria cum sonitu periret. Sed Margaritâ ad Cœlos translatâ, cum Episcopus Amerinus Gaudentius Poli, Angelum Blasi Ord: Eremitarum S. Augustini ad Cœnobium illud misisset, ut rite, ac ordine Moniales de rebus à Margaritâ peractis, ejusque virtutibus, ac miraculis interrogaret, & cuncta in literas referret, tunc omnes antequam vocarentur suapte sponte certatim ad eũ accesserunt, quidquid de ea scirent, dicturæ. Illæ autem, quæ silentium Margaritæ spoponderant, fassæ sunt, & si primùm apud se statuissent minimè accedere, intus tamen deinde compulsas, & coactas fuisse conscientiam suam exonerare, mirabilia omnia ab hac Dei famula occultè gesta, in lucem proferendo, magni piaculi si diutius reticuissent, reas se fore arbitrantes; ut hac etiam ratione illud Servatoris nostri in ea comprobaretur, *Qui se humiliat exaltabitur*.

Ejus Pietas CAP. VII

I. Ex his facile intelligi potest, quo pietatis sensu in õnibus suis actibus erga res divinas semper se gesserit; nam ut à Dei laudatione in Choro persolvendâ exordiamur, eam & ipsa summâ attentione, & reverentia complebat, & quam diligentissimè ab aliis complendam curabat. Ad Chorum omnium prima, Moniales alias semper vocabat, incitabatque, ut citò, & alacriter ad Deum laudandum properarent, imò etiam cum senectute, & infirmitatibns gravaretur, & vix posset amplius incedere, cum tamen ad Chorum pergendum erat, & illi jam appropinquaret, tanta celeritate ibat, ut volare potius, quam ambulare videretur, & scalarum gradus non quidem singulos singulis passibus, sed binos simul unico gressu ascenderet, divino scilicet amore corpori ipsi alas addente: dicebatq: tunc aliis Monialibus, *currite*, *currite*, *nonne eos videtis*, *qui nos* *expe-*

M

expectant? ò quam pulchri sunt! citò, citò, incipiamus, nec eos diutius nos expectare compellamus: quibus verbis, & adhortationibus in causa erat, ut citiùs divina psalmodia inciperetur: credebatur siquidem Angelorum visionibus, ut plurimum frui, dum preces Deo funderet, præcipue dum sacram in Choro sinaxim celebraret; Imo alia Monialis, Maria Francisca nomine, nobili familia Racani, Margaritæ Sororis filia, aliquando in Odeo Margarita psallente dulcissimum quendam sonitum, velut Citharæ, & Organi, exaudivit, qui ejus vocem tam suaviter comitabatur, ut Angelorum potius concentus existimari posset; idque eo prorsus tempore, quo ipsa nihil fere de Margaritæ sanctitate persuasũ habebat. Alio tẽpore eadem Monialis Margaritã vidit sublimẽ à terra inter nubes genuflexam, junctisque manibus orantem, videbaturque illi veluti altera D. Clara Assisiensis. Dum vero extremâ detineretur infirmitate, identidem dicebat, *Si dominus id mihi concederet, post mortem pluries è tumulo libentissime exirem, ut divinis in Choro laudibus cum aliis Monialibus interessem*, diciturque post obitum non raró fuisse audita clara, & distincta voce in Choro cum aliis psallere.

II. Erga sacrosanctum Eucharistiæ Sacramentum maximâ religione, & amore afficiebatur; ideoque ipsis Sacerdotibus, utpote tanti Sacramenti ministris, veluti totidem Angelis præcipuam venerationem, & honorem exhibebat; Cum igitur quodam mane Sacerdotes aliquot in ejus Ecclesia sacra mysteria peragerent, Margarita Moniales sic compellare cœpit, *Venite, venite, in Ecclesia tota ad est Curia cœlestis, Ecclesia jam plena est, aspicite res tam pulchras, venite, venite*, Existimabat siquidem alias quoque Moniales eadem videre, quæ ipsa tunc videbat, cum nihil aliud præter Sacerdotes, & unum aut alterum hominem in Ecclesia eo tempore existentem, intuerentur. At Margarita Moniales hortari non desinebat, ut Sacerdotibus in earum Ecclesia Sacra facientibus majores, quas possent, gratias semper referrent: quoniam *Sacerdotes* (ajebat) *omni obsequio, & officio digni sunt, veluti totidem Dii in terra: Ego dixi, Dii estis, & filii excelsi omnes*.

Ps.81.6.

III. Ad ipsum autem diviniſſimum Sacramentum, quanta præparatione, qua humilitate, quo amore accederet, difficile quidem dictu est: Sed ex uberrimo fructu, præcipuis gratiis, & pretiosissimis donis, quæ ex eo referebat, potest satis intelligi. Sentiebat etenim Christi Domini sub sacris speciebus contenti in suam animam ingressum tamquam Sponsi, qui post se animæ ostium claudebat, ut quietius, ac securius in ea jucundaretur, & mansionem dulciorem faceret: percipiebat quoque sensu suavissimos divinæ præsentiæ effectus per aliquot dies, donec ob aliquam licet levissimam imperfectionem eam amitteret. Ceterum sumpto Salvatoris nostri Corpore, præsertim in solemnioribus festivitatibus, apparebat facies ejus ignita, & pulcherrima, & oculi scintillantes & lucidissimi, veluti duo Cœli sidera, nec quisquam poterat firma oculorum acie vultum ejus tunc intueri ob ingentem, qui inde emicabat, splendorem. Accedebat autem ad divinam mensam interdum quotidie, interdum semel in hebdomada, interdum secundo, aut tertio quoque die, prout ejus Confessarius illi permittebat, aut præcipiebat. Cum aliquando gravissimâ laboraret infirmitate, & jam Sacros: Eucharistiæ Viatico, deinde extremâ sacri Olei unctione esset munienda, licet corporis viribus omnino destitueretur, adeo ut Moniales, quæ eam supra lectum, sumendæ causa Eucharistiæ paululum erexerant, & manibus sustentabant, haud parum timerent, ne propter eum corporis motum illico expiraret; attamen statim atque Sanctissimum Christi Corpus à Sacerdote allatum apparuit, è lecto velocissimè prosiluit, imo potius

M velut Avis evolavit, sine ullius adjutorio, & super Cellæ pavimentum genua flexit, summâ omnium admiratione, ac stupore, verebantur enim ne quolibet momento spiritum exhalaret. Sed tunc quidem convaluit; Quoties autem in ægritudine cœlesti dape reficiebatur, semper è lecto surgebat, & ad terram super genua se prosternebat, devotionem æque, ac humilitatem ostendens, & ferventissimum in tantum Sacramentum amorem.

IV. Nec minori devotione, & studio Dominicam Passionem, & Feriæ Sextæ diem, in qua illa peracta est, recolebat; ea igitur die Christi Domini vulnera mira attentione, ac pietatis sensu complures horas contemplabatur, & aliquandò unius tantum plagæ meditationi quinque horarum spatium tribuebat, obtinuitque à Deo (quod impensè optabat, & jugiter precabatur) ut ejus obitus Feria VI. Parasceves contingeret, in quam diem illo anno incidit etiã Festum D. Catharinæ Senensis, cujus pariter studiosissima erat, ejus mirabilis Vitæ historiam assidue legens, & æmulari strenuè satagens. Solebat autem dicere Sorori Luciæ Pierantonii Conversæ ,, Disce mea Soror Deo perfecte
,, servire, quod quidem facillimum est, modo ejus SSmam Passionem frequen-
,, ter cogites, & mediteris; hoc nullo negotio percipi potest; nam characteres,
,, quibus Christi Domini Passio conscripta est, Clavi scilicet, & Lancea, cete-
,, raque vulnerum ejus instrumenta, magni sunt, & ingentes, ideòque absque
,, multo labore, ac studio videri, & intelligi possunt, & si vero corporeis oculis
,, minime cernantur, sufficit tamen, ut conspiciantur oculis cordis, quotidie
,, nimirum Christi Domini cruciatus, & dolores devote contemplando, qua ra-
,, tione brevi admodum tempore haud modicum Dei lumen obtinebis, & in
,, Sanctitatis schola plurimum proficies ,, Ita Margarita ad Luciam.

V. Sed & aliis omnibus Monialibus persuasit, ut singulis sextis Feriis tum Adventus, tum Quadragesimæ, quinque continuis horis Dominicam Passionem contemplarentur orantes, quod pium institutum etiam post ejus mortem in eo Cœnobio perseveravit; Toto autem illo quinque horarum spatio Margarita genuflexa perstabat immobilis, & interdum facie ad terram prostrata, ut potius insensibilis quædam statua, quam vivens Corpus videretur. Dixit verò aliquando Patri Priolo Confessario, in meditatione Flagellationis Christi Domini se minime posse cogitatione transire ad secundum ictum, & interrogata ab eodem, qua de causa? respondit, quia doloris acerbitas vitam sibi ademisset; adeò nempe intimè erga Salvatoris Passionem afficiebatur. Quadam sexta Feria in Parasceve, magnopere cupiens fellis amaritudinem cum Redemptore Crucifixo degustare, integrum repente fel in manu sua invenit, quo abunde amaritudinis sitim illam explevit, *inebriavit me absynthio.* Ceterum omnibus aliis sextis feriis totius anni, præter frustulum panis, & absynthium in cibum, acetum vero in potum, nihil omnino sumebat, ut supra diximus cap. 3. n. 4. imo quo tempore Cœnobio præfuit, semper curavit, ut omnes Moniales, saltem parum quid absynthii in memoriam, ac honorem Dominicæ passionis sextis feriis manducarent. Expletâ autem sextis feriis Adventus, & Quadragesimæ nuper recensitâ quinque horarum meditatione, surgens Margarita ab oratione, ad osculandum Christi Crucifixi imaginem, quæ ut in Parasceve fieri solet, in terra supra tapetum, & pulvinaria decenter posita erat, procedebat. Hoc autem simulacrum alia Monialis, Maria Ursula Loaldi, pluries vidit brachia è Cruce divellere, ut Margaritã amplexaretur, cui deinde præcipiebat, ut postea ijsdem, ut antea, clavis se iterum Cruci affigeret. Præterea, antequam noctu ad Matutinum Officium in Choro persolvendum pergeret, Dominicam Passionem ex Evangelio recitabat. Cum vero ejusdem vivificæ

Thren. 3. 15.

vificæ Passionis recolendæ gratiâ Scalam sanctam ascenderet, nudis genibus, & facie ad terram inclinatâ eam quasi rependo transibat. Itaque illud Augustini Manual.c.22.semper in corde habebat,& in opere se habere demõstrabat *Tota spes mea est in morte Domini mei: mors ejus meritum meum & refugium meum, Salus, Vita, & Resurrectio mea: & Meditat.c.14. Omnis spes, & totius fiduciæ certitudo mihi est in pretioso sanguine ejus, qui effusus est propter nos & propter nostram salutem.*

Ejus Oratio CAP. VIII.

I. Nec his tantum horis Deo preces fundebat, sed ejus Oratio assidua, & perpetua erat; nam post divinæ Psalmodiæ pensum in Odeo persolutum, ad cellam rediens, in eaque semper consistens, sine intermissione orabat, Deum jugiter laudans, & gemitibus semper ex orans. Post Vesperas fere usque ad noctem genuflexa immobilis in Oratione perdurabat. Assiduitas igitur orandi, ejus genua in coronæ modum complanaverat, in cujus medio circulus rubri, ac flavi coloris admodum tumens apparebat. Orabat autem aliquando distentis brachiis ad instar Crucis, & facie ad terram conversâ, sed tamen ita, ut nec brachiis, nec manibus, nec facie ullatenus terram tangeret, sed tantum genibus, quamvis facie, brachiis, & manibus non amplius quatuor digitis à terra distaret, in quo corporis situ adeo incommodo, & dolorifico plures horas, & interdum totum diei dimidium fortiter orando persistebat, & quod humanis viribus haud possibile videtur, ita immota, ac si esset humi defixa, nec vocantem quamlibet audiens, nec trahentem per vestem sentiens quæ res maximam omnibus ingerebat admirationem; cum enim aliquot Moniales eodem modo, eademque corporis figura orare conarentur, brevi admodum tempore, nec sine magno cruciatu permanere sic poterant,

II. Integræ fere horæ spatio vespertinum officium præveniens, & ad Chorum properans, ibi orando usque ad constitutum cum aliis psallendi tempus manebat; interrogata autem quodam die à P̄rē Confessario, quantum temporis somno indulgeret, *Duas saltem integras horas*, respondit, reliqvum verò temporis totum Orationi dabat, nec enim umquam cum aliis confabulando immorabatur, nec relaxandi animi gratiâ minimum etiam temporis otiosè transigebat, nam divini Sponsi vox, quæ in ejus corde jugiter resonabat, eam à creaturis omnibus abducens, post se in odorem unguentorum suorum trahebat. Ejus propterea orationes Dæmonibus plurimum displicebant, omnem idcircò lapidem moventibus, ut eas impedirent, vel saltem aliò averterent; quadam igitur die, dum B̄mæ Virginis Rosarium devotè admodum recitaret, Dæmon invidens, & irascens, magnum à tergo strepitum, & clamorem civit, ut orationem illam, vel relinquere, vel ad minus intermittere Margaritam cogeret: at ipsa immota, ac interrita perseverans, orationem continuavit, & Dæmonis astum delusit. At contrà, quam Deus Margaritæ orationes gratas, &acceptas haberet, multis demonstravit; cuidam enim suæ famulæ Margaritæ Coccolæ nuncupatæ in Cænobio Sanctæ Moniçæ ejusdem Urbis Amerinæ Sanctimoniali revelavit, merito se Margaritæ Conradi orationum ablaturum omnia obstacula, & impedimenta, quæ ob ejus (Coccolæ scilicet) defectus, & negligentias tamquam murus sese interponebant, ne perfectam cum Deo unionem, & gratiam consequeretur. Ejus etiam precibus tribuendum, quod Sacerdos quidam antea projectæ Vitæ, ad meliora conversus sit, & bonorum deinceps operum aliis exemplar evaserit, quodque Soror M. Francisca Racani Margaritæ propinqua, è lethali morbo prodigiose convaluerit.

Solitu-

M.

Solitudinis Amor CAP. IX.

I. Ex hac orandi assiduitate ejus solitudo, & à creaturis omnibus recessus, & fuga necessario oriebatur. Numquam ad Crates accedebat, nisi urgente Pauperum, vel Ægrotorum necessitate, quos oleo, & aquâ benedictis, Sancti Dominici ab ea denominatis, inungens, mirabiliter sanabat. Cum vero ob eam causam Crates adiret, etiam in decrepita ætate, numquam sola, sed alia semper Moniali comitante, pergebat, ibique parvam admodum moram trahens, peracto illo charitatis officio, statim recedebat. Nunquam Cœnobium otii causa circuibat, numquam publico aliquo in loco stare conspiciebatur, præterquam in Choro, in Oratorio, in communi Cœnaculo, & in Valetudinario, semper ceteroquin solitaria, & ab omnium consuetudine, & colloquiis remota, vel in cella, vel in organo, vel in horti specu, ubi se flagellis dirissime cædebat, clausa consistens. Habebat quidem in eodem Cœnobio Sororem germanã, appellatam in sęculo Misiam Conradi,& in Religione Franciscam. Sed Margarita utpote ab infantia penitus Deo dedita,& cum eo tantum in oratione prolixe colloqui assueta, nihil præterea curabat, ideoque ab ipsa etiam Sorore sua procul, & sejuncta vivebat, ut de ea pariter idem prorsus dici, quod olim D. Gregorius Magnus de SSmo Patre Benedicto scripsit, *Solus in superni Inspectoris oculis habitavit secum*.

Dial. lib. 2.

Paupertatis Studium CAP. X.

I. Paupertatem summopere adamavit;non enim solum superflui nihil umquam admisit, quod quidem Monachis omnibus Voti religione interdicitur, sed nec rem ullam, quantumvis necessariam, qua uteretur, apud se aliquandò retinuit, sed quidquid illi maxime opus erat, etiam sudariolum, etiam capitis velamen, ne dum alias vestes ad corpus tegendum, ab aliis Monialibus, modo scilicet ab una, modo ab alia, eleemosinæ loco quæritabat. In ejus cella prærer unam, aut alteram sediculam, & parvum abacum, & nonnullos libros spirituales, nihil conspiceres. Sorori quidem Susannæ incumbebat cura ab Antistita ei imposita, vela, sudaria, lintea, aliaque omnia necessaria providere, ac parare, & Margaritæ qualibet hebdomada afferre; sed illa eam Susannæ diligentiam, & studium pro se ægre admodum ferebat, cum id in nimium sui commodum cedere arbitraretur. Quidquid autem ipsa ex labore manuum lucrabatur, statim Cœnobii utilitati, vel Sacrarii ornamento dicabat, nihil pro se emolumenti inde percipiens.

II. Ceterum nil ardentius avebat, quam vivere æque, ac mori in communi vita, ubi nempe ad præscriptum Regulæ, ut in primitiva Ecclesia, & in primordiis cujusque Regularis Ordinis, non esset meum, ac tuum, sed omnia reipsa communia, & de rebus communibus unicuique distribueretur, prout cuique opus esset, quod genus Vitæ quam Deo placitum, & hominibus tranquillum sit, omnium sæculorum experientia comprobavit. Id illa frequenter puellis sæcularibus suadebat, ut in eo Cœnobio sese Deo consecrarent, ubi cõmunis vita observaretur; Itaque ejus monitis obtemperans Maria Theresia Venturelli Nobilis Amerina,è Monasterio S. Catharinę ubi educabatur,egressa est,& in Cœnobio S. Joannis Evangelistę,in quo cõmunis Vita adhuc obtinet, Monialis fieri voluit. Sed Margarita quamvis nec acum quidem, ut peculiariter sibi addictum retineret, sed omnia necessaria, ut diximus, ab aliis eleemosinæ loco toties quoties reciperet, cum tamen ab aliis Monialibus ei diceretur, quòd ipsa in vera paupertate, & vita communi viveret, nihil sane respondebat, sed tamen nares digitis obturabat, innuens nimirum proprietatis fœtorem quendam se nihilominus eo in loco sentire.

Dirl-

M

Divini Honoris Zelus CAP. XI.

I. Ad hæc, aliaque his ſimilia illam impellebat divini honoris, & Monaſticæ perfectionis, quo æſtuabat, ferventiſſimus zelus, cujus plura, eaque illuſtria dedit ſpecimina. Dum Antiſtitæ officium gereret, aliquot Monialibus, quæ in generali Cœnobii ſupplicatione ſimul jurgatæ fuerant, cum aliarum gravi perturbatione, & ſcandalo, poſtquam eas in publica aula, in qua Moniales juxta morem omnium Cœnobitarum, culpas ſuas coram omnibus ſolent accuſare, acriter redarguiſſet, præcepit, ut illicò detractis calceis, veloque capitis depoſito, unâ illarum Crucifixi imaginem manibus extollente, reliquis duabus hinc inde comitantibus, ſupplicationem iterum celebraret, Pſalmum *Miſerere* alta voce recitantes, ut ſic honor, cujus modicam adeò rationem habuerant, ſimulacro Salvatoris Cruciaffixi redderetur, & à Monialium cordibus ſcandalum auferretur, eoque pacto veniam impetrare poſſent; quod totum illæ ſine ulla cunctatione exequutæ ſunt. Alio tempore, idem Cœnobii regimen adhuc tenens, cum quædam Moniales invicem contendentes, diſcordias ſererent, & aliis moleſtias crearent, juſſit Margarita, ut è veſtigio carcer mundaretur, & diſponeretur, quatenus intelligerent, ni ceſſarent, in illum eas ſe detruſuram, quo timore correptæ numquam poſthac invicem rixatæ ſunt. *Zelo zelata eſt pro Domo Iſrael.*

Capitulum dicunt.

Ejus Obedientia CAP. XII.

I. Nec minus tamen promptè, & expeditè parere, quam prudenter imperare ſolita erat. Ejus igitur obedientiæ mirabile ſane exemplum hoc ſolum proferam: Antiquus in illo Cœnobio mos obtinebat, ut in pervigilio D. Firminæ, Urbis Amerinæ Advocatæ, ac Patronæ, quod pariter eſt eodem die D. Catharinæ V., & M. ejuſdem Cœnobii Tutelaris, jejunium in ſolo pane, & aqua inviolatè ab omnibus toleraretur; Margarita autem, hora panem comedendi adveniente, corporalis cibi penitus oblita, divinæ tantum dedita erat contemplationi; Cum ecce quædam Monialis coctum pyrum decorticans, ut infirmæ edendum porrigeret, Margaritam interrogavit, eccur etiam ipſa conſuetum panem non comederet? at illa virtutem ſuam humiliter celans, ſimpliciter reſpondit; quia mihi videor panem minime poſſe me deglutire; quo reſponſo audito Monialis exiſtimans hoc ex nauſea, & ſtomachi faſtidio Margaritæ contingere, pyrum illud medium ſecuit, alteramque ejus partem Margaritæ tradidit, dicens accipe, & comede una cum pane: at illa nihil morata, nec de conſueto jejunio in pane, & aqua quidquam recogitans, fruſtum illud pyri ſtatim comedit, cumque illud adhuc dentibus manderet, ſentit inſoliti adeò ſaporis ſuavitatem, ut nullius creatæ rei comparatione eam poſſet umquam exprimere: Dum autem ſtupens perpenderet, quidnam rei eſſet, aut unde ſuavitas illa, & delectamentum oriretur, vocem in imo corde ſibi dicentem audivit. *Hi ſunt dulciſſimi obedientiæ fructus.*

Forſitan Abbatiſſa.

Ejus Simplicitas CAP. XIII.

I. His autem Virtutibus, quæ magis ad Serpentis prudentiam pertinent, decor, & ornamentum omnium aderat, Columbæ ſimplicitas. Per hanc enim, quæ intimè cordi ejus inhærebat, omnes alios eâdem, qua ſe ipſam, menſura metiebatur, imo omnes alios longè ſe meliores exiſtimabat, quapropter perſuaſum omnino habebat alias etiam Moniales eaſdem, quas ipſa, viſiones videre, præſertim cum Angelos, alioſque Sanctos in Eccleſia, vel Oratorio conſpicuos haberet. Dum igitur Viſiones, & Gratias, & inſignia adeò dona ſibi à Patre luminum communicata narrabat, minime id animadvertebat, ſed veluti de rebus aliis omnibus communibus, & notis loquebatur. At

quan-

M

quando ea quæ dicebat, prudenti animo confiderans, tamquam fibi fpecialiter revelata, ab aliis quoque intelligi cognofcebat, illicò narrationem abrumpens, fermonem aliò avertebat. Itaque creditum eft, Deum ipfum ad loquendum hifce de rebus eam pluries impuliffe, & incitaffe, ut fciremus, quot, quantifque charifmatibus à Deo effet cumulata, ejufque Pœnitentiæ, ac bonorum operum exempla aliis imitando proponerentur. Sanè hac eadem cordis, ac mentis fimplicitate divinum jugiter in corde, ac mente colloquium promeruit, *nam cum fimplicibus fermocinatio ejus*.

Extafes, & Illuftrationes CAP. XIV.

I. Hoc autem colloquium Deus per extafes, & raptus à corpore illi potiffimum præftitit; nam corporei fenfus impares omnino funt ad divina, ut oportet percipienda. Porrò extafes, & raptus Margarita habebat admodum frequentes, & tantum non quotidianos. Maria Hyacintha Venturelli in eodem Cœnobio Monialis vidit aliquando Margaritam in parvo quodam horti facello diutius orantem brachiis extenfis, & nulla corporis parte foluni tangentem, & poftquam longo tempore admirans, eam fic manentem fuiffet intuita, verita ne Margarita ad fenfus tandem reverfa, id agnofceret, & ægrè ferret, tacita abiit, & eodem, quo eam deprehenderat modo, ibi reliquit. Soror quoque M. Urfula Loaldi noctis tempore vidit in Oratorio Margaritam ante Sanctiffimi Crucifixi imaginem extenfis pariter brachiis preces fundentem, & haud parvo intervallo à terra elevatam; quod illa videns timore correpta, filens feceffit, præftolans nihilominus foris, ut inde exiret; fed denique eam vidit, non quidem ex Oratorio, ubi extaticam illam reliquerat, fed ex Organo exeuntem, qui locus eft admodum ab Oratorio diffitus; idque magnam admirationem, & ftuporem Urfulæ ingeffit; quæ deinceps Margaritæ Sanctitatem impenfius venerabatur.

II. Dum interdiù manuale aliquod opus conficeret, repente toto corpore immobilis, oculifque in Cœlum defixis videbatur, quo tempore nec opificium profequebatur, nec fi aliquid ei diceretur, refpondebat. Ad fe autem poft longam moram reverfa, dicebat fociis; *Videamus nunc, quæ noftrum plus operis interea abfolverit?* Evidens autem erat ipfam multo minus reliquis manibus lâboraffe, cum diutinè extra fenfus fuiffet; & nihilominus ejus opificium longè majus ceteris apparebat, licet hæ continuo, & fine intermiffione operi incubuiffent, Deo nimirum Margaritæ manus dirigente, & operibus manuum ejus benedicente, ut crefcerent, & aliarum opera valdè tranfcenderent. Quodam mane cum Sacratiffimum Chrifti Corpus fumpfiffet, in Cellam gratias actura fefe recepit, & paulo poft à fupra laudata M. Urfula Loaldi vocata ad horam nonam Canonicam in Choro perfolvendam, nam ejus fignum minime audierat, vifa eft vultu adeo venufto, ac rubicundo, ut neutiquam pro eadem, quæ prius fuerat, agnofceretur: Itaque Loalda extra fe raptam Margaritam putans, & haud fui compotem, comitata eft illam ad chorum ufque, manibus eam fuftentans, non enim poterat liberè, & expeditè ambulare, quamobrem ad omnes gradus, quibus ad Chorum afcenditur; cafum minabatur, ac fi eos numquam afcendiffet, ruborque ille ignitus faciei totius Horæ nonæ fpatio perduravit.

III. Dum aliquandò ejufdem Loaldæ manibus fubnixa incederet, fubito ejus manum deferens, magno impetu fe longiùs proripuit tanta velocitate, acfi alis prædita volaret potius, quam ambularet, ftatimque genibus flexis, & facie, ac manibus ad terram proftrata reperiebatur, credita ptopterea Deum tunc videre, & adorare, ab eoque maximâ cordis lætitiâ perfundi,

qua

qua intuentes exhilarabat; Aliquandò inter Moniales consistens dicto citius ex earum oculis evanescebat, rursumque, cum abesset, ex insperato inter eas aderat, absque eo quod quanam venerat via dignosci posset. Aliquandò contradictiones,& persecutiones quasdã dũ pateretur,visa fuit ab eadẽ M. Ursula, & ab ejus sorore M. Agata Loaldis sublimis per aerem ferri, nulla sui parte corporis terram tangens,& summâ celeritate ad suam cellam deportari.

IV. Quodam Sabbato majoris Hæbdomadæ invitavit eandem Mariam Ursulam, ut multo ante diluculum evigilans, Regem gloriæ à mortuis resurgentem simul videre mererentur; quod cum fecissent, *eamus, eamus*, inquit Margarita,*ut Redemptoris triumphum intueamur.* Euntes igitur in Ecclesiam ad orandum, vidit Loalda Margaritam brachiis extensis plus palmo à terra elevatam, & paulò post eam audivit sibi dicentem, *cito eamus, eamus, & organa pulsemus, nam Christus jam resurrexit*, ipsaque folles elevabat, & Loalda organa sonum reddere cogebat. Moniales autem sonitum organi hora adeo intempesta,die non adhuc illucescente, audientes plurimum admiratæ sunt.Alia item vice, eodemque Paschatis die valde mane, dum in organo oraret, magnum audivit terræmotum, statimque ex organo exiliens Monialem vocavit, ut organa percuteret, ipsâ ut antea, folles sus deque impellente, eratque vultu ingenti pallore suffuso, & veluti extra se ipsam, sed paulò post serenata facie admodum hilarem se ostendit: quamobrem creditum fuit, eodem prorsus temporis momento resurgentem Redemptorem iterum ab ea visum.

V. Die 2. Novembris, qua Fidelium omnium defunctorum commemoratio recolitur, Sanctissimam Eucharistiam sumere cupiens, quam antecedenti die Sanctorum omnium solemnjis sacro, pariter sumpserat, timore, ac reverentia detenta, dicebat intra se, *nimis indecens est Deum tam crebrò in cordis hospitio recipere*, at illicò vocem hanc audivit, *Deus sum, & tamen venio*; statimque in aera fuit sublata, & maxima spiritus exultatione perfusa,divinique amoris deliciis undique repleta. Ceterim ita à terra elevatam diu eam persistere sœpe sępius Moniales viderunt, præsertim festis diebus solemnioribus. Anno 1661 die 12 Junii, in quem inciderat festum SSmę Trinitatis,ineffabili animæ suæ jubilo Sacratissimum Christi Corpus suscepit, dumque una cum aliis oraret, ter in aera elevata est, totoque illo die alienata à sensibus, & veluti extra semetipsam in cella permanens, vidit, audivitque tanta, ac talia, quæ nec hominum mentes capere, nec eorum linguæ explicare ullatenus possunt: edocta item fuit, inter varios Deum laudandi modos, hunc etiam præstantissimum esse, Deum per admirabilem thronum suum invocare, conspexitque incomprehensibilem illam, divinamque Majestatem sedentem super solium excelsum, & elevatum, & ad gratias,& munera eo die hominibus dispertienda paratissimam, dummodo humili, & contrito corde, ut par est, ea postularent: tunc Margarita adeo propitiâ occasione utens, quendam sibi notum, ac benevolum Deo commendavit,ut eum in numerum servorum suorũ cooptare dignaretur; statimque hoc responsum recepit; *oportet, ut etiam ipse pro virili satagat, quòd gratiam tanti momenti consequi mereatur.*

VI. Eodem anno 1661 die 18 Decembris, quæ Dominica dies erat; cum divinissimum Eucharistiæ epulum degustasset, tanto intus gaudio, & spirituali exultatione fuit cumulata, ut eam intra se capere nullo modo posset, totoq; illo die sensit se identidem à terra elevari, & extra se rapi, atque à sensibus alienari; quod idem sœpe sœpius ei contigebat, præsertim ijs diebus, quibus ad sacrum Convivium admittebatur; tunc enim tota in Deum immersa, & veluti in eum transfusa ineffabili spiritus exultatione fruebatur, & plura, ea-

M que ingentia arcana cœlestia auscultabat, quæ nullis hominum verbis narrare poterat; non enim licet ea homini loqui.

Visiones, & Revelationes CAP. XV.

I. Non solũ autem in hujusmodi animi à Corpore avocationibus, sed aliis quoque temporibus plura secreta, tum quæ ad mysteria fidei, tum quæ ad res humanas pertinent, ei Dominus revelavit: Quia vero Dei famula Sacramentum Regis abscondere bonum esse, optime noverat, ideò quæ sibi fiebant nota secreta cœlestia, studiosissimè occultabat, quo factum est, ut plurimas à Deo illi traditas revelationes nesciamus; nihilominus aliquandò vel timore errandi, vel dubio an deciperetur, vel quia simplicitate ducta, eas crederet omnibus manifestas, & conspicuas, vel denique proximos juvandi gratiâ, paucas quasdã ex multis à Patre luminum acceptis revelationibus aliis communicavit. Patri Priolo Confessario suo dixit aliquando, Magos Christi Infantis in præsepio adoratores, nullis conceptis verbis Deiparam Virginem, cujus maximâ capti fuerant admiratione, tunc salutasse, quia parem, ejusque meritis dignam salutationem invenire non potuerunt; silentio igitur, ac stupore summam in eam venerationem testatos esse. Evangelistas leviter admodum Salvatoris Passionem tetigisse, & satis parcè de eo loquutos fuisse; mox Theologicum sermonem pulcherrimum, ac valde sublimem instituit, de Divinitate, Essentia, ac Trinitate divinarum Personarum, Verbi Generatione, ac Spiratione Spiritus Sancti (ut nempe idem Confessarius dignosceret, an ijs, quæ dicebat, error aliquis inesset) idque adeò appositè, verbisque propemodum Scholasticis, & rei congruentibus, ac si complures annos sacræ Thæologiæ fuisset Magistra, solita exinde identidem exclamare, *ò bone Jesu substantia Patris; ò bone Uesu substantia Putris.*

II. Die 8 Septembris, qua Nativitas Bmæ Mariæ Virginis celebratur, contemplanti Margaritæ magnitudinem incomprehensibilem, & inęstimabiles Deiparæ prærogativas, dictum fuit, Fideles ea ipsâ die gratias omnes, & dona obtinere posse, quæcumque devotè petiissent; nec in Cœlis majores umquam gratias concedi solitas, quam illa die, intellexitque, prout tamen potuit, magno animi sui gaudio, quot & quantæ nam sint ejusdem Beatissimæ Virginis excellentiæ, & dignitates innenarrabiles. Die autem 25. Novembris apparuit ei D. Catharina V. & M. candido, ac frequenti Sanctarum Virginum choro sociata; sciscitabatur itaque Margarita alias Moniales, an ipsæ quoque eandem tutelarem Virginem in Ecclesia vidissent. Dum in cella consisteret orans, ostensa ei fuit valde perspicuè animæ pulchritudo, splendor, & præstantia, & ex opposito Corporis fœditas, deformitas, ac fœtor, ex quo Margarita implacabile odium contra suum corpus conceptum numquam postea deposuit, sed ad mortem usque retinuit, severissimis illud, quos supra retulimus cruciatibus affligens, & lanians.

III. Cum quinquagesimũ circiter ætatis annũ ageret, noctis tẽpore in organo, de more, Deo preces fundens, à Iuvene pulcherrimo, ac lucidissimo sibi apparente, ad Ecclesiæ cratem, ubi Moniales sacra mysteria percipiunt, fuit deducta, eique dictum, hic subsiste, nam res stupendas videbis, & admirabiles; & Ecce Ecclesiæ janua nullo impellente aperitur, ecce plurimi venustissimi Juvenes, velut agmine composito, in morem supplicationis bini, ac bini ex Ecclesia Cathedrali S: Firminę procedunt, & transeuntes ante januam jam patefactam ejus Ecclesiæ, ad aliam Ecclesiam Monialium Sancti Joannis haud inde longe distantem ire pergunt; duo autem ex illis Iuvenibus deferebant manibus Capsulam non adeo parvam; qui cum pervenissent ad D. Catharinæ ostium

ostium constiterunt, & eandem capsulam recludentes, extraxerunt inde complicatum pannum purpureum, & adjuvantibus aliis duobus Iuvenibus, qui subsequebantur, cum illum explicassent, & extendissent, visa est ejus dimidia pars miro artificio opere phrygio (imò verò Angelico) auro, gemmisque contexta, alia vero medietas rudis adhuc, nulloque ornamento conspicua; mox involuto, ut antea, panno, & in eâdem capsulâ reposito, supplicatio illa disparuit, Ecclesiæque janua iterum clausa. Margarita autem in Organum reversa ad consuetam orationem, Deum exoravit, ut tam admirabilis visionis intelligentiam sibi concederet. Cognovit igitur pannum illum symbolum esse suæ ipsius Vitæ, quæ tunc in medio ætatis versabatur, anteriorem partem acu pictam transactos ejus annos exhibere, aurum, & gemmas tam pulchro opificio simul permixtas, opera pietatis, & virtutum actus exprimere. Sed necessarium adhuc esse opus absolvere, ijsdemque operum bonorum actibus ad finem usque perducere. His, alijsque visionibus, ac revelationibus eã Deus illustrabat, & ad prosequendũ in eo vitæ proposito adeo aspero, ac duro eam confortabat.

IV. Vidit alio tempore manum pulcherrimam, & venustissimam, quæ erat dextera, sibi cor è pectore auferentem, sine quo aliquandiù vixit; ut infrà latiùs dicetur. Sæpissime dum sacrosanctum Missæ Sacrificium in Ecclesia, & divina sinaxis in Choro celebraretur, Angelorum, & Sanctorum turmas in Ecclesia videbat, dicebatque aliis Monialibus, existimans, ut aliàs, quod ipsæ quoque idem viderent, *Videtis modo hanc multitudinem, & frequentiam? Videtis quam pulchri sunt, & decori?* Orans in Organo die 20. Iulii D. Margaritæ V. ac M. sacro, quo ejus festum peculiari devotione celebrabat, & plura Missarum sacrificia in ejus honorem offerri curabat, vidit Personam pulcherrimam, & ineffabili majestate plenam, maximum undique splendorem emittentem, quæ illam in amænissimum viridarium deduxit; de cujus Personæ pulchritudine, majestate, & claritate nihil postea effari potuit, sed solum in stuporis, & admirationis actus identidem prosiliebat: adeo autem lucida, & splendida ex illius visione, & consortio evasit, ut Moniales non possent in ejus faciem ex organo exeuntis intendere.

V. Orans aliquando Deum pro quodam Sacerdote, quem spirituali charitate prosequebatur, ut illum sibi gratum, verumque famulum redderet, & ab omni malo, & periculo liberaret, tale à Deo accepit responsum: *Non potest meus verus esse famulus, nisi ille, qui libenter pro me patitur persecutiones, & adversitates æquo animo tolerat, & opera bona facit.* Loquens cum Patre spirituali doctrinâ præstanti, dicebat intra se, *Pater hic admodum doctus est*; statimque in corde responsum hoc audivit; *Utique, sed primam Alphabeti litteram nescit*; quod ipsa optimè intelligens, eidem explicavit, primam Alphabeti spiritualis litteram esse *Amorem Dei.* Cum Moniales ejus jussu generalem dominici Corporis communionem peregissent pro anima nobilis Matronæ Amerinæ ex familia *Clementini*, quæ D. Catharinæ Cœnobio annuos redditus attribuerat, & Margaritæ orationibus sese commendaverat, quadam die eadem Matrona ei apparuit nigra palla induta, veloque cœrulei coloris operta caput, eique dixit; *Nunc ad Cœlos ascendo, & plurimas tibi gratias ago pro orationibus, & sacris communionibus pro me, tuâ operâ, oblatis.* Vidit etiam Sororis M. Ioannæ Claravallis triduo post ejus mortem animam igneo curru vectam, sed tamen intellexit, locum æternæ salutis eam obtinuisse, ob solicitudinem, & diligentiam, quâ ad Deum in Choro laudandum vivens pergebat, quod exemplum Regulares omnes, & Ecclesiasticæ personæ studiosè debent attendere, & imitari.

M VI. Cum defuncta esset Monialis Juvenis adhuc, Maria Agnes nomine, illustri familia Cansacchi, quæ dum viveret, ut plures aliæ ibidem Moniales, non quidem Monasticâ toto corpore tunicâ, sed muliebrẽ strictiorẽ thoracem, ut solent sæculares mulieres, nigro licet colore, sub scapulari gerebat, dum in Ecclesia pro inferiis supra feretrum jaceret, vidit Margarita Dœmones hinc inde feretrum pluries à terra elevantes, ac deinde in suum locum reponentes; quam visionem duabus aliis Monialibus, Mariæ Floridæ Carleni Nobili Amerinæ, & Sorori Cæciliæ patefecit. Hac de causa Margarita fortiter, & suaviter persuasit cœteris Monialibus, ne deinceps hujuscemodi thoraces deferrent, sed unaquæque regularè tunicam sine illo thorace gestaret; quod usque in præsens in eodem Cœnobio, & utinam ubique, inviolatè servatur. Creditum tamen fuit, Deum, qui indignatum se ostenderat contra eas Moniales quæ vanis illis, ac Sæcularibus vestibus utebantur, precibus Margaritæ, & earumdem Monialium emendatione, placatum tandem fuisse. Ex quo seriò advertendum est, non solum Monialibus, sed Regularibus etiam omnibus, quantum ipsos dedeceat, & quantum Deo displiceat, quælibet in eorum vestitu vanitas, & cum sæcularium vestibus similitudo, & conformatio, & aliæ omnes vanitates, quæ sæculum, & sæcularium personarum mores, & habitus redolent, quæque Regulares Viros semilaicos, eodemque tempore semiclericos reddunt, sive ut veriùs dixerim, nec Clericos, nec Laicos, sed Chymeras quasdam, & Hircocervos efformant, quod olim D. Bernardus, præ humilitate, de se ipso asseruit, sed longe justius plures Deo dicati homines, sed ad Ægyptiacas vanitates corde, & opere postea revertentes, de se ipsis fateri debent: *Ego quædam mei sæculi Chymera, nec Monachum gero, nec Laicum.*

VII. Dum Antistitæ officio fungeretur, jussit, ut quædam Monialis, ob nescio quam levitatem, panem tantum, & aquam in terra genuflexa comederet. Hæc primò quidem renuit, nec obedire tunc voluit. Sed postea nocte adveniente, melius consulta, sponte injunctam pœnitentiam peregit, quâ absolutâ dixit Margarita, Dœmonem se vidisse scapulis ejusdem Monialis insidentem, eamque instigantem, ne pœnitentiæ opus exequeretur, qui proinde eâ obedientia victus, confusus aufugit. Vidit aliquando ante Monasterii fores hominem satis deformem, ac miserum, qui bestiarum more immunditias omnes fœtidissimas cujusque generis lambens comedebat. Oranti autem Margaritæ pro rei hujusce intelligentiâ revelatum fuit, hominem illum adeò infelicem typum esse Peccatoris vitiis ex consuetudine dediti, & ijsdem obruti, ac demersi. Cum ex hac vita Moniales transibant, Margarita earum animas, ut plurimum ad Coelos evolare cernebat; Inter quas anno 1665. vidit animam Catharinæ Gertrudis Sororis Conversæ, dum ei justa persolverentur, splendore circumfusam ad Cœlos subvolare. Vidit quoque animam puellæ sæcularis ex nobili familia Geraldini, in domo parentum defunctæ, cujus amita erat Soror Susanna in Cœnobio Sanctæ Catharinæ Monialis, candidâ quidem veste indutam, sed sine auro, aliove ornamento, sciscitantique causam responsum fuit, *quia Innocentiæ candorem habet, sed operum aurum non habet.*

VIII. Alio tempore dum in organo, ut solebat, orationi incumberet, jamque fessis artubus quietem aliquam datura, in terram se vellet prosternere, duo pulcherrimi Iuvenes accensa funalia manibus gestantes ei apparuerunt, eamque ad ianuam Colloquutorii deduxerunt, quâ patefactâ, vidit longissimã plurium personarum supplicationem, Sacerdotum, Monialium, Laicorum, dictumque ei fuit, animas illas piacularibus flammis tunc ereptas, & ad Cœlum euntes, eas prorsus esse, pro quibus ipsa antea oraverat; nam animas in Pur-

M

gatorio detentas juvandi summo studio flagrabat, non solum preces, sed proprii etiam corporis cruciatus Deo pro illis offerens: Læta igitur Margarita, adeò pulchrâ visione, eliminato somno, orationis exercitium ferventius resumpsit, & ad diem usque continuavit. Cunctis Monialibus in Choro existentibus, Soror Cherubina Margaritæ familiaris, & multorum sermonum, & consiliorum ejus conscia repente exclamavit, *Gaudete ò Matres, quia hodie Salomon transivit ad Cœlum*, & hoc sæpe repetebat. Cum igitur Soror Cherubina propè Margaritam tunc consisteret, intellexerunt Moniales, hanc tanti momenti revelationem, Cherubinam à Margarita hausisse. Sanè in Auctario ad *Bibliothecam Manualem* Pr: Thobiæ Lohner Soc: Jesu tit. 121. pag. 415. n. 25. Ven. apud Hertz. 1722. Vocabulo *Purgatorium*, habētur hæc verba, Romæ

Res valde notabilis, & curiosa.

„ Concionator quidam insignis, inter concionandum asseruit, nuper cuidam
„ Sanctæ personæ revelatum esse, Salomonem ad hæc usque tempora acres
„ pœnas in Purgatorio subiisse, & jam iis absolutis abiisse in Cœlum: obiit
„ autem Salomon juxta Salianum anno ab Orbe condito 3059. ante Cristum
„ 994. adeoque in Purgatorio sic fuit annis bis mille sexcentis. Citat Prēm Cornelium à Lapid. in Lib. 3. Reg. Cap. 11.

Gratiæ, & favores à Deo illi concessi. Caput XVI.

I. Has autem Visiones, & Revelationes non levioribus, nec minus stupendis gratiis, & favoribus amantissimus Dominus cumulavit. Habebat enim in primis fere semper visibilem comitem, Angelum Dei pulcherrimum, qui quantò plus Margarita spiritualia exercitia, & opera bona exercebat, eo majori gaudio, & exultatione gestire videbatur, quod sanè donum Margaritam D. Cæciliæ, ac D. Franciscæ Romanæ, aliisque Sanctis, qui ejusmodi beneficio, ac favore à Deo dignati sunt, similem reddidit. Hanc insuper peculiarem gratiam à Deo obtinuit, ut quæcumque scire optaret, sive in humanis rebus, sive in divinis, ei clarè, & apertè demonstrarentur: Anno igitur Jubilæi 1650. cum quidam vehementer cuperet, compertum habere, an Deus sua sibi indulsisset peccata, ob idque Margaritæ se commendasset, ut rem à Deo quæreret, & illa Deum propterea exorasset, hoc ab eo responsum accepit, *Ignovi Petro*: ex quo intulit, Deum huic quoque homini pepercisse: Quotiescumque Sacrosancto Eucharistiæ epulo reficiebatur, difficile dictu est, quot blanditias, quot amplexus, quot in animâ oscula, quot in mente jubila, quot in corde gaudia, quot denique Charismatum dona à Cœlesti sponso reciperet, quæ ipsa nullis verbis explicare deindè poterat. Aliquandò ipsum Xpti Dñi Corpus Eucharisticum adeo ineffabilem dulcedinem super mel, & favum ipsius etiam corporis sui palato, omnibusque sensibus infundebat, ut ejus similitudinem in quibusvis rebus creatis invenire non posset, nec sermone ullo ejus dulcedinem exprimere.

Vide S. Ambros. lib. de Isaac cap. 3. habet, & os anima &c.

II. Noctis tempore apparuit ei Christus Jesus ea specie, ac forma, quâ à mortuis resurrexit, & ipsa oculis suis ter occurrens oculis illius clementissimis, & divini amoris ignem undique spirantibus, intimâ ejus charitate statim vulnerata, vehementissimum superni amoris incendium inde concepit, quo cum idem etiam corpus exardesceret, nec jam hoc ferre posset, cogebatur hyemis quoque tempore frigidissimo caput extra cellæ fenestram ad refrigerium emittere, & cum nec id sufficeret ad conceptum ardorem mitigandum, è cella prosilire, & sub dio, nive cadente, longo tempore permanere; sed quæ nix, quæ glacies ignem de Cœlo missum temperare posset? Nil ergo mirum, si tanta quotidie faceret, tantaque pateretur pro dilecto animæ suæ, ex quo ille Margaritam in Cellam vinariam amoris sui introduxerat, & in ejus corde arden-

M ardentiſſimam ordinaverat charitatem. Hic enim amor,qui teſte D. Auguſtino *difficultatis nomen erubeſcit*,ipſi etiam corpori vires addebat,& robur,nam cum pœnitentias adeò aſperas, jejunia adeo arcta, flagellationes adeo cruentas ad ſenectam uſque protraxiſſet, tantum abeſt, ut debiliiatem aliquam virium incurrerit, ut potius eo adhuc vigore polleret, quem in juventutis flore obtinuerat. Omnia igitur in eo poterat, qui illam ſui amoris igne ſuaviſſimo ad ardua quæque fortiter ſubeunda confortabat.

III. Quoties dulciſſimum Jeſu nomen ore ſuo proferret, toties, in corde, velut in cava quadam ſpelunca audiebat idem nomen, tamquam echo reſpondente ſtatim explicatè referri, quæ quidem vox ineffabilis omnes cordis ejus affectus, omnes potentiarũ ejus actus ad ſe ipſam tãquam ad centrum ad inſtar magnetis trahebat: Tunc verò amantiſſimus Jeſus ejus animam tenerrimè amplexabatur, eique gaudia, & exultationes innenarrabiles communicabat, relinquens in ea cœleſtem quandam tranquillitatem, puritatem, & munditiem, quæ Virginum Sponſum maximopere decent. Si tamen aliquandò remiſſius, nec uſitatâ attentione, & conatu SSm̃um Jeſu nomen enunciaret, prænarrati effectus minimè tunc ſubſequebantur, niſi bis vel ter majori adhuc intenſione, ac vi adorabile illud nomen congeminaret. Anno 1634. cum Sacratiſſimum Chriſti corpus ſumpſiſſet, totius animæ ſuæ viribus, majori quam ſolebat fervore, nitebatur ſpiritum ad Dei contemplationem, & unionem erigere, cum vocem ſibi dicentem audivit, *non opus eſt, ut ſic labores ad inveniendum me, quia propè te ſum, tecum ſum, in corde tuo inhabito, & in eo requieſco*. Anno 1660. die 10. Auguſti, quâ Feſtum SSm̃i Laurentii M. recolitur, ſumpto in cœleſti Sacramento pignore ſalutis æternæ, divino amore inflammata, Deo in corde ſuo dixit, *ò Domine quantum me diligis*? ſtatimque reſpondentem vocem audivit. *Diligo, & diligam ſemper*.

IV. Alio tempore dum Sacerdos in Miſſa verba illa repeteret, *Domine non ſum dignus*, Margarita magno cordis ſui ſenſu intra ſe dicebat, *At ego quidem nullatenus ſum digna*, quibs verbis expletis, delata ei fuit inviſibili dextera Sacratiſſima Euchariſtiæ Hoſtia, quam ipſa devotiſſimè ſumens, inæſtimabili gaudio, & conſolatione fuit repleta. Dum Julius Geraldinus Cathedralis Eccleſiæ Archidiaconus, & Cœnobii S. Catharinæ Confeſſarius Miſſam coram Monialibus celebraret, peracta conſecratione dividens ſacram Hoſtiam, vidit ejus particulam è patena exeuntem,& paulatim ſeſe ad aera ſublevantem, & ad organum uſque, ubi Margarita orabat, aſcendentem, ibique in ejuſdem Margaritæ os ingredientem, qua de re tantam Julius admirationem, & ſtuporem concepit, ut abſolvendi Miſſam vix modum invenire poſſet; remanſitque illi deinceps ea conſuetudo, dum Sacram Hoſtiam partiretur, vertendi ſe ad organum, videndi gratiâ, an Hoſtiæ particula ad organum ſubvolaret. Sanè aliis etiam temporibus viſa eſt SSm̃æ Hoſtiæ particula eodem modo ex altari diſcedere, & ad locum, ubi Margarita orabat, vel in organo, vel in Sacrario, pertingere, & in ejus os introire. Contigit id manifeſtius, & celebrius quodam mane, dum Pr. Priolus Confeſſarius Vir inculpatis moribus, & probatæ vitæ, Monialibus Sacram Euchariſtiam miniſtrabat, tunc enim M. Magdalena Venturelli puella, & quædam aliæ Moniales viderunt ſanctæ Hoſtiæ particulam magnis ſplendoribus circumfuſam, fulgentiſſimos radios circumquaque emittentem per Eccleſiæ Cratem volando in Sacrarium intrare, & in os Margaritæ ſeſe introducere. Dum vero hæc ad recipiendum SSm̃um Chriſti Corpus os ſuum aperiret, viſus eſt, veluti Sol ſplendidiſſimus exoriri, & clariſſimâ luce locum illum implere.

V. Alio

M

V. Alio tempore Missam laudato Patre Priolo celebrante, post Hostiæ elevationem, Margarita ab Organo repente prosiliens, cœpit festinanter currere, ita ut aliquæ dicerent, *Videte quommodo insanit, nec erubescit sic ineptire*: at illa ad rotam, quæ in Ecclesia est, incunctanter pergens, invenit ibi sacræ Hostiæ particulam valde rutilantem, quam etiam vidit Soror Cæcilia, quæ tunc Sacrarii curam gerebat; Itaque Margarita intra rotam caput immittens, os suum aperuit, & SSm̃ Christi corpus reverenter sumens, ad Organum reversa est: Sed ea die neque visa amplius fuit, nec cum aliquâ quidquã loquuta, nisi cum Deo, quem strictè adeò tenebat in corde, nec eum ullatenus dimittebat. Alio tempore dum in Choro Lectiones divini Officii recitaret, visus fuit à M. Domitillâ Nacci, nobili Amerina, ibidem Moniali, in Margaritæ digito annulari finistræ manus annulus aureus mirifici fulgoris, qui Domitillæ oculos suo splendore perstringebat, quæ visio tandiu duravit, quamdiu Margaritæ lectio. Alio tempore, cum Scalam Sanctam, quæ in eo Cœnobio est, genibus ascenderet, in ejus medio apparuit ei Christus Dominus Crucem super humeros bajulans, cui Margarita compassionis sensu commota, dixit, *O Domine ego meis peccatis, Crucem hanc humeris tuis imposui*: Ut autem erat erga pauperes, & infirmos summo charitatis affectu prædita, hanc quoque gratiam à Largitore omnium bonorum in eorumdem beneficium obtinuit; ponebat sub dio plura vascula, in quæ Æther liquorem quendam demittebat statis horis, hunc Margarita diligenter collectum, & servatum infirmis præbebat, eo illos inungens, qui sanabãtur omnes à quacumque detinerentur infirmitate.

VI. Sed inter omnia illi ab amantissimo animarum sponso præcipui Amoris tradita indicia, illud quam insuetum, tam admirabile, & supra humani intellectus captum eminuit, quod non nisi à summo naturæ Conditore, & rerum omnium Arbitro proficisci poterat; nam Christus Dominus ex ejus pectore adhuc viventis omnipotenti sua dextera cor avulsit, & octo continuos dies sibi retinuit, post quos illud Margaritæ restituit, & suo loco reposuit; ò quam purum! ò quam mundum! ò quam cælesti amore inflammatum! Eo igitur tempore, quo Margarita divinâ virtute corde caruit, imo cor suũ in manu Domini habuit, dicebat identidem Sorori Cherubinæ, *vivere ne potest quisquam sine corde*? illa autem respondente, *minime*, subjungebat Margarita, *& tamen sine corde vivitur*; sentiebatque eo pectoris loco, unde cor ei ablatum fuerat, maximum ignis ardorem, veluti è fornace exeuntem, remansitque etiam recepto corde in sinistro pectoris latere rubra, & sanguinea cicatrix similis quidem stigmatibus D. Francisci, carens tamen dolore, sed splendida, & pulcherrima, sicut eam vidit stupens Soror M. Ursula Loaldi, de qua pluries supra mentionem fecimus.

Ejus Prophetiæ Spiritus CAP. XVII

I. Ad hæc Prophetiæ Spiritu Dominus eam afflavit. Cum ejus Soror germana Francisca Conradi die Dominico ad Vesperam paululùm ægrotans lectulum ascendisset, statim adfuit Margarita, dixitque Monialibus, ut sine mora Confessarium accerserent, quia de ejus Sorore jam actum erat, brevique eam fore morituram. Visa est monitio intempestiva; nec Moniales, nec ipsa quidem infirma id ullatenus credebant; non enim morbus gravis admodum videbatur, cum levis tantum febricula agnosceretur. Vocatus nihilominus est Confessarius, cui Francisca integrè, & diligenter admodùm, & contrito corde peccata confessa est. At Margarita urgebat, ut reliqua Sacramenta incunctanter illi ministrarentur, quia, dicebat, *mors magnis itineribus appropinquat, jamque adest in januis*; sicuti reverà contigit, nam tertia die, postquam ægrotare cæperat, feria nimirum quarta, animam Deo reddidit. Prædixit Ægidium

Del-

M

Delphini tunc Laicum, quem antea numquam viderat, Sacerdotem futurum, & Cœnobii D.Catharinæ Confessarium, eique se res suas, cordis scilicet sui secreta, patefacturam, quod idem de Petro Leonini prænunciavit: sicuti utrique suo tempore evenit. Fulgentius Carleni nobilis Amerinus Romam petiturus accessit ad Margaritam, ei gratias acturus pro orationibus, quas ab eo rogata per Confessarium, nesciens tamen quâ de causa, Deo obtulerat. At Margarita constanter ei dixit. Vade lætus, nam Romæ Victoriam obtinebis; ivit, Uxorem duxit, quæ Victoria appellabatur: Securam quoque esse jussit Uxorem Gubernatoris Amerini Boccaleonis cognomine, promittens ei, gemmas sibi paulò ante ablatas restituendas fore. Nec post multos dies cuidam Fratri Ord: Min. Reformato, ex Conventu Sancti Ioannis Ameriæ omnes traditæ sunt, ut eas memoratæ Heræ secretò restitueret, & quod mirabilius est, fures illi numquam aliàs quæ abstulissent, reddere consueverant, eidemque Dominæ, quæ plures annos antea sterilis fuerat, sobolem copiosam, & optimæ spei vaticinata est, quam illi paulò post largiri Deus cœpit.

II. Morabatur in eodem Cœnobio puella nobilis ejus Sororis filia, ex familia Racani, M.Francisca nomine, ut pluries supra diximus, quæ octavum ętatis annum dum ageret, Monialibus tradita fuerat educanda; Hæc adhuc adolescentula, & nedum Monialis, solebat aliquandò; ut ejus ætatis pleræque, mendaciola quædam Margaritæ proferre; Verum hæc, quæ ejus cordis intima, ipsasque animi propensiones probè noverat, bis eam percussit dicens, *Non est ita, mendacium dixisti*; & quodam die dum M. Francisca aliam puellam injuriâ afficeret, pręsto fuit Margarita, & ei alapam inflixit, jubens ut ab illa puellâ veniam peteret, ejusq: deoscularetur pedes. Videbat enim omnes ejus actus die, noctuque, eamque arguebat non solum de erroribus jam ab illa patratis, sed præmonebat etiam antequam illos patraret. Cum Soror Benedicta Morelli Conversa, Patriâ Tudertina pluties ad Margaritam accederet, quærelas quasdam adversus aliam ei narratura, antequam os aperiret, ostendebat Margarita, se omnia jam scire, eosdem prorsus actus, quos illa, dum sola consisteret, faciebat, adamussim referens, ac si cordis penetralia, ne dum exteriores ejus actiones semper videret. Cuidam puellæ Interamnensi, quæ in eodem Cœnobio educabatur, cum hęc quodam mane, una cum aliis; Sacram Eucharistiam sumpsisset, dixit Margarita, *Filia nisi scandalum aliis ingerere timuissem, nequaquam, ut ad divinam Communionem accederes, tibi permisissem, & hujusce rei causam tu ipsa nosti*. At illa conscientiæ suæ sinus diligentiùs perscrutata, ingenuè fassa est, occultum quoddam peccatum, solique Deo notum, in Sacramentali exomolegesi reticuisse, nec parum erubuit.

III. Idem ferè egit cum alia puella, Moniali quidem, sed adhuc in Tyrocinio constitutâ; sæpè enim eam hortabatur, ut Generalem Confessionem, & sane integrè, ac perfectè perageret; se enim omnia ejus conscientiæ occulta probè nosse, clare affirmans: Hæc autem puella in pręteritis Confessionibus quædam Sacerdoti absconderat, quæ irritas easdem Confessiones reddiderant, & quamvis pluries statuisset ea Confessario pandere, nihilominus rubore victa, & Diabolo istigante, ea in corde retinebat, nec ore promebat ad salutem. At Margarita ejus miserta, quodam die ad Confessarium suis illam manibus pertraxit, impulitque, Dei aspirante gratiâ; ut abjectâ omni cunctatione, depositâque inconsultâ & intempestivâ verecundiâ, generalem, & integram omnium peccatorum Confessionem, Margarita haud longe adstante, tandem absolveret. Quid autem mirum si Margarita adeo perspicuè humanorum cordium videbat occulta, cum ejus spiritus, divini Amoris operâ, unus cum Deo spiritus jam evasis-

evasisset; *qui enim adhæret Deo unus spiritus cum eo est*; ideòque licet absens corpore, spiritu tamen pluribus, & locis, & temporibus, quin imo & cordibus, & mentibus præsens erat. Triduo antequam moreretur, lecto decumbens, brachia identidem sublevabat, & manibus caput suum tangens, dicebat, ò quantum mali caput hoc meum patietur; Circumstantes Moniales minimè dictum hoc Margaritæ intelligebant, sed postea agnoverunt, illam prævidisse, caput suum secandum post mortem fore, cerebrumque inde extrahendum sicut evenit; Hoc nimirum Prophetiæ donum est, quod homines Deo similes reddit; *annunciate, quæ ventura sunt, & dicemus, quia Dii estis vos.*

Miracula ab ea patrata. CAP. XVIII.

I. At magnis suis servis, præter Prophetiæ donum, etiam miraculorum gratiam, præsertim curationum, Deus elargiri solet. Margarita siquidem plurimis, tum vivens, tum post obitum effulsit. De primis nunc dicendum. Anno 1666. Faber Lignarius ab Aigliano cum jamdiu asperrimis, ac intimis cruciaretur doloribus, adeo ut interdum præ eorum acerbitate ad terram sese dejiceret veluti mortuus, statim atque à Philippo Placidi accepit, & secum detulit frustulum cinguli, quo Margarita usa fuerat, integram sanitatem consequutus est, & fabrilibus deinceps laboribus sine ullo dolore incubuit. Infantula jam deficiens, & tantum non mortua, quia lac sugere minimè poterat, delata ad Margaritam, ab eaque tacta, & SSmę Crucis formâ signata statim convaluit, lac frequens suxit, diùque vixit, optima gaudens valetudine. Alia puella Maximilla nomine filia Imperiæ Loaldæ Amerinæ quatuor circiter annorum, ulcere in fæmore correpta, quamvis Romæ, ubi ejus Pater medicinam profitebatur, à perito Chyrurgo pluribus adhibitis medicamentis, non solum sanitatem non obtinuerat, sed insanabili carcinoma ulcere tandem effecto, eâque duodecim fere annis dirè cruciata, mortis jam termino appropinquabat; cum acceptâ famâ ab ejus Matre, quæ de Margaritæ Sanctitate percrebuerat, Ameriam deducitur, & semiviva Margaritæ offertur: Hæc compassione, ut ad hujusmodi res solebat, mota, puellæ ulcus oleo, quod S. Dominici, ut supra diximus, appellabat, inunxit, sudario suo, candidoque proprii capitis linteo obstrinxit, & intra paucos dies perfectæ sanitati restituit, quæ uti sanctè, si convaluisset, promiserat, Monialis sanctæ Claræ in Cœnobio D. Elisabethæ ejusdẽ Urbis Amerinæ fieri voluit, vocarique Soror M. Cælestis.

II. Idem fere contigit Ludovico Ancajani, qui cancro in alvo serpente ad mortem adigebatur; jamque à Medicis conclamata fuerat ejus salus; Verum orationibus Margaritæ commendatus, eo pestifero morbo liberatus est, diuque postea optima valetudine usus, supervixit. Mulier rustica Amerinæ Diœcesis, brachio debilitata detulit filium suum fere novem annorum, mutum à Nativitate ad Margaritam, ejus apud Deum precum subsidium pro se, illo que postulans. Hæc post brevem Orationem, signatumque Crucis imagine puerulum in fronte, in ore, & in pectore supra cor, & inunctum tam ipsum, quam Matrem oleo S. Dominici, præcepit Muto, ut Dominicam Orationem, & salutationem Angelicam recitaret; quod cum ille incunctanter fecisset, linguæ vinculo penitus dissoluto, nulloque impedimento deinceps remanente, Mater dum stupens ingens, ac insuetum miraculum, manus ad Cœlum tendere naturali operatione conatur, Deo pro tanto beneficio gratias actura, eodem temporis instanti brachium suum ab omni languore, & debilitate liberum sensit, cumque genuflexa Margaritæ etiam gratiarum actionem habere vellet, ab humili Dei famula, quæ hominum laudes summo studio declinabat, ut Deo tantùm gloriam daret, monita est, & ut nemini rem gestam narraret, jussa;

L statim-

M

ſtatimque clauſo Colloquutorii oſtio Margarita aufugit, humilitatis videlicet Magiſtrum egregiè imitata, qui infirmis ſanitati a ſe reſtitutis ſilentium ſui ipſius ſtrictè imponebat.

III. Alia mulier haud ſatis honeſtæ vitæ venit ad Monaſterium S. Catharinæ incurabili morbo detenta, enixè rogans, ut Margarita, ſolitâ erga omnes charitate utens, eam videre, ac ſignare dignaretur. Renuit quidem ad eam deſcendere Margarita, ſed Sororem Converſam Luciam Pierantonii miſit, ut parum olei S.Dominici ad eam deferret, quâ uncta priſtinam ſanitatem recepit: & Interamnam, ubi Nutricem agebat, reverſa, per quendam Ameriam euntem, plurimas gratias Margaritæ egit, pro recuperatâ ejus meritis valetudine. Filia nobilis Viri Hieronymi Clarævallis Tudertini ætatis annorum duodecim a Veneficis, & Sagis penitus deformata, & omnibus membris debilitata, adeo ut ejus crura gracilia, & tenuia veluti funiculi, nullo modo apta eſſent ad ambulandum, nec ad unum quidem greſſum ponendum; ducta ad Margaritam, ab eâque in omnibus membris enervatis tacta & eodem oleo uncta, & interrogata, an Monialis fieri vellet, reſpondenſque, hoc prorſus unicum ſibi votum eſſe, reddita Genitori, ac benè ſperare juſſa, quod nempe citò citiùs foret ambulatura, & perfectâ valitudine gaviſura, eodem die, quo Tudertum reverſa eſt, ad Veſperas ſuapte ſponte liberè ambulare cœpit, vixitque poſtea integrâ ſanitate, & robuſtis viribus.

IV. Oblata etiam ei fuit puella infirma, vultu ſcabie, & leprâ undique obducto. Hanc Margarita in ſimplicitate ambulans, conſolandi tantum gratiâ ſuâ manu tetigit: receſſit illa cum ſuis Ductoribus; ſed paulò poſt omnes redierunt, gratias agentes, quod puella, dum redirent, ſanitatem recuperaſſet, quâ de re Margarita admodum contriſtata eſt, non quidem ob ſanitatem puellæ, ſed ob ſuam, uti ipſa dicebat, temeritatem, propter quam manum ſibi præcidendam ajebat; adeo imprudenter puellæ vultui à ſe admotam; nam infirmos omnes, quos ſanabat, ne ſibi virtus aliqua adſcriberetur, oleo S. Dominici inungebat. At nos hoc in prodigio laudatâ Margaritæ modeſtiâ, raram ejus, & nonniſi magnis Dei famulis ab eo conceſſam virtutem poſſumus agnoſcere, qui ut D. Gregorius M. Dial: lib.2. cap.30, & 31, animadvertit, ſigna non ſolum ex prece, ſed aliquando etiam ex poteſtate ſibi à Deo inditâ facere ſolent, quemadmodum idem S. Doctor in Apoſtolorum Principe agnovit, qui Ananiam, & Saphiram non orando, ſed increpando morti tradidit, & in SSmo etiam noſtro Patriarcha Benedicto, qui ruſticum à Gotho loris arctiſſimè vinctum, non oratione aliquâ præmiſſâ, ſed ſolo oculorum obtutu, & quidem repentino, vinculis ſtatim abſoluit. Anno 1646 ſanitati reſtituit Bernardinam Loaldi puellam in Cœnobio S. Catharinæ degentem, quæ ex læthali lapſu, in utrâque aure audiendi ſenſum amiſerat, inungens illam oleo S. Dominici. Mariam quoque Urſulam Loaldi Monialem, cujus ſœpè mentionem fecimus, quam ob coſtas duas, & pectoris venam, ex gravi caſu, diſruptas brevi morituram Medici pronunciaverant, Signo Crucis Margarita penitus incolumem reddidit. Sed numquam huic narrationi finis imponeretur, ſi cuncta à Margaritâ adhuc ſuperſtite patrata miracula ſingillatim referre voluntas eſſet. Innumeri enim ſunt cujuſque generis infirmi, variis morbis, ac languoribus detenti, qui Margaritæ ope mirum in modum priſtinam ſanitatem recuperarunt.

Ejus Mors. CAP. XIX.

I. Sed jam tempus advenerat, quo pretioſa hæc Margarita à divino Mercatore in theſauris cœleſtibus reponeretur. Vixerat Margarita annis 95, (vel ut alii aſſerunt 105) ex quibus 90 ſummâ ſanctitate, ac pœnitentiâ in Monaſterio

ſterio

M

ſterio tranſegerat. Senio itaque, ac voluntariâ corporis maceratione confecta, ſeu potius ſuperni amoris igne dulciter conſumpta, vitæ mortalis termino appropinquabat; aliquot enim, antequam è corporis ergaſtulo educeretur, menſibus, ſentiens ſe æterni ſponſi flammis vehementiùs accendi, cupienſque ardentiſſimè jam diſſolui, & eſſe cum Chriſto, eumque revelata facie in gloriâ contemplari, identidem exclamabat, *Dominus meus, & Deus meus, ignis æterne, ignis æterne*; ac jugiter Sacros Hymnos, & Davidicorum Carminum verſiculos repetebat. Octo autem ante mortem dies requiſita à quadam Moniali, quid ſibi cor portenderet de futuris quibuſdam rebus, *ecquid vis cor meum prænunciet*, reſpondit, *cum cor non habeam?* ex quo intelligimus, haud ſemel illi à Deo cor è pectore avulſum, ut illud in ſuis manibus ſervaret, eique longè puriſſimum, & Seraphico amore inflammatum, & virtutibus eximiis ornatum reſtitueret. Morti jam proxima, hæc ejus vox ſœpius audiebatur, *eamus, eamus*, & dicentibus Monialibus, *volumus nos etiam tecum venire*, illa reſpondebat, *nequaquam, neminem mecum volo, neminem*, rurſumque, *eamus, eamus in lectum*; & cum illæ ſubjungerent, jam in *lecto recumbis*, Margarita ſubridens tacebat, ſimilis nimirum mulieri forti, *quæ ridebit in die noviſſimo*.

II. Paulò antequam expiraret, prævidit, prædixitque *lectum grandem*, ut ipſa appellabat, id eſt ſtratum tranſitorium ejus cadaveri excitandum; *ò lectus ille altus! Facietis res illas tam pulchras ad Dei gloriam!* Moniales autem nihil horum intelligebant; nam ea omnia facta ei quidem fuerunt poſt mortem, ſed juſſu, ac voluntate Epiſcopi Amerini Gaudentii Poli. Cum jam animam ageret, oculos aperiens, eos in Cœlum defixit, erantque adeò ſplendidi, ut duo potius Cœli ſydera viderentur, & intuentibus lætitiam, & gaudium afferebant: ejus autem facies uſque eò pulchra tunc apparuit, ut potius Angelici, quam humani vultus ſpeciem referret. Demiſit denique ad terram oculos, leniterque ſubriſit; eoque in actu animam Deo tradidit anno 1666. die 30 Aprilis hora diei 19: eo ſcilicet momento quo Chriſtus Dominus pro mundi ſalute è Cruce pendens, ſpiritum in manus Patris emiſit, cujus nimirum Dominicæ Paſſionis Margarita, ut ſupra retulimus, devotiſſima ſemper fuerat, ſicut etiam D. Catharinæ Senenſis, cujus feſtum eadem die 30. Aprilis celebratur.

Feria VI. poſt Paſcha.

III. Mortuæ cadaver, dum, ut moris eſt lavaretur, præter lateris vulnus illi à Deo impreſſum, oſtendit etiam quatuor alias plagas ſibi ipſi dum pœnitentias acrius exerceret, variis in corporis partibus inflictas: quinque itaque vulneribus Crucifixi Imaginem propiùs exprimebat. Veſtibus poſt hæc corpus decenter, ut fieri ſolet, operuerunt, quibus aptè diſpoſitis, Crucifixi parvum ſimulacrum, ut in eo Cœnobio conſuetudo obtinet, ſupra ejus cor poſuerunt; cum ecce (res valde mira!) idem ejus cor, quamvis jam mortuum, emotum tamen eſt, & longo trium horarum ſpatio velut ebulliens magno impetu veſtes, & illam ipſam Crucifixi Imaginem, motu quodam ſucceſſivo ſurſum, ac deorſum impulit, ut folles moveri ſolent. Ita cor illud Dei amore adhuc calens, dilecto ſuo Deo Crucifixo ſe vicinum ſentiens, magno gaudio adhuc geſtiebat, illud Regii Pſalmographi in ſe ipſa demonſtrans, *Cor meum, & caro mea exultaverunt in Deum vivum*; nam Dei viventis ſimulachrum erat adorabile illud ſignum. Delatæ poſtea ad cratem Eccleſiæ interiorem, Moniales omnes manus exoſculatæ ſunt: Inter illas Maria Scholaſtica Clementini nobilis Amerina, dum Margaritæ manum oſculum ei datura ſua manu aprehendit, ſentit, ac videt, Margaritam licet mortuam, manum ſuam movere, eâque ipſius M: Scholaſticæ manum fortiter ſtringere, ac ſi adhuc in vivis eſſet, adeò

 mollis,

M mollis, ac flexibilis erat; quod prodigium Mariæ Scholasticæ animo tantam admirationem, simul, ac lætitiam ingessit, ut præ dulcedine plures, ac plures dies à lacrymis temperare non posset.

IV. Dum in Ecclesia supra feretrum jaceret, omnium oculis exposita, Fr: Angelus Blasi Baccalaureus ex Ord: Erem: D. Augustini, de quo aliàs mentionem fecimus, cap: videlicet 6. n. 6. qui postea jussu laudati Episcopi Amerini Gaudentii Poli Moniales omnes de Vita, & Virtutibus Margaritæ, juris ordine servato, interrogavit, hic inquam, Margaritæ in tumulo jacentis faciem splēdescere, tamquam Solem, vidit, & ejus caput candidâ laureolâ auro purissimo intermicante circumdatum, eodemque tempore cœlestem quandam suaveolentiam sensit, quam etiam quotiescumque earundem Monialium de Margaritæ Sanctitate excipiebat testimonia, quotidie in eadem Ecclesia olfecit: quadam autem die, quo ibidem Missam pro ejus animâ celebrabat, illius memoriam inter vivos recoluit, minimè id animadvertens, nam etiam in mortuorum *Memento* eam collocavit; Utrâque autem vice tam ipse, quam minister, qui erat Olimpiades Artemisii, dulcissimum veluti Organorum sonitum supra Margaritæ sepulchrum audierunt. Ceterum die 2. Maii, biduò scilicet post ejus obitum, jubente sępe laudato Episcopo Amerino, ab Episcopali Cancellario, & à Generali Vicario Francisco M. de Rubeis Senogalliensi recognita fuit cicatrix supramemoratæ plagæ sub sinistrâ mamillâ longitudinis quatuor circiter digitorum, præsentibus infrascriptis testibus, Ursino Archileggi, & Conrado Ursini nobilibus Amerinis, qui plagam illam luce meridianâ clarius viderunt.

V. Eodem, quo expiravit momento apparuit Sorori Margaritæ Coccolæ Moniali in Cœnobio S. Monicæ ejusdem Urbis Ameriæ (cujus supra meminimus cap. 8. n. 2.) quæ etiam ipsa magna Dei famula erat, eamque ex nomine salutans, dixit, se ex hoc mundo jam transisse, & Dei gratiâ tunc in Cœlum ascendere, ut in æternum eo potiretur, ac frueretur, eam vehementer exhortans, ad pęnitentiam agendam pro peccatorum conversione, & salute, loco enim sui ad id eam in terris relinquere; mox eadem Sanctimonialis vidit Margaritam ad Coelum veluti subvolantem evanescere. Remansit autem postea alia hæc Margarita ingenti cordis lætitia, ac pace, intimâque cum Deo unione perfruēs, quæ ratiōe incōprehēsibili haud paucos dies in ejus anima perseveravit. Non semel post obitū fuit visa in Choro consueto Monialis habitu propriā occupans sedem, tamquam adhuc in vivis esset, auditaque est cum aliis psallere: ex eo autem loco ubi ejus vox audiebatur, sicut ex ejus cellulâ suavissimus efflabat odor. Interdū etiam audita est flagellis se cædere simul cum aliis Monialibus communiter se flagellantibus, & Psalmum *Miserere* una cum aliis concinere; adeò nimirùm pęnitentię fuit amans, ut ab eâ neque post mortem, & jam beata posse cessare quodammodo videretur.

Quædam post ejus mortem subsequuta miracula. CAP. XX.

I. Anno 1667. cum Soror M. Benedicta Poccamaggiore frondes fictas rosarum, quas Moniales arte faciunt, viridi colore depingeret, forte accidit, ut gutta acerrimi liquoris, quem ad illud opus ex æris ærugine, Ruta, & aceto conficiunt, in ejus oculum caderet, qui propterea intolerabili adeò dolore, ac tremore cruciabatur, ut brevi crederet sibi oculum disrumpendum; sed admotis læso oculo aliquot defunctæ Margaritæ capillis, illicò dolor cessavit, & ictu oculi ille oculus sanatus fuit.

Orvieto, olim Oropitum in Etruria Pontificia.

II. Anno autem 1703. venit ab Urbeveteri Ameriam, & ad Monasterium S. Magni, ubi ego ipse hujus Vitæ descriptor Confessarius Ordinarius Monialium

M

lium nostri Ordinis, & Cong. tunc eram, Magdalena Danielli Urbevetana, Conjux Philippi Petrucii ex eadem Civitate, ætatis annorum 48., cum ejus Filio Francisco annorum 20., & me ipsum requisierunt, mihique dixit eadem Domina, se ideo Ameriam venisse, ut Deo, ac ejus famulæ Margaritæ Conradi grates rependeret pro insigni beneficio, intercessione, ac meritis ejusdem Margaritæ à Deo impetrato; nam cum ab annis quatuor pessimum in crure ulcus pateretur, quod more Cancri serpens ex uno in alium locum, acerbos cruciatus, & dira spasmata illi afferebat, cibo, ac somno interdictis, tandem mense Augusto ejusdem anni 1703. aliquot ejus Sorores Moniales Urbeveteri in Cænobio *Jesus* nuncupato Ord. S. Francisci, recordatæ sunt penes se esse Margaritæ sudarium, quod olim donatum fuerat earum Aviæ paternæ, quæ etiam ipsa Magdalena Brunelli vocabatur. Itaque extemplò sudarium illud propriæ sorori Magdalenæ Danielli miserunt, suadentes, ut se magnæ hujus Dei famulæ intercessionibus commendaret, & aliquid ei pro obtinendâ sanitate promitteret; promisit illa se Ameriam, ut ei gratias ageret, venturam, & votivam tabellam ei oblaturam. Nec mora, sudarium cruri ulcerato admovit; & ecce illicò, & intra momentum plaga detumuit, evanuit dolor, ardor, & inflammatio cessavit, vulnus intra paucos dies coaluit, & solidatum est, cicatrice tantummodo remanente.

III. Quamobrem recuperatam valetudinem Margaritæ meritis acceptam referens, & promissa persolvere, ut par erat, volens, Ameriam venit, ad Cænobium D. Catharinæ se contulit, Abbatissam alloquuta est, eique hujusce rei ordinem exposuit. Sed hæc illam ad me remisit, cum sciret me ejusdem Margaritæ Vitam, ad Dei, ejusque famulæ gloriam, summatim adornare, ut prænarratũ ejus miraculũ unâ cum reliquis litteris consignarẽ: Añui libentissimè, & hanc ipsam rei adeò memorabilis testificationem à prælaudata Domina Magdalena Danielli rite feciendam curavi, coram ejus Filio Francisco Petrucci, & D. M. Virginia Perini Cænobii D.Magni Abbatissa D. M. Flavia Zuccante nobili Amerina ibidem Priorissa, D. Angela Virginia Giannoni, & D. Vincentia Octavia Giannoni Monialibus; præsentibus quoque tamquam testibus Joanne Baptista Leonardi,& Septimio Galarsi Ameriæ comorantibus.

IV. Eadem insuper Domina Magdalena testificata est aliud miraculum, quod annos aliquot antea evenerat suæmet Genitrici nomine Hieronymæ, quæ cum morti jam esset proxima, & magnam pateretur vomitionem, ob quam SSmum Viaticum sumere nullatenus poterat, petiit, ut sibi potus in cratere, quo Margarita Conradi usa olim fuerat, daretur; in quo cum bibisset, statim vomitus instigatio cohibita fuit, ut sine ulla difficultate Sacrosanctum Christi Corpus accipere, & deglutire potuerit.

V. Habemus ergo in hac Dei famulâ omnium virtutum singularia prorsus exempla, nobis ad imitandum proposita, habemus ignaviæ nostræ inexcusabilem redargutionem, si nihil ex eis profecerimus; insulsè equidem naturæ nostræ imbecillitate, vel horum temporum iniquitate segnitiem nostram tuemur, cum recenti admodum tempore fæmina adeò fragilis rigidissimos Anachoretas, & præclarissimos quosque Monachos Sanctitate, & Pœnitentia exęquaverit. Neque enim Deus gratiâ suâ nobis deest, sed nos ejus gratiæ desumus, in vacuum illam recipientes, eam negligentes, & quod deterius est, eâ abutentes. Deponamus ergo tandem socordiam, rumpamus moras, Deo per gratiam suam vocanti respondeamus. Filii Sanctorum sumus: quorum habitum gerimus, uirtutes etiam moribus referamus. Sumus inter exempla, quare deficimus? quidquid fieri potuit, potest, gratia Domini nostri

Senec.

M ſtri Jeſu Chriſti, cui cum Patre, & Sancto Spiritu honor, gloria, & imperium per infinita ſæcula ſæculorum. Amen. Die 16 Aprilis an: 1729. quæ fuit Feria 6. in Paraſceve. Sic nimirum Margaritæ Vita, quam illa in contemplatione, & imitatione Paſſionis Dominicæ ſextis præſertim feriis tranſegit, & feria 6. poſt Paſcha anno 1666. feliciter abſolvit, hac etiam feria 6. Paraſceve an: 1729. narrationis ſuæ, ac deſcriptionis finem accepit. Hanc eandem Margaritæ Vitam an: 1733. ego ipſe, qui Latinè ſcripſi, Italicè verti, ejuſque exemplar Monialibus S. Catharinæ Ameriam miſſum dono dedi, promiſſi licet ſerus, fidelis tamen perſolutor.

MARIA CATHARINA BRUGORA eſt alia Virgo SSma, quæ multò quidem ante Margaritam Conradi, ſed pari Vitæ Sanctitate, & miraculorum prodigiis Mediolani in Cænobio Sanctæ Margaritæ ſub noſtra Cong. conſtituto floruit, eo prorſus tempore, quo in Monaſterio S. Marthæ Urbis ejuſdem duæ aliæ Virgines lectiſſimæ B. nempe Veronica de Binaſco, & Ven: Soror Archangela Panigarola, veluti alia duo Cœli ſidera Evangelicæ perfectionis jubar undecumque diffundebant. Et quod Dei Op: Max: in Catholicam ſuam Eccleſiam amorem, & cuſtodiam præclarè commendat, eo etiam tempore, quo tria illa Inferorum monſtra Lutherus, Calvinus, & Zuinglius perverſorum dogmatum virus, ad enecandam, ſi fieri potuiſſet, Catholicam fidem, ore peſtifero evomebant; ut quod illi contra veram Chriſti Eccleſiam blaſphemando blaterabant, hæ Sanctiſſimæ Fæminæ Egregiis operibus, & miraculorum ſignis evidentiſſimè confutarent.

Ejus Natalis, Infantia, & Religionis Tyrocinium. CAP. I.

I. Nata eſt M. Catharina an. 1489. honeſtâ ſatis familiâ, patre Bartholomæo Brugora, matre Leonora Bolla, qui eam ab ipſa infantia in omni Dei timore, & Chriſtianis Virtutibus diligentiſſimè educandam curarunt, ut pietatem, devotionem, & probatiſſimos mores unâ cum lacte imbiberet, atque adeò cum S. Job poſtea diceret, *ab Infantia mea crevit mecum miſeratio, & de utero matris meæ egreſſa eſt meum*: Quamobrem ab ipſa pueritia magnæ Sanctitatis indicia præbuit, nam noctu ſupra dormientis lectulum clariſſima lux ab ejus matre ſœpius fuit viſa, quæ illius animam divinæ gratiæ ſplendore illuſtrandam, mentemque cœleſtis contempationis dono ditandam ſignificabat. Tantam autem primâ ætate modeſtiam, morum dulcedinem, gravitatem, prudentiam, pietatem, & eximium in Deum amorem præſetulit, ut omnibus ſtupori, & admirationi eſſet, omneſque inde cognoſcerent, Deum ab ipſis incunabulis eam in chariſſimam Sponſam ſibi elegiſſe.

II. Igitur ætatis ſuæ anno XV. penitus ſe Deo dicare, & conſecrare cupiens, Monaſterium S. Margaritæ Urbis Mediolani, ubi id exequeretur, expetiit. Voti compos effecta, mirabili devotione, prolixis orationibus, ac omnimodâ ſolitudine ad æterni ſponſi nuptias ſeſe diſpoſuit, ac præparavit; longè ſecùs, ac plures aliæ puellæ nunc faciunt, quæ cum Deo in Monaſteriis deſponſandæ ſint, primò mundi vanitatibus, commeſſationibus, cõfabulationibus, immoderato veſtium ornatui, circuitionibus, ac vagationibus, & curioſitatibus operam navant, ut mundi potius ſponſæ, quam Dei Virgines videantur; ex quo abſurdo plura alia ſequuntur, quorum maximũ illud eſt, ut earum mentes, & corda plena jam mundanis cogitationibus, ac nugis, non eum, quem deberent, in Religione profectum faciant, & pro Dei amore, amorem mundi mente, & corde ſemper revolvant, & ægrè admodum in Monaſterio degentes, corde in Ægrypto verſentur, nauſeantes ſuper cœleſti Manna, id eſt nul-

nullum ex oratione, Pſalmodiâ, Sacramentis, aliiſque Spiritualibus exercitiis ſaporem, ac fructum referentes.

M

III. At Maria Catharina tanto cum fervore, tantâque præparatione Religionem ingeſſa, Tyrocinii annum ſummâ pietate, & Sanctimoniâ, & ſingulari in omni virtute incremento tranſegit. Magiſtram optimam ſortita Angelam Cathaneam inſigni probitate, & zelo Monaſticæ prrfectionis præditam, quæ Tyrunculam in humilitate, patientiâ, & obedientiâ diligentiſſimè probavit, juxta D. P. Benedicti aureum illud monitum ex Apoſtolo petitum, *prædicentur ei aſpera, & dura, ut probetur Spiritus ſi ex Deo eſt*; Cui ſane probationi M. Catharina egregiè reſpondit; nam quidquid ei præciperetur, quantumvis laborioſum, ac difficile, ea ſpiritus alacritate, & promptitudine exequabatur, ut ipſi Magiſtræ conſolationi æquè, ac admirationi eſſet. Non enim ambulabat, ſed currebat potius ad perfectionis culmen, utpote quæ pennis columbæ deargentatæ inſtructa, avidè ad Chriſtum volabat, ut in ejus dilectione requieſceret. Obediebat autem in auditu auris, & ſine ulla mora, Deum in præcipiente conſiderans; itaque licet eſſet adhuc diſcipula, aliis tamen Monialibus, etiam provectioris ætatis, erat ſpeculũ Religionis, & normâ virtutum: Ad divinum vero connubium, id eſt ad ſolemnem Religioſæ Vitæ Profeſſionem, quot præviis jejuniis, quot flagrantibus ſuſpiriis, & ignitis deſideriis Virgo proceſſerit, paucis enarrari non poteſt; intenſiſſimo cordis jubilo intimè ſe Deo conjunxit, mundo, ac propriæ voluntati in perpetuum nuncium remiſit, ut Chriſto penitus adhæreret, & ſublimium virtutum exercitationi ſe traderet.

Reg. Cap.

Humilitas, & Dei Amor CAP. II.

Omnium autem virtutum ædificium (ut par erat) ſupra Humilitatis fundamentum erexit; de ſe namque demiſiſſimè ſentiens, & omnibus Monialibus deteriorem, & imperfectiorem ſe reputans, viliora quæque Cœnobii munia anxiè expetebat, & lætanter obibat. Leviſſimum quemlibet defectum, & minimum etiam defectum veluti graviſſimam, & abnormem immenſo dolore, & ſeveriſſimâ pœnitentiâ puniebat, copioſiſque lacrymis, & amariſſimis ſingultibus diluebat; quò magis in virtutibus proficiebat, & in via Dei progrediebatur, eo magis ſe ab ea diſtare exiſtimabat, ea quæ retrò ſunt obliviſcens; quo magis favoribus, & gratiis à Deo cumulabatur, eo magis indignam ſe iiſdem eſſe perſuaſum habebat: Bona opera ſua, dona, & revelationes ſibi à Deo communicatas ſtudioſiſſimè occultabat, nec aliquid eorum umquam, niſi obedientiâ adacta manifeſtavit, denique omnis ejus ſermo, actus, oculi, vox, totiuſque corporis habitus abſolutiſſimum Humilitatis ſimulacrum reddebant. *Amor Dei, & Proximi.* CAP. III.

I. Hic ſui ipſius contemptus, & perfectum odium, maximum in ejus anima Dei, & Proximi amorem peperit; ubi enim Amor proprius minimè obtinet, ibi Amor Dei penitus dominatur. Itaque ejus cor veluti fornax ſeptuplum accenſa flammas ardentium deſideriorum ad Deum jugiter emittebat, cujus charitate ejus anima vulnerata, nihil niſi Deum cogitare, nihil niſi Jeſum loqui, nihil niſi Jeſum ſuſpiriis, & gemitibus inclamare undique poterat; ab omnibus proinde ſuis Confeſſariis, & PP. Spiritualibus ſemper exquirens, quâ ratione poſſet Deum ardentius amare, Chriſto perfectius inſervire, illique arctius copulari, cum Canticorum Sponſâ dicens. *Annunciate dilecto meo, quia amore langueo*; *iterumque, in lectulo meo per ſingulas noctes quæſivi, quem diligit anima mea, ſurgam, circuibo Civitatem per vicos, & plateas, quæſivi quem diligit anima mea &c.*

Cant. 3.

Cant. 4.

Cum

M

II. Cum autem probatio dilectionis exhibitio ſit operis, nulla res adeo ardua, ac difficilis erat, quam pro Dei gloria, ac dilecti Jeſu amore, alacris non aggrederetur, fortis non proſequeretur, & conſtans non ad finem deduceret, nullum præ cęleſtis Sponſi deſiderio laborē ſentiens. Hujus item eximii amoris ſignum evidens erat ad quamlibet Dei offenſam, & injuriam vehementiſſimo animi dolore angi. Cum enim peccatorum, quæ ab hominibus in Deum fiunt, acerbitatem, & pravitatem cogitaret, ſtatim ex oculis lacrymarum vim effundebat, & præ angoris magnitudine, mixtum ſanguinem lacrymis emittebat. At vero quoties de Deo loquebatur, tota dulciter liquefiebat. ignemque intus flagrantem vultu etiam, & oculis miro fulgore collucentibus, oſtendebat.

III. Erga proximum quoque præcipuam dilectionem, inviolabilem manſuetudinem,& perpetuam benignitatem ſemper retinuit,nulli umquam ſubirata, vel etiam modicè perturbata apparuit, omnes intimo charitatis affectu complexa eſt. Verum infirmis ſummo ſtudio, incredibili patientiâ, & peculiari ſedulitate inſerviebat, earum neceſſitatibus ſolicitè, ac attentè ſubveniens, Itaque numquam melius Infirmæ, quam ſub M. Catharinæ diligentiâ, ac ſolicitudine ſeſe habebant; quantò autem earum morbi graviores erant, & deformiores, & ſtomachum moventes, à quibus propterea alię Moniales abhorrebant, tanto alacrius, & promptius M. Catharina, earum curationem ſuſcipiebat, ſuis ipſis manibus illarum nares,& linguam expurgans, ſalivam ex ore eruens, ſaniem ex plagis abſtergens, nullum denique charitatis officium prætermittens. Cum infirmis enim infirmabatur, cum debilibus debilis apparebat; omnibus tribulationem patientibus intimis viſceribus compatiebatur, omnes tum ſpiritualibus precum ſubſidiis, tum corporalibus manuum auxiliis adjuvabat; reputabat enim ipſi Chriſto Domino in Infirmis ſe miniſtrare, memor ejus ſententiæ, *quod uni ex minimis meis feciſtis, mihi feciſtis*. Hinc ejus fidei, ac virtutum merito, plures infirmi ab ea curati ſœpius ſanitatem à morbis etiam inſanabilibus obtinuerunt.

IV. Eluxit maximè hæc ejus charitas anno 1524, quo peſtifera lues Mediolani graſſabatur, & Monaſterium etiam S.Margaritæ invaſerat; tunc enim libentiſſimè,munus eo morbo laborantibus inſerviendi aſſumpſit, quarum unam ſigno Crucis prodigiosè ſanavit, imò ſuis orationibus à Deo pro omnibus gratiam obtinuit, ut nulla ejus Cœnobii Monialis ex illa peſtilentia interiret, promittens inſuper, Dei nomine, Monaſterium ipſum tunc, & in poſterum ab omni peſtis periculo illęſum fore, dummodo Moniales quotidie Dominicam orationem, & ſalutationem Angelicam quinquiès recitarent, & in pervigilio Doctoris Maximi Hieronymi jejunarent, ejuſque feſtum diem, ſolemniter, ac devotè celebrarent; quam promiſſionem veridicam fuiſſe eventus demonſtravit, non ſolum eo tempore, ſed etiam an.1576, quo iterum peſtis Mediolani deſeviit.

Pœnitentia. CAP. IV.

Patiendi pro Deo cupidiſſima, Corpus ſuum veluti aſellum flagellis, ciliciis, jejuniis aſſiduè cruciabat, tantum cibi, & quietis illi concedens, quantum vix ſatis eſſet, ne ſub ſarcina continuæ mortificationis deficeret, & ſub onere quotidianæ pœnitentiæ corrueret. Viveret quidem, ſed ad pœnam, non ad ſolatium; imò potius ſub crucis pondere, ac ſuppliciorum dolore jugiter moreretur, dicens cum Apoſtolo, *quotidie morior, & ſemper mortificationem Jeſu Chriſti in corpore meo circumfero*. Præter regularia jejunia à ſanctiſſimo Legiſlatore noſtro præſcripta, quæ ſeveriſſimè obſervabat, plura alia, Confeſſario permittente, in pane tantum, & aqua frequenter tolerabat. Cibus illi quoti-

M

quotidianus parcissimus; nec umquam occasione cujuslibet vel communis lætitiæ, vel solemnioris festivitatis, cum aliquid plus solito ad mensam apponi soleret, extra consuetæ parsimoniæ, & abstinentiæ limites egredi voluit: quod sanè magnæ, imò summæ virtutis indicium est, vel inter epulas esurire, & ab oblatis edulis, fame premente, sponte abstinere: Ut verò gulam magis, magisque cruciaret, ne delectationem ullam ex cibi sumptione perciperet, illum vel aquâ, vel nimio sale, vel denique aliquâ aliâ re gustui molestâ corrumpebat; utquotiescũque sumendus esset cibus, tormentum potius, quã corporis refectionem subire videretur, integros proinde dies sæpe sæpius sine ullo cibo perdurans; asperrimo interim cilicio ad vivam cutem adhibito, ferreâ insuper catenâ arctissimè lumbos præcingens, durisque flagellationibus corpus cædens, & lacrymarum vim profundens. Somnum brevissimum capiebat, imò verò, carpebat, non enim dormiendi cupiditas prius, quam necessitas fuit, extremâ scilicet lassitudine urgente; nam noctis partem maximam orando transigebat, nullum denique mortificationis genus declinans, imò alacriter omnibus obviam accurrens. *Patientia.* CAP. V.

I. Nec minor, aut remissior in rebus adversis, ac molestis patientia. Cum frequenter injuriis, & contumeliis, malignisque detractionibus impeteretur, ut re ipsa probari posset, vera ne, an fucata ejus esset virtus, an sanctitatis lux, an vero fumus Hypocrisis, juxta illud Psalmographi, *Tange montes, & fumicabunt*; semper tamen cor ejus, utpote *Mons Dei, mons Sanctus, mons in quo beneplacitum est Deo habitare in eo*, immotum, & constans adversus omnes tempestatum impetus stetit. Serena frons, tranquilla facies, ridentes oculi, quibus æmulas, ac persequentes, quæ ejus admonitiones ferre non poterant, veluti magis amicas, sibique benevolas respiciebat, ac diligebat, nullam proinde eis benefaciendi, ac bonum pro malo reddendi occasionem prætermittens.

II. Inter illas, quæ sinistram de Mariæ Catharinæ Sanctitate opinionem fovebant, eique jugiter detrahebant, Monialis quædam erat, horribili, ac insanabili Carcinomâ dire cruciata. Hæc ab aliis Monialibus suadebatur, ut Mariæ Catharinæ orationibus se commendaret; at ipsa consilium spernens, Dei famulam deridebat. Sed quadam die fortuitò Mariam Catharinam offendens, elatâ, ac subiratâ voce, quæ cordis superbiam satis ostendebat, *aliquot Moniales* (inquit) *hortatæ sunt me, ut pro remedio infirmitatis, qua teneor, ad te confugerem. Ad quid hoc?* At Brugora vicẽ ejus miserta, duplicemque morbũ, corporis scilicet, & animæ sanare cupiens, elevatis in Cœlum oculis, & erecto in Deum corde, charitate flagrans, & de divinâ misericordia plane confisa, dulcissima, ac mitissima voce respondit, *Non ego quidem Soror dilectissima, sed piissimus animæ tuæ Sponsus Christus Jesus, intercessione Beatissimæ Genetricis suæ, te sanam faciet; ostende ubi nam crudeli hac plagâ labores?* emollita illa incredibili, ac summâ Dei famulæ patientiâ, ac dulcedine, carcinomam ei demonstravit, quã M. Catharina Cruce signans, invocansque suavissimũ Jesu nomen, & Sanctissimæ Virginis, illicò sanavit, tanto Infirmæ stupore, & confusione, ut se ad ejus pedes prosternens, veniam jam esset petitura, & plurimas gratias actura, nisi M. Catharina id prohibuisset, jubens, ut rem silentio tegeret, ac Deo dumtaxat, ejusque SSmæ Genitrici Sanitatem & gratiam acceptam referret. *Obedientia.* CAP. VI.

I. Par fuit ejus obedientia, cæca nimirum, & sine mora, & nullam umquam excusationem prætexens, arduum licet, ac perdificile esset præceptum; semper ob oculos habens caput illud S. Regulæ, quod talem titulum præfert, *Si Monacho impossibilia injungantur.* Ad jubentis nutũ paratissima nũquã obsistẽs, *Cap. 68.*

M num-

M

numquã reluctans, numquã recusans, numquã ad contradicendum aperiens os suum; sed injunctũ sibi quodcumq; opus incunctanter adimplens: In Officiorum Monasterii distributione nullum præ alio exoptabat, aut (multo id quidem minus) postulabat, sed quodlibet ei obtigisset, hilariter, ac libentissime exequebatur, & quo vilius & laboriosius illud esset, eo charius, & acceptius à se haberi multimodis demonstrabat.

II. Hanc autem ita paratæ, ac cææ obedientiæ rationem etiam in rebus spiripualibus observabat, ut si ei à Confessario, vel Antistitâ, aliqua ex consuetis viis actionibus, vel pœnitentiis interdiceretur, illicò ab eâ desisteret; quod .teræ, ac solidæ perfectionis est opus, nam plures homines se quidem spiritua-les profitentur, sed proprio sensui in privatis orationibus, & peculiaribus pie-tatis exercitiis adeò tenaciter sunt addicti, & alligati, ut nullo pacto, aut nonnisi difficillimè ab ijs divelli, & si ad tempus, patiantur; Se nimirum potius, quam Deum in illis quærentes, de quibus proinde Dominus per Prophetam conqueritur dicens *In jejuniis vestris reperitur voluntas vestra*, ideoque, *solemnitates vestras odivit anima mea*. At M.Catharina de ipsa sua Obedientiâ minimè superbiens, expletâ quam diligentissime quacumque superiorũ jussione, illud Evangelicum subinde repetebat, *Cum hæc omnia feceritis, dicite, quia servi inutiles sumus, quod debuimus facere, fecimus*.

Paupertas. CAP. VIII.

Paupertatem summoperè adamavit, & studiosissimè coluit. In ejus cella nihil superfluum, imò vix quæ maximè necessaria erant, locum habebant; Novas vestes induere minimè cupiebat, sed easdem, quas in Religionis ingressu semel assumpserat, diutissimè detulit, donec ita obsoletæ, ac laceræ evasissent, ut nullatenus amplius usui esse possent; quas tamen nonnisi obedientiâ cogente recentibus commutavit. Erat enim pauper non solum spiritu, & affectu, sed etiam re ipsâ, gaudens nimirum in necessitatibus, & cupiens pauperior adhuc esse, & ipsis necessariis rebus carere, omnem curam, & solicitudinem habens, ut dives tantùm virtutibus fieret.

Oratio. CAP. VIII.

I. Ejus Oratio non solum frequens, sed prorsus continua fuit; nam solitudinis ac silentii amantissima, & à creaturis omnibus longissimè remota, sed conversatione, & spiritu semper in Cœlis manens, Deo tantùm corde, ac mente in altissimo contemplationis gradu unita persistebat: totum proinde à communibus exercitiis reliquum tempus die, noctuque orationi tribuens. Solebat autem integræ horæ spatio ante matutinam sinaxim è strato surgere, & orationi vacare, ut mane ejus oratio Deum præveniret: Accedebat verò ad ipsam orationem, intimo humilitatis actu præmisso, indignam sese reputans, quæ ad immensam illam, & increatam majestatem alloquendam accederet, cum Credentium Patre reverenter dicens, *Loquar ad Dominum meum, cum sim pulvis, & cinis*! In oratione autem, præsertim cum sextis feriis, & diebus Quadragesimæ Dominicam Passionem contemplabatur, tota lacrymis diffluebat, vultu mestitissimo ipsissimam doloris imaginem exprimente: multas præterea vocales preces recitabat, frequentissimè jaculatorias voces, ardentissimi in Deum Amoris indices, emittebat. Nihil enim cogitabat nisi Deum, nihil nisi de Deo loquebatur, nihil nisi dissolvi, & esse cum Christo cupiebat. Itaque tota ejus Vita, & omnis ejus actio oratio erat. Hinc quidquid à Deo peteret, etiam in proximorum utilitatem, facillimè impetrabat, quæ causa erat, cur plurimi tum corpore infirmi, tum animo afflicti, tum denique alicujus momenti negotium aggressuri, Mariæ Catharinæ orationibus se commendarent, cum eos optati beneficii spes minimè falleret.

Porrò

II. Porrò ejus orationem admirabiles extases, ut plurimùm, comitabantur: Festis præsertim diebus spiritu in Deum elevata rerum cœlestium visionibus fruebatur, & divina mysteria, nostræ potissimum, Redemptionis, atque dulcissimi Jesu nominis, ejusque cruciatuum, aut supernæ Patriæ gaudiorum mentionem fieri audiebat, illicò à sensibus alienata, altissimis eorumdem thematum contemplationibus immergebatur, futuræ gloriæ felicitatem non rarò in antecessum prægustans; quandoque cum ex Sanctæ Regulæ prescripto Monialibus per hebdomadam ad mensam inserviret, in Cœnaculi medio, tabulam, qua cibos inferebat, manutenens, & sacræ lectionis verba auribus percipiens, immobilis permansit, in extasim rapta. Sœpe ipsis in mentis excessibus ostendit illi Dominus quorundam gravium peccatorum miserrimum statum, & eorum animæ deformitatem, quos M. Catharina adhuc extra se rapta, acriter objurgabat, & reprehendebat, & ut detestatis criminibus ad Deum redirent vehementer hortabatur.

II. Anno 1528 die 7 Julii dum oraret, extra sensus, ut aliàs posita, cognovit, Deo revelante, lacrymabilem catastrophem, ob horribilium peccatorum gravitatem, Italiæ propediem impendentem; Vidit sanguineum flagellum in manu Domini circumagi, vidit gladium acutum divinæ ultionis jam evaginatum, bella, & calamitates huic regioni eventuras; Vidit Romam à barbaris mox occupandam, deprædandam, ac miserum in modum devastandam.

Dona, & Gratiæ à Deo illi concessæ. CAP. X.

I. Pluribus item alijs donis, & gratiis à Deo fuit cumulata; In jis, Angeli Tutelaris visibili præsentia identidem dignabatur; Ille mysteria per extases visa, cum ad sensus rediret, ei explicabat: Ille varias Orationes, easque plane cœlestes eam edocebat; Ille parvam Crucem argenteam, quam amiserat, ei retulit. Quæ Crux post ejus mortem veluti pretiosus thesaurus dilgenter in Cœnobio S. Margaritæ asservata, & ad infirmos transmissa, multa sanitatum prodigia, ut divinæ potentiæ instrumentum M. Catharinæ meritis hactenus operatur. Denique Custos Angelus plures alias vigilantiæ, ac dilectionis suæ testificationes ei præbuit.

II. At Angelorum Dominus præcipua dona, & insigniores prærogativas, quæ maximis quibusque Sanctis elargiri solet, Mariæ quoque Catharinæ liberaliter contulit; nam & præscientiæ spiritu eam exornavit, quo futura multa prædixit, & cordium secreta, ipsasque mentium cogitationes non rarò ostendit, & hoc insuper illi præstitit, ut quamvis absens corpore, spiritu tamen pluribus, & locis, & personis etiam remotissimis præsens esset. Itaque in cella clausa consistens, Moniales in collocutorio manentes optimè intuebatur, earumque sermocinationes distinctè audiebat; denique pericula, & necessitates eorum, qui suis Orationibus se commendaverant, licet longissimè constitutæ essent, perspicuè cognoscebat, eisque præsentissimam opem ferebat.

VI. Cum ad divinissimum Eucharistiæ Sacramentum summâ quidem devotione, & diligentissimo apparatu, accederet, quàm Deus largiter cœlestium charismatum affluentiâ ejus animam irrigaret, ex ipsa ejus facie mirâ luce tunc refulgente, dignoscebatur, quam aliæ Moniales firmâ, ac immotâ oculorum acie, propter nimium emicantem inde splendorem, minime poterant intueri. Quodam igitur mane post Sacramentalem Confessionem multis cum lacrymis, ut ei mos erat, celebratam, cupiens ardentissimè sacrosancto pane Eucharistico refici, à proprio Confessario repulsam tulit; paruit absque contradictione humilis Dei ancilla, tanto Sacramento indignissimam se existimans. At dum idem Confessarius Missam eodem die faciens, sacram hostiam de more partitus

M titus esset, invisibili manu ejus particula ad Mariam Catharinam delata fuit, quam illa devotissimè, & amantissimè suscepit; quod sane donum Mariam Catharinam Senensi illi Catharinæ, & Margaritæ Conradi, cujus nuper Vitam descripsimus, & si quæ alia magna Dei famula id aliquando obtinuit, similem reddit. Nec semel tantum, sed sæpius dilectæ huic sponsæ gratiam adeò insignem Salvator noster impartitus est, sacratissimum suum Corpus Eucharisticum per manus Sanctorum tū Apostoli Andreæ,tum Magni Gregorii, quos peculiari pietatis obsequio prosequebatur, illi mittens, ut frequentiùs divino convivio frueretur.

V. Alio etiam cibo regio eam aluit, & de vino, unde bibebat ipse illam potavit Rex sæculorum, de calice videlicet passionis suæ, ut particeps esset eorumdem Christi dolorum, quos profundâ cogitatione jugiter meditabatur: Constans insuper fama est, ejus manibus, pedibusque, ac lateri stigmata quinque vulnerum Crucifixi Jesu fuisse impressa, capiti autem spineæ coronæ punctiones omnes inflictas, qua de causâ in depictis imaginibus caput ejus visitur spineo diademate redimitum; quoties denique Dominicam Passionem intimè contemplabatur, sanguineas ex oculis lacrymas præ dolore effundebat, sponso sanguinum hac saltem ratione sanguinem reddens.

Miracula. CAP. XI.

I. Quot vero Miraculorum signis coruscaverit, satis longâ narratione opus esset, si tamen singula recensere quis vellet; pauca igitur ex plurimis delibare sufficiat. Adhuc puellula, cum matris jussu aurea quædam fila intexeret æstivo tempore,haud parum molestiæ ex manuum sudore in opificio illo complendo patiebatur, ipsum identidem sudario coacta abstergere, ne aurea fila humore illo inficerentur: Proximâ hyeme puerili simplicitate multam nivem collegit,eamque in plures globos redactam,in camini fenestella collocavit,insequenti æstate ad manuum refrigerationem illis usura. Redijt calidissimum tempus, dumque, ut aliàs M. Catharina manuum sudorem in laborando ægre ferret, en, inquit, aliis puellis, nivem, quam præteritâ hyeme in camino reposui, nunc recipiam, eâque manuum sudorem compescam; Riserunt sociæ inauditam puellaris animi credulitatem, at ubi niveos globos intactos, & integros prout illic absconderat, è camino M. Catharina ad eas retulit, in maximum stuporem adductæ sunt; Ejus autem Mater ex hoc etiam prodigio Filiæ Sanctitatem, qualis futura esset, metiri cœpit.

II. Jam Monialis cum plurimùm in virtutibus, & perfectione profecisset, ejusque Sanctitatis fama longe, lateque diffunderetur, nobilis matrona Clara nomine Uxor Joannis Baptistæ Pusterulæ Viri illustris, & Equitis, Mariæ Catharinæ orationibus eum commendavit iter in Gallias acturum tempore satis difficili, nam atrox ea tempestate, Gallos inter, Hispanosque in Italiâ bellum vigebat; Dum igitur eò pergeret, & cuidam Castello haud longè à præterlabente flumine appropinquaret, ab hostibus repente circumseptus, in summo libertatis, ac Vitę amittendæ discrimine versabatur, nec ulla effugii, aut salutis spes affulgebat: Cum ecce insperatò sensit se, ad instar Prophetæ Habacuc, aprehensum capillis, ad alteram fluminis ripam, mirabiliter, ipsisque stupentibus inimicis, in momento transferri: jamque in tuto positus, vidit M. Catharinam in aere sibi apparentem,& benedictionem peramanter impertientem; in cujus rei adeò admirandę memoriam, simulque in grati animi testimonium M. Catharinæ effigiem coloribus, ac formis exprimendam curavit,eo prorsus habitu, ac gestu, quo sibi in aere apparuerat, subiecto lemmate; *Ego Joannes Baptista Pusterula Eques, precibus tuis Gallicas manus evasi.*

III. Belli

III. Belli etiam tempore cum militum turma per Urbem Mediolanum furibunda discurrens, nec sacris, nec profanis locis, aut rebus parceret, Cœnobium M. Catharinæ, sacrilegia, & rapinas spirans intravit; jamque ascendebant scalas, cum illa altera veluti Clara Assisiensis, militibus obviam facta, & Crucifixi simulacro in scalæ vertice collocato se, & Monasterium commendans, milites graviter objurgans, eisque impietatem, & temeritatem exprobrans, alæ Præfectum ceteris audaciorem, suâ quidem oratione, non tamen suâ manu, sed invisibili Altissimi dexterâ retrorsum dejecit, & ad imum scalæ magno impetu præcipitem egit; quo prodigio, & ipse Dux fractus, & reliqui milites territi, nec scalam ascendere, nec mali aliquid Cœnobio moliri deinceps ausi sunt; sed confusi abierunt; Imò ille ipse Dux antea tam ferox, virtutem, & Sanctitatem Mariæ Catharinæ admiratus, ab ea humiliter veniam petiit, quæ ut eorum, qui veri, non autem ficti servi Dei sunt, mos est, bonum pro malo reddens, non solum sanam mentem, sed etiam sanitatem à quartana febri illi à Deo impetravit; qui post aliquot dies, animadvertens Cœnobium illud M. Catharinæ meritis, sub protectione Dei Cœli commorari, magnam pæcuniæ vim M: Catharinæ detulit, eam rogans, ut depositi loco illam servaret, quam etiam, nisi ipsemet recepturus rediisset, integram Monasterio donabat: ita hostem infensissimum in Amicum, & Benefactorem commutavit. Hæc fuit nimirum mutatio dexteræ Excelsi.

Ejus Mors CAP. XII.

I. Postquam adeò sanctè, & laudabiliter annis quadraginta vixisset, & ad Virtutum culmen jam ascendisset, Cœlestis Sponsus ad Paradisi thalamum amantissimè eam traduxit; nam anno 1529. febri correpta, brevi quidem tempore, trium scilicet dierum spatio ad extrema devenit. Quamvis autem febris initio morbi levis admodum, & extra periculum mortis videretur, eam nihilominus M. Catharina lethalem statim agnovit, prædixitque ex ea tertiâ die se morituram; eratque admodum læta, ac festiva, utpote quæ ardentissimè cuperet, & certissimè speraret dissolvi, & esse cum Xptõ.

II. Igitur Sanctissimis Ecclesiæ Sacramentis devotissimè sumptis, traditisque circumstantibus Monialibus ad regularem observantiam, & Evangelicam perfectionem saluberrimis monitis, conformatis in Crucis similitudinem manibus, in illis verbis, *in manus tuas Domine commendo spiritum meum*, purissimam animam placidissimè, ac felicissimè Deo reddidit die 19. Nov. anni prædicti 1529. fer 6. Ex ejus autem ore expirantis candidissimam Columbam egredi, & ex fenestra exire Moniales viderunt, quæ procul dubio ejus animæ species erat ad Cœlum evolantis.

III. Obitus ipsius adeò pretiosi famâ vulgatâ, Urbs ferè tota ad videndum, venerandumque ejus corpus cucurrit, quod idcirco triginta dies insepultum permansit, ut piæ confluentium devotioni fieret satis, quo etiam tempore plura ad idem corpus miracula patrata sunt, quod tandem in lapideo tumulo repositum fuit, unde postea extractum, & urnâ nuceâ inclusum, in interiorem Monialium Ecclesiam translatum est, perstititque penitus incorruptum, & vividum, acsi recens expirasset usque ad annum 1612. cum ex nuceâ illâ capsula, in aliam cypressinam, & decentius ornatam traductum, novis prodigiis coruscavit; quorum plurima etiam postea, meritis, & intercessione Mariæ Catharinæ operari dignatus est Omnipotens; Eorumque longum satis catalogum texit, Italico sermone, Franciscus Rogerius nobilis Mediolanensis, & Sacerdos, qui ejus Vitam litteris consignavit, impressitque Mediolani per Philippum Ghisulphum ann. 1646; à pag.

M

pag. 169. usque ad 208. ex qua Vitâ, ea quę de M. Catharina referimus, accuratè desumpsimus, & in hunc ordinem pro virili redegimus: Rogerius verò in Præf. ejusdem vitæ M. Catharinam in donis à Deo acceptis Catharinæ Senensi, in revelationibus Svecicæ Birgittæ; In extasibus Catharinæ Florentinæ de Riccis; in Pœnitentiis Paulæ Romanæ; In orationibus, & Angeli familiaritate Franciscæ item Romanæ jure, & merito comparat;

IV. Ejus etiam Vitæ breve Elogium scripsit Felix Egger Monachus Pethrusianus in Helvetia; *Idea Ord. Hierarchico-Bened. libell. 2. part. 3. dissert. 7. pag. 476: & seq.* ubi eam Romæ natam asseverat; At quo fundamento, cum Rogerius id minimè dicat? sed Mediolanensem tantum appellat.

Hanc vitam exarare cæpi Senis die 18. Aprilis 1729. eam autem absolvi Assisii die 9. Aprilis 1730. in die Sancto Paschatis. Hujus autem tam longæ moræ causa non solum plures aliæ intermediæ occupationes fuerunt, sed multo magis asperrimi grandium calculorum dolores, quibus integro biennio, eoque amplius gravissimè cruciatus sum; jamque apropinquaveram usque ad portas mortis, donec vessicæ sectioni fortiter me ipsum subjeci, ex qua celebris Litotomus Petrus Paulus Lapi ex Castello Nursinæ diæcesis, vulgo *le Preci* dicto, durissimos lapides duos pondo unius unciæ feliciter extraxit die 17. Septembris elapsi anni 1729. ætatis meæ an. 67. dolor quidem in sectione admodum tolerabilis fuit., & curatio adeò prospera, ut intra 14. dierum spatium è lecto sanus evaserim. Dei id, & Bm̃æ Virginis maximum beneficium; quod etiam precibus, tum SSm̃i Francisci, cujus sacrorum Stigmatum festum eo die celebratur, tum aliorum Sanctorum, in primisque hujus Dei famulæ, & Margaritæ Conradi, quarum Vitas nuper texueram, quibusque valde pro tanta necessitate me commendaveram, refero acceptum. *Eripuit enim animam meam de mortę, oculos meos à lacrymis, pedes meos à lapsu* Ps. 114.

FR: MARTINUS ab Albania, quæ olim Epirus, in Monasterio S. Pauli de Urbe Religionem ingressus anno 1430. die 30. Nov. dicitur in nostris Regestis pag. 53. à tergo *Magnæ Sanctitatis, & abstinentiæ Vir*; qui pane furfureo vesci consuevit, & à Domino impetravit, ut vinum sibi semper amarum saperet: Spiritu Prophetiæ claruit: & cum Deum rogasset, ne ultima ægritudo ultra quatriduum protraheretur, feria quinta post Duminicam Passionis infirmatus, Dominica Palmarum proximè insecutâ animam efflavit, & in Ecclesia S. Pauli sepultus fuit

I. MARTINUS ORILIA natus Neapoli, ex Hispanis parentibus, ab ipsa infantia Dei timorem, amoremque in ejus legis observantiâ egregiè ostendit; quam ut perfectius, & ad Evangelica consilia custodirę̂t anno 1582. in Casinensi Archisterio sæculo nuntium remisit, & per vota solemnia penitus se Deo consecravit; vixitque ibidem ad extremum usque senium summâ spiritus humilitate, & incredibili patientia; Deus namque ad earumdem Virtutum probationem, & coronam, eum permisit molestissimis scrupulis tota vita agitari; quod sanè martyrii quoddam genus est, tanto quidèm gravius, quanto intimius, ac diuturnius: Tunc enim Monachorum pedibus sese prosternere, eorum orationibus se commendare, ab omnibus veniam petere, indignissimum denique se, quem terra sustineret, existimare solemne habuit; Cumque à proprio Confessario aliquandò durè increpatus rejiceretur, imposito sibi de quacumque re scrupulosâ silentio, (ita enim interdum à peritis conscientiarum Curatoribus cum hujuscemodi fieri solet) patientissimè ferebat, & humiliter, sine ullâ querelâ obtemperabat.

II. Ea propter Casinensis Abbas ratus, Martinum æconomicis negotiis occupatum,

tum, & aliò aversum, eo supplicio levatum iri, Cœnobii Cellerarium illum constituit. Verum cum ex eo etiam munere arctioribus angustiis interius premeretur, discretus Præsul eâ curâ illum absoluit. Gessit tamen, & quidem laudabiliter Tyronum Magisterium: quo tempore, utpote justitiæ amantissimus, & sine acceptione personarum, posthabitis quibuslibet humanis rationibus, Emi Baronii Fratris, vel Sororis filium, (id enim distinctè non exprimit narrationis hujusce Author, sed æquivoco vocabulo, & phrasi minime latina *Nepotem* tantum appellat) Novitium suum, quem Monasticæ Religioni parum idoneum existimabat, constanter ad sæculum remisit, non enim omnes ad Regularem vitam electi, sed *Beatus ille, quem Deus elegit, & assumpsit, ut inhabitet in atriis suis.*

III. Interim licet tam acriter scrupulis conflictaretur, Regularium tamen virtutum perfectiores actus studiosissime exercebat. Paupertatis rigidissimus custos, femoralia obsoleta famulo ad ejus servitia ab Abbate deputato concedi minime passus est, sed plus indigenti danda curavit, quod diceret, famulo consuetum stipendium sufficere debere, quod illi à Monasterio persolvebatur; à pecuniæ verò tum cupiditate, tum usu ita alienus erat, ut ne in itinere quidem, si quando id agere cogebatur, eam tangere umquam voluerit. Regularis silentii observantissimus, conscientiæ suæ moderatorem, quem enixis precibus ad se acciverat, nullo prolato verbo, sed signis tantum usus, à se dimisit, quia dum veniret, campanula pulsabatur, meridianam dormitionem, adeoque silentii horam indicens. Prophetico Spiritu haudquaquam carvit, quo afflatus obitus sui tempus, & alia futura prædixit, interquæ D. Matthiæ à Parma Confessario suo reditum in Patriam maturanti, non ita, inquit fiet, ut ante meum ex hac vita discessum hinc abeas, Patriam revisurus, quod ita prorsus contigit, nam anno 1639. placidissimè, eo præsente, in Domino obdormivit.

IV. Clementissimus enim Deus, qui neminem in se sperantem nimium affligi permittit, ante ejus Corporis dissolutionem eum à scrupulorum molestiâ penitus liberavit; adfuit etiam morienti magnus ille Dei servus D. Zaccharias à Fractis, de quo infra, qui statim atque Martinus animam efflavit, dixit, *tāquā fulgur recto tramite Cæli secreta penetravit.* Ita in hoc etiam beato Viro propheticum illud adimpletum est, „ *Justorum animæ in manu Dei sunt, &*
„ *non tanget illos tormentum mortis &c. in paucis vexati, in multis bene disponentur, quoniam Deus tentavit illos, & invenit eos dignos se; tamquam aurum in*
„ *fornace probavit illos, & in tempore erit respectus illorum, quoniam donum,*
„ *& pax est electis ejus.*

Ex Elogiis Cornelii Ceraso, quæ de Monachis Casinensibus sui temporis scripsit, & modo in Tabulario Casinensi asservantur: De eo etiam Gabriel Bucelinus in Ben: Rediu: an. 1639. „ è vivis abiit P.D. Martinus à Neapoli Mo-
„ nachus Casin. qui flagris in se ipsum atrocissimè sævijt, effuso cruore indu-
„ menta mirum quam purpuravit; quod ne cui innotesceret, specie ambulan-
„ tis ad secretos latices se conferens, infectas vestes ipse abluebat. Casimirus item Vincentius Chranovius Polonus in Vita laudati Zachariæ à Fractis impressâ Neapoli apud Cramignanum an. 1678. cap. 7. pag. 92., & seqq. ex eodem Cornelio Ceraso, cujus verba in medium profert.

MARTINUS à PAPIA Patavii in Cœnobio S.Justinæ D.Benedicti Regulam professus est an: 1412. die 25. Julii. De eo in nostris Regestis sic dicitur, *animam agens, divinis revelationibus illustratur.*

MAURUS ANGELUS à PANORMO in S. Martino de Scalis Deo se arctius dica-

M dicavit anno 1614. die 13. Nov. in nostris Regestis dicitur. *Vir inculpatæ Vitæ*.

I. MAURUS à PAPIA, in sæculo Salimbenius nobili familia de Fulpertis, in laudato S. Justinæ Cœnobio ipso Congregationis initio, sub Ludovico Barbo tutiorem viam salutis ingressus est, Nuptias desponsatæ puellæ, splendidæ domus divitias aspernatus; ob id Patris, cui unicus Filius erat, indignationem incurrit, quam tamen, ejusque Fratris acerbas minas, immotâ patientia, ac invictâ constantiâ superavit. Nam cum illius rogatu è Claustro eductus, apud Patavinum Episcopum constitutus esset, ut experimentum fieret, an divino afflatu, an verò Barbi fraudolēto consilio, ut Genitor causabatur, id vitæ genus elegisset, perstitit in proposito, Deo maximas gratias agens, quod Dęmonis fallacias, & fluxas mundi illecebras sibi misericorditer demonstrasset, & ea ratione fugere docuisset, in eoque instituto, Deo propitio, ad extremum usque spiritum, se constantissimè perseveraturum; Itaque *percalcatum pergens Patrem, per calcatam pergens Matrem*, ut D. Hieronymus ijs, qui Christum perfectè sequi cupiunt faciendum monet, deque Sponsę teneritudine, propinquorum precibus, lacrymis, ac promissis gloriosè triumphans, illud Desiderii, Beneventani Principis Filii, qui postea Victor III. Pont. Max: fuit, jure, ac merito usurpare potuit.

Intactam Sponsam, Matrem, Patriamque, Propinquos.
Spernens, huc propero, Monachus efficior.

Imò ipsius etiam Ludovici plures repulsas, ut nimirum ejus probaret spiritum, an ex Deo esset, mira fortitudine excipiens, tanto acriùs, ut inter Monachos admitteretur, instabat; ab illo enim trahebatur interiùs, qui de ovibus sibi à Patre traditis dicit, *Non rapiet eas quisquam de manu mea*.

II. Igitur non solum ipse, sed plures etiam alii ejus exemplo permoti D. Benedicti militiæ adscribi maximâ animi contentione postulātes, Voti compotes effecti sunt. At Maurus cum iret quotidie de virtute in virtutem, electus fuit Prior Cœnobii Sancti Spiritus extra Papiam, mox Sancti Sixti Placentiæ, ubique summam prudentiam, & eximiam Sanctitatem ostendens: Ipse enim, ut narrat Petrus M. Campi mox afferendus, missus à Ludovico Barbo, quem Placentini rogaverant, ut idem Monasterium reformandum susciperet, possessionem illius cępit, & aliquandiù Abbatis quidem Authoritate, sed Prioris tantum titulo, superstite nimirum antiquo Abbate, eidem præfuit. Creatus deinde Abbas, ipsi Ludovico successit in regimine Sāctæ Justinæ anno 1437, quod quidem regimen quater adhuc iteravit; anno scilicet 1439. anno 1444. an: 1447. demumque anno 1454. semper utilis, atque proficuus; Ædificia enim alia noviter extruxit, alia pulcherrimè exornavit. Templum, & Sacrarium vasis argenteis, calice cubitali, acerrâ X. pondo, Sacerdotalibus, & Leviticis vestibus auro pretiosè contextis locupletavit. Sacellum S. Lucæ Evangelistæ reparatum, picturâ celeberrimi ea ætate Andreæ Mantegnæ, alijsque ornamentis decoravit, multoque ære Scriptoribus, Pictoribusque miniarijs conductis, ingentes Codices in usum sacræ Sinaxis conficiendos curavit; Sed quod his omnibus longè majus, & laudabilius est, ita semper se gessit, ut ne latum quidem unguem à Ludovici vestigiis declinaret, eâque rectissima via, quam ille calcaverat, strenuè incedens, divinum cultum, & Monachorum numerum probè augeret; & ut grati quoque animi virtutem erga eundem Ludovicum patefaceret, marmoreum Cęnotaphium, & Epitaphium, quod adhuc extat, eidem posuit. Itaque post Barbum alter ipse Congregationis Parens optimè de eadem meritus censeri debet; qui jam sexagenario major, centuplum eorum, quæ pro Christo dimiserat, & Vitam æternam recepturus, in Cę-

lum

lum abjit anno 1457, prope fores Oratorii S. Danielis, in veteri claustro, sepultus, habiturus nimirum tumulum, (ut Cavaccius ait) propè Ossa Sanctorum, quorum pius æmulator fuerat.

M *Mors.*

Ex eodem Jacobo Cavaccio Hist. S. Just: lib. 5. pluribus in locis, nempè pagg. 205. 206. 208. 222. 224. 225. 227. editionis Patavinæ anni 1696. Laudatus etiam Petrus M. Campi Hist: Ecclesiastica Placentina lib. 24. pag. 144. col. 1. hæc de eo, ejusque sociis Monachis habet: „ Non cessava Fr: Guglielmo Eremita di essortare bene spesso il detto Abbate (Pietro Veggia) à cedere il luogo agli Osservanti Padri della Congregazione di S. Giustina di Padova dell'istesso Ordine di S. Benedetto, che in tai dì germinavano, è fruttificavano di Sante Opere, acciochè si riformasse, à guisa di tanti altri, questo sì degno, ed onorato Monasterio, è vi si aggiunse ad un tempo l'intercessione di *D. Mauro* Priore di S. Spirito di Pavìa, il quale proposto al mentovato Abbate il modo di una riserva, che far poteva del titolo, è dell'usofrutto dell' Abbazìa durante sua Vita, l'indusse ad effettuare quanto più tosto la rinunzia *& ibidem col. 2.* Prevedendo ambidue (l'ottimo Cardinale di Piacenza Branda Castiglione, ed il Cardinale di Siena Gabriel Condolmiero, Veneziano, che fu poi Eugenio IV) il gran bene, che avvenir'ne doveva, non solo al luogo stesso, ma à tutta la Città di Piacenza, per la lodata, è santa Vita di quei Monaci, quali entrarono al possesso l'anno 1425, spedito che fù il Breve Pontificio coll'intervento di Monsignor'Vescovo (*di Piacenza*) Alessio deputato in ciò dal Papa essecutore Apostolico, ed il giorno sacrato à S. Martino diedero principio ad officiare con gran contento del S. Eremita nominato di sopra, è con molta frequenza di Cittadini parte da devozione, parte da curiosità tratti a vedere il nuovo rito di somiglianti Padri osservantissimi, che hebbero per Priore il dianzi detto D. Mauro di Pavìa, persona non meno per l'integrità de'costumi, che per la somma prudenza riguardevole.„

Is fuit Fr: Alexius de Siregno, Mediolanensis ditionis Oppido, ex Ord. Min. Episc. primũ Bobiens: deinde Placentinus & Ughel:

I. *FR: MAURUS COGNOMENTO* RAINONE ex Lauro, Oppido satis ãplo, ac frequẽti Cãpaniæ Felicis, Fratrũ Commissorũ cœtui adscribi Casini impetravit an: 1675. mense Aprili annos ipse agens triginta tres; Ab ipso suæ Conversionis initio præclara veræ pietatis, & religionis dedit specimina, adeo ut omnes majores, minoresque ejus virtutem amarent quidem, & simul etiam timerent, nec quisquam coram eo verbum aliquod minus castigatum proferre, aut actũ aliquem minus decorum edere ullatenus auderet. Divina Sacramenta magno spiritus fervore, summâque reverentiâ crebrò percipiebat, paupertatem eximiè adamabat, in oratione erat assiduus, præcipuè nocturno tempore, quo somno discusso ad purgandas, & accendendas lampades ante SS. Eucharistiam, D. P. Benedicti Corpus, cæteraque Altaria collucentes impigrè surgebat, quod ministerium haud parvi incommodi, ac molestiæ erat, præsertim hyberno tempore, quo ob frigorum, ventorumque inclementiam lychni identidem extinguuntur; quo expleto Deum gemitibus exorabat, & in cœlestium rerum contemplatione reliquum noctis tempus ad diem usque transigebat.

In Religionem ingressus.

II. Carnem suam jejuniis, vigiliis, aliisque laboribus, & asperitatibus affligebat; numquam è Monasterio egrediebatur, ne in proximum quidem hortum animi vel tantisper relaxandi causâ; gravi morbo in genu correptus, acerbissimos dolores eâ patientiâ pertulit, ut Chirurgus maximam in admirationem adduceretur, nullam enim querelæ vocem emittens, hoc solum ingeminabat, *oporte t patienter ferre pro Domino nostro Jesu Christo.* Rem sane memorandam, & admirabilem de eo narrabat Cæsar Tideus Casinensis Monasterii tunc

Pœnitentia.

M

Obedientia.

De eo in Catalogo Episcoporum.

rii tunc Archiater, quòd cum Fr: Maurus aliquando lecto decumbens, Ischiadis cruciatus acerrimos toleraret, ad quos levandos ipse Medicus plura remedia, ac fomenta præcipiebat; quadam die Rm̄us Abbas Andreas Adeodati ad eum invisendum accessit, illique dixit, jocosè potius, ut infirmis nonnunquam dici solet, *Fr: Maure hæc tua infirmitas ignaviæ est, ac socordiæ, ideoque hæc medicamina nihil ad rem tuam faciunt, nihilque tibi prosunt, surge protinus, & de hac infirmitate ne solicitus sis*, Maurus existimans seriò hæc ab Abbate dicta, sibique propterea obediendum esse, illicò è lecto surrexit, eodemque temporis momento (mirum dictu!) sanum se, & incolumen sensit, *& fugit dolor, & gemitus.*

Charitas.

III. At Charitatem ejus erga Pauperes, & Peregrinos, quorum plures quotidiè Casinum confluunt, ab ipso in religionem ingressu, ad obitum usque servatam, (nam ab initio eorum cura illi fuit demandata), nulla lingua enarrare, nullus calamus, ut par esset, describere umquam sufficiet. Vix appulsos magnâ lætitiâ, & humanitate expiciebat, & postquam eos ad Ecclesiam orationis gratiâ deduxisset, in Xenodochium intromissos ad præparatum ignem, siquidem hyems erat, appropinquare, ut à se frigus expellerent, jubebat; mox illorum pedes, unâ cum Monacho pauperum Hospitum Vicario, calidâ abluebat, linteoque tergebat, demum calefactis etiam cibis eos reficiebat; nam cum Monasterii culina haud parum distet à Peregrinorum Hospitio, ne cibi per viam frigescerent, eos in hippocausto reconditos conservabat. Insuper datâ operâ Monachorum mensæ quotidiè aderat & sępe sępius eis ibi inserviebat, ut quidquid ex ultronea eorundem abstinentia supererat, in Peregrinorum utilitatem, præter id, quod Monasterium eisdem elargiri solet, & quod ipsemet sibi subtrahebat, (erat enim cibi parcissimus) æquè converteret. Nec eorum tantum corpora terreno, sed multo magis etiam animas spirituali alimento saturanda curabat, nam post cœnam, antequam cubitum irent, devotissimas preces recitandas eis proponebat, & ut ad conscientiæ sordes in Sacramentali exomolegesi sequēti die deponēdas, atque ad Sacrosāctū Christi Corpus summâ reverentiâ perciendum diligentiss: sese disponerent, ac præpararent, vehementer hortabatur, & rationem id rite faciendi pro virili edocebat; discessuros denique matutino jentaculo refocillatos, omnique charitatis officio cumulatos, tandem dimittebat; Quamvis autem eorum aliqui, ut plerumque contigit, rustici, difficiles, ac morosi multiplicia incommoda, & molestias sibi, alijsque afferrent, Mauri tamen charitas numquam refriguit, quippe qui hoc unum animo perpendebat, cujus nomen, ac Personam Peregrini referrent, Salvatoris nempe, ac Domini Iesu Christi, qui in Evangelio suo conceptis verbis dixit. *Hospes eram, & collegistis me; & quod uni, ex minimis meis fecistis, mihi fecistis*; si quâ verò die nulli Peregrini Casinum advētassent, dolens, ac męrens huc, illucque incedebat, sœpe ad Monasterii januam pergens, si aliquem venientem videre potuisset, quo viso plurimum lætabatur, & gaudio gestiebat, quod si tandem nullus appareret, ferè plorans dicebat, *hodie* D. *N. J. C. nos visitare minimè dignatus est.*

Is est familia Piazzoni à Seravalle, antea ola equitatum Præfectus, è militari ad Monasticam Vi-

IV. Extremam infirmitatem, ac mortem anhelitus difficultas ei attulit, sed biduo antequam decederet, ut P.D.Bernardus M. qui ægrotanti frequens aderat, tunc autem alijs in rebus occupatus, adesse non poterat, accersiretur petiit, prænuncians duobus tantum diebus sibi adhuc vivendum esse, post quos nulla amplius se invicem videndi, & alloquendi suppeteret facultas. Omnes tunc quidem admirati sunt, putabant enim, plures etiam dies vitam eum producturum, nam viribus non adeò destitutus videbatur, rectè, & expeditè dicebat,

cebat, & aliàs eodem morbo conflictatus, ex eo tamen convaluerat. Sed rei eventus præscium ostendit. Præsulem rogavit, ut quadraginta Missas ante suum obitum celebrandas juberet, subdens, *Sarcinulas esse præmittendas*. Interrogatus à laudato P. D. Bernardo M. an *scrupulo* aliquo, vel difficultate animi angeretur, respondit, nullâ, sed omnimoda cordis tranquillitate per Dei gratiam se gaudere; sumpto maximâ devotione, ac reverentiâ cęlesti Viatico, requisitus paulò post, quomodo se haberet, & si aliquid ei opus esset, optimè inquit, *nam Deus mecum est, & ego secum, ideoque nihil mihi deest* juxta illud(1) *Dominus regit me, & nihil mihi deerit, in loco pascuæ ibi me collocavit*: Et(2) *simul cum illo omnia nobis donavit*. Paucis antequā spiritum exhalaret horis, graviter Fratres omnes Commissos ad fideliter, ac reverenter Deo, Monachisque omnibus inserviendum, & precipuè ad Charitatem erga pauperes, & Peregrinos exhortatus est, præmunitusque magna pietatis significatione exrremæ Unctionis Sacramento, placidissimè in Domino obdormivit an. 1718. die 11. Nov. ætatis suæ 77. Tumulatus fuit de more in Ecclesia S. Annæ, sed peculiari arca inclusus, ingenti Sanctitatis opinione tum apud Monachos, tum apud Laicos etiam remotiores, ne dum circumpositos, quæ hactenus perseverat, relictâ. Cardinalis Iosephus Saenz de Aguirre, quo tempore Casini mansit Fr: Maurum omnimodè videre voluit, eique singularem benignitatem, & benevolentiam ostendit, seque illius orationibus commendavit, propter eximiam, quæ de ejus sanctimonia conceperat existimationem.

M tam convers. sus, magno pietatis, ac religionis exēplo Casini babitans degēs, ubi diù Tyronum fuit Magister. Lector Theologus, & Vicarius Generalis Oppidi Citrarii in Calabria jurisdict. Casin.

(1) Ps. 22.
(2) Rom. 8. 12.

Mors.
Psal. 22.
Rom. ex. 12.

De eo Cornelius Ceraso in Elogiis Monachorum Casinensium sui temporis, quæ MSS. in Tabulario Casinensi asservantur; sed pauca de eo narrat, quia multò ante ipsum Cornelius diem suum obijt. Ex relatione Cl: Viri D. Erasmi Gattola, Casino ad me transmissâ die 8. Decembris 1732. Ego ipse Fr: Maurum Casini vidi trium ferè annorum spatio, quo ibidem moratus sum, ejusque præclaram in pauperes charitatem perspexi; erat autem vultu semper hilari, & pio, qui Sanctimoniam, & *devotionem* præseferebat.

MONACHI SANCTÆ JUSTINÆ PATAVINÆ initio Congregationis à Jacobo Cavaccio hac Sanctitatis methodo viventes describuntur Hist: S. Just. lib. 5. pag. 223. & seq. edit. Patav. anni 1696 ad an. 1438. „ Quod in primitiva „ Ecclesia legitur, fuisse omnium cor unum, & animam unam, de priscis illis „ Patribus etiam refertur. Divina Officia noctu, diùque ab universis celebra- „ bantur; Orationes, Meditationes, Iejunia tum regularia, tum ultronea, age- „ bantur frequentiùs. Silentium statis horis inviolatum, sermo, cum liceret, „ de divinis rebus, quæ ineruditos accenderent. Quidquid ultra sumptus do- „ mesticos erat, pauperibus dabatur. Peregrinis, & infirmis inservire totius „ Congregationis usque ad æmulationem studium fuit. Nulla præterea cum sæ- „ cularibus conversatio, consanguineorum pia oblivio. Vestes ex panno Libur- „ nico crassiore, interulæ ex eodem instar cilicii. Lectuli ad hominis mensuram, „ tomenta nulla præter saccos palea infartos, culcitra villosa, quæ frigus arce- „ ret, non delicias ministraret. Linteorum nullus usus; quia ex præcepto S.P. „ Benedicti omnes vestiti cubabant. Privata exercitia ad normā veterum Eremi- „ tarum in codicibus scribendis, vel in hortuli alicujus cultura. Doctiores Pa- „ tres, vel in audiendis Laicorum Sacris Confessionibus, vel in exponendis San- „ ctis Authoribus, laborabant: quot Codices, quales interpretationes manu scri- „ ptas vidimus? Utinam vel nostra in curiâ, vel aliorum malitiâ non deperijssent! „ Apud Cives ea erat de Cœnobitis nostris opinio, ut cum quis per Urbem in- „ cederet (rarò id contigebat) illum obvius quisque ac Sanctum veneraretur. „

MONACHI ABBATIÆ FLORENTINÆ sub Gometio Abbate de quo supra

M circa an: 1440. à Thoma Salvetto Advocato Florentino, & Legum Doctore in Vita laudati Gometii, quæ MS. extat in Bibliotheca ejusdem Florentinæ Abbatiæ pluteo I. MSS. Latinorum PP. divisione prima tali Sanctitatis decorantur elogio. „ Monachos numero ingenti suâ optimâ disciplinâ eruditos, moribusque comprobatos suo studio assecutus est, non genere ignobiles, sed claros, nec tam ex Patriâ ipsâ oriundos, quam peregrinos, & militiâ, alijsque dignitatibus splendidos, & tot, & tales, sicuti nusquam legitur ibi fuisse. Illis autem ipsis primo numero insertis, omnibus fere jam defunctis, amarissimâ dirâque peste, quod, ut virtus de illo claresceret, factum esse monstratur, & ipsi quasi unico remanenti dati sunt alii non disparis numeri, aut æquales dignitate, sed plurimum in omnibus excellentiores, quibus, & carne solutis clade aliâ sæviente, advenerunt copiosioris numeri, & genere clariores, moribusque, & vitâ prudentiores, ac præ cæteris præstantiores, quorum multi in humanis ducuntur, & horum virtutes, ac merita haud sunt silentio prætereunda. Fuerunt namque ipsi diem functi tales servi Iesu Christi, *cui servire regnare est*, quales nostris temporibus visi sunt, nusquam otiosi stantes, sed divinis curis, diurnisque, atque nocturnis horis inserti, cantantes mente purâ, atque sincero animo, lectionesque legentes, atque audientes suis locis ad invicem congregati, & disciplinas, jejunia, & quæcumque aspera volnntariè, affectuosèque in memoriam Passionis Iesu Christi supportantes, sacris literis otium dantes &c... Cum vero extremum clauderent diem, non illum calamitatis, & miseriæ tremebundi vocitabant, aut mortis mærore quæ ultimum terribilium esse judicatur, fremescebant, sed prorsus horum cogitatione abiectâ, emissis vocibus gloriam reddentes Deo, hymnum *Veni Creator Spiritus* in jubilo lætitiæ cantando ad æternam Patriam migrabant, juxta illud, *ridebit in die novissimo, & timenti Deum bene erit in extremis*, & nonnullorum fide digno testimonio didici, hujuscemodi tempore signa plura apparuisse sanctitatis, ut merito mors illorum pretiosa in conspectu Domini justo judicio comprobetur, & si de singulis sermo texeretur, nimis in longũ traheretur historia.

MONACHI SUBLACENSES à Pio II. Põt. Max. qui Sãctuariũ illud invisit, Sãctitatis, & Regularis observantiæ hujuscemodi sortiuntur testimonium, Commentariorum ejus lib. 6. pag. 307. & seq. „ Pars Monachorum in hoc Monasterio, quod Sublacense diximus appellari, dies, ac noctes gratissimas Deo laudes canit. Pars in altero, quod *Specus* vocitant, ad quod mille passibus ascenditur, viâ difficili, & ferro factâ, adeòque præcipiti, ut absque horrore adiri nequeat: Hinc profundissimâ in Anienem descendente rupe, inde altissimo imminente saxo, nec accessibilis ullo pacto, nisi modo ad dexteram, modo ad sinistram varios agens flexus in anguis morem ab imo usque ad summum ducta, & plerisque in locis muro defensa fuisset. Monasterium sub altissimo saxo ædificatum est, ita ut magna pars ejus vicem tecti gerat, partem exterius construxere ædes; ipsa sacra, & officinæ Monachorum multæ intra saxum patent. *Benedictus* magnus ille Monachorum Pater, & Deo plenus, in quo Nursia totum, quod habuit bonitatis effudit, prius quam Domus aliqua hoc in loco constructa esset, aut homo quispiam habitaret, solus in hac Eremo Pœnitentiæ sibi locum delegit: procul ab humano cultu, nulli cognitus, nisi Deo, in durissimo sibi lapide lectum stravit: hic se vigilijs, ac jejunijs maceravit; hic Deo, gratissimum præbuit famulatum. Sequuti sunt eum discipuli, & cæpta est habitari spelunca, sicut in altis scopulis nidos videmus hirundinum in crepidine lapidum: ita est hoc Monasterium cernere affixum sublimi saxo, ex quo sœpe frusta concidunt, quæ aut Monachos perimunt, aut ædificii ruinam faciunt,

Hodie facilis directa, & lata magnis sũptibus, à Monachis reddita est.

„ ciunt. Multa hìc Santi Viri miracula referuntur, & tintinnabulum ostenditur,
„ quo Diabolus illusisse bonis ejus operibus conatus est. Monachi circiter viginti
„ hic degunt, ut par est credere, Deo chari; numquam carnes edunt, Vinum mul-
„ tâ domant aquâ, jejunia longa producunt, luxuria est duo ova comedisse;
„ oleribus, & pane vescuntur, adsunt, & legumina; his epulis mensam onerant,
„ brevissimum tempus cibo datur, nec multo majus somno, reliquum in oratio-
„ ne consumunt: rem divinam peragunt summa devotione, & psallunt Deo
„ confidenter: Major pars senum est, quorum plerique inoffensâ valetudine ad
„ octogesimum annum pervenere, vultu alacres, & alloquio venerabiles, quo-
„ rum unica cura est dissolvi tandem, & esse cum Christo. Pius cum superiùs,
„ atque inferiùs, in utroque Monasterio rem divinam coram se celebrari jussis-
„ set, & omnia loca exosculatus esset, quæ fama vulgaret, Benedicti corpus te-
„ tigisse, spirituales gratias elargitus, quas Monachi petivere, & omnium con-
„ scientiis abundè saturatis, ad Oppidum pernoctaturus descendit. „

Non dissimulaverim tamen veritatis injuriâ, & abnormi anachronismo, Monasterium Sublacense, quo tempore Pius II. illud invisit, Congregationi nostræ minimè adhuc unitum fuisse; quæ utique Unio anno 1516. sub Leone X, quinquaginta nimirum annos, vel circiter post Pij Sublacum Adventum, celebrata est; qua de causa Pij laudes in hoc Catalogo, secundum rationem temporum, locum habere haudquaquam possunt; Quia tamen Sublacense Monasterium, ex quo tamquam *de Petrâ, unde excisi sumus, & de Cavernâ Laci, unde præcisi sumus*, omnium nostri Ordinis Congregationum riuuli, imò Sapientiæ, & Sanctitatis flumina emanarunt, hoc præ ceteris omnibus peculiare habet, ut SSmi Patriarchæ de Mundo, Dœmone, deque Carnis illecebris triuphantis prima sedes, ac veluti Virtutis Capitolium, & Gloriæ theatrum fuerit, quam ob rem jure, ac merito *Protomonasterii* titulo decoratur, ubi hactenus victoriæ illius trophæa, spinæ videlicet vetustissimæ, Divi Francisci manu longo post tempore, rosis insertæ, non sine admiratione, & lacrymis conspiciuntur, qua de re antiqui versus.

Isai. cap. 57

Annis nimirùm 700.

Hinc dumeta novas, tanto perfusa liquore,
Franciscique manu culta tulere Rosas, quos ego Italicè sic reddidi.
Le spine in rose di quel sangue asperse.
Di Francesco la man'poscia converse.

Haud abs re videri poterit, nec pio, eruditoque Lectori ingratum, hic etiam ostendere, quanta fuerit Beatissimi Parentis spiritus amplitudo [*omnium enim Justorum*, Gregorio M. teste, *spiritu plenus fuit*] qui ad ea usque tempora in Filis suis, nostræ postmodum Congregationi permixtis, vividus adeò, ac fervens perseveravit, & ab unionem cum nostra Congregatione viam aperuit.

Dial. l. 2. 1.

Hæc autem generatim de Monachis nostris in tribus hisce Monasteriis tam sanctè olim viventibus, ut a laudatis Scriptoribus narrantur, hic referre ad aliorum etiam exemplum operæ pretium duxi; namquamvis de singulis eorumdem, aliorumque Monasteriorum alumnis Sanctitatis famâ claris, quidquid scire potuimus, in medium jam attulerimus, & de reliquis, qui in ordine supersunt, Deo dante, allaturi simus; quia tamen haud difficulter fieri potuit, ut plures alii Dei famuli, qui in nostra Congregatione, præsertim verò in præfatis Monasteriis vixerunt, me, aliosque Scriptores fugerint, in publicæ cognitionis lucem, præstituto à divina sapientia tempore, aliquando emersuri; ideò eos hac saltem communi laude, & indivisâ gloriâ minimè interim fraudandos putavi.

B. NI-

N · I. B. NICOLAUS ortum habuit in Prussiâ amplâ ad Balthicũ mare provinciâ: Natalẽ Urbem nemo, qui res ejus gestas literis cõsignavit, posteris prodidit. Parẽtes satis honesti, ac divites, itemque Catholici, atque admodum pii Filium in Dei timore educarunt, Qui cum adolevisset, ijsdem, ac Patriâ relictis, devotionis causâ Romam iter instituit, Sancta ejus loca ritè veneraturus, sed divino consilio Patavium delatus, ibidem substitit: Nam cum ad D. Iustinæ Monasterium divertisset, Ludovici Barbo, sociorumque sanctimoniâ permotus, & cœlesti prorsus conversatione allectus, inter eos admitti enixis precibus postulavit, quo impetrato anno 1414. die 6. Ianuarii, tanto spiritus fervore sanctæ Regulæ accuratè observandæ, & Virtutum omnium exercitationi se dedit, ut qui ceterorum antea cursum ad perfectionem admirabatur, reliquos omnes veluti Gigas, citatis gressibus jam anteiret, cunctisque ipse admirationi esset.

II. Itaque initio suæ conversionis id assequutus est, quod alii longo post tempore vix merentur, ut stupendis, supernisque visionibus, & apparitionibus illustraretur: Orationem frequentissimam lacrymis comitabatur irriguis. Silentium, solitudo, humilitas, obedientia illi in deliciis erant. Christi Domini Passionem magno cordis jubilo contemplabatur, ex qua meditatione plurimum in Dei amore proficiebat. Cum Sacrario inserviret, quadam die post solemnem Missam ad Aram maximam, de more, velo cooperiendam accedens, apparuit ei Salvator noster in ea plane specie, qua in terris cum discipulis conversabatur, ijsdemque verbis, quibus Apostolos vocaverat, ei dixit, *Sequere me*, ex qua voce, & visione totus in Deum absortus, flexis genibus immobilis diù permansit in extasim raptus; iterumque post sex menses dum Venetiis Missam celebraret, vidit sub sacris speciebus eundem Mundi Redemptorem in eâdem formâ, qua sibi priùs apparuerat; imò sœpe sœpius dum Sacrosanto Sacrificio interesset, postquam Sacerdos Consecrationis verba protulerat, Dominum Iesum sub pulcherrimi Infantis specie videre meruit. Quas visiones toto vitæ suæ tempore nulli umquam patefecit, cum *Sacramentum Regis abscondere bonum esse* Vir Sanctus optime nosset, sed tantum morti jam proximus uni ex suis discipulis Iuliano Genuensi, ejus Vitæ postea Scriptori, quem inter alios discipulos arctius amabat, manifestavit, ad Dei videlicet gloriã, cujus *magnalia revelare, & confiteri honorificum* esse cognoscebat, ipse jã à superbiæ, & inanis gloriæ tentatione securus, obtestans eum nihilominus, ne ante suum è vita discessum ea cuiquam narraret, addens se innumeris aliis visionibus tota Vita à Deo dignatum fuisse, quas ne elationis spiritus ei subreperet, semper reticuerit, sed nec tùnc quidem præ languore, & virium, ac loquelæ deficientium impotentiâ singillatim enunciare ullo modo quiret; quod sanè, quamvis nobis admodum dolendum sit, ea scilicet magno nostro detrimento silentio adhuc involui, inde tamen cognoscimus, Nicolaum mortali adhuc carne circumdatum eam beatitudinem assequutum, de qua Dominus in Evangelio loquitur, *Beati mundo corde quoniam ipsi Deum videbunt*.

Tob. 12.c.6.

Ibidem.

Matth. a.5.

III. Postea petente magno Dei servo Theophilo Michaelio (de quo paulo post) qui eum ob eximiam Sanctimoniam summopere diligebat, Abbate S. Benedicti de Padolirone, eò perrexit, ibique annis quatuor commoratus est. Missus deinde Genuam, in Monasterio *S. Nicolai de Buschetto*, quod ab ea Urbe aliquot passuum millibus distat, annis quatuor supra triginta perseveravit, pluribus miraculorum prodigiis in dies refulgens. Inter ea celeberrimum

rimum

rimum illud fuit, quo adolescentem in desperationis abyssum penè prolapsum, qui ad vitandam temporalem mortem, ad quam ob patratum facinus damnatus fuerat abnegata Christi fide, & eiurato Baptismo, animam humani generis hosti in perpetuum desponderat, Deo reconciliavit, & à Dæmonis Tyrannide penitus eripuit, & inter suos discipulos, & quidem bonæ frugi recepit, nam plures postea annos admodum religiosè vixit, & piè defunctus est.

N

IV. Fuit enim Nicolaus Tyronum ibidem Magister, discipulosque non paucos insigni morum Sanctitate informavit; quorum unus Franciscus à Novis Ligur ejusdem Cænobii S. Nicolai alumnus tantæ fuit Virtutis, silentii, humilitatis, ac mundanarum rerum contemptus, ut cum quodam die Monachi ad manuale opus, ut Regula præcipit, convenissent, (erat autem eo die opus sutorium) & ingens hominum strepitus in prato Cænobio contiguo repentè exortus esset, omnesque alii ad fenestram, quæ illùc respicit, concurrissent, ut quid nam esset, oculis intuerentur, iste solus, Franciscus nempè, immotus ad opus suum remansit, nec palpebras quidem ad videndum attollens, nec vocem aliquam ad rem investigandam proferens, quod sane beato ipsi Nicolao admirationi fuit, sed revera in ejus etiam laudem cedit, nam *Gloria Patris est filius sapiens*.

Cap. 48.

V. Illud quoque valde mirabile de eodem Francisco à Novis retulit laudato Juliano B. Nicolaus; quòd cum grassante Genuæ, & in circumjectis locis sæva pestilentiâ, è vivis sublatus esset, postridie cum ei funebre officium persolvendum immineret, repente redivivus surrexit, dixitque, se post animæ à corpore egressum, ad Christi tribunal deductum, graviter abeo fuisse increpitum, quia dum viveret de Romani Pontificis Vicarii sui, & Petri Apostolorum Principis Successoris in concedendis Indulgentiis authoritate (quamvis ex ignorantia potius, quam ex malitiâ) aliquantulùm dubitasset, rediret proinde ad Vitam, & hunc reatum confessus, plenariam Indulgentiam reciperet, ut abque ullo impedimento Cœlos ingredi mereretur, quo peracto, iterum in Domino quievit; ex quo intelligimus, & de Summi Pontificis hac etiam in re cœlitus ei collatâ potestate nefas esse, vel minimum, dubitare, & quam districtum futurum sit Dei judicium, in quo levissima quæque errata tanti ponderis apparebunt; quàm denique eximia Francisci de Novis fuerit Sanctitas, qui ullâ aliâ peccati labe detentus fuit, quin illicò post obitum clarâ, beatâque Dei visione frui posset. In veteri Reg. sic de eo dicitur *Vir valde devotus quievit Buschetti peste percussus; fuerat discipulus B. Viri D. Nicolai de Prussia*. Sed ad alia Nicolai prodigia redeamus.

VI. Monachum energumenum à Dæmonis infestatione, quâ illum præcipitem agere tentabat, Angeli tutelaris ope, expulso nequam Spiritu, incolumen reddidit: Accensum ignem in nemore signo Crucis extinxit: Cordium secreta penetravit, & futura prædixit, carceribus detentum, & in mortis discrimen adductum liberavit. Nec ægris tantum corporibus salutem, sed multo etiam magis languidis animis Medelam afferebat; Prudentiæ enim, compassionis, & charitatis, præsertim in hospites, & peregrinos spiritu plenus, singulari gratiâ afflictos consolabatur, cum infirmis infirmabatur, flebat cum flentibus, gaudebat cum gaudentibus, omnibus omnia factus, ut omnes Christo lucrifaceret; & quamvis eo tempore Cænobium illud tenui admodum censu frueretur, nihil tamen deerat timentibus Deum. Cum interim ipse sacræ paginæ, quam fere totam memoriæ commendaverat, Sanctorum Patrum, & aliorum piorum voluminum lectioni assiduè incumbens, ex eorum

N rum meditatione veluti ex fornace Divini amoris ignem corde conciperet, & ignitos de Deo ſermones, tamquam fulgura ex ore emitteret, illud ſubinde repetens, Monachum devotum, atque ferventem omnia tum proſpera, tum adverſa æquanimiter tolerare, & cum Pſalmographo jugiter dicere, *paratum cor meum Deus*, *paratum cor meum*, *cantabo*, & *pſalmum dicam*.

VII. Quam animi conſtantiam in Nicolao antiquus ille hoſtis iniquiſſimè ferens, magnoque percitus furore, quod ſæpius ſibi animarum prædam è faucibus eripuiſſet, multipliciter ei inſultare non deſtitit, præſertim cum ex Monaſterii exhedra (*Capitulum dicimus*) violenter abreptum in Dormitorium tranſtulit, ut ex eo præcipitem daret; ſed tunc quoque Sancti Angeli præſto fuerunt, auxilium illi ferentes, & præſentiâ ſuâ Dæmones repellentes; quâ etiam in re bonus iſte Chriſti diſcipulus Magiſtro ſuo ſimilis effectus eſt, ad quem, poſtquam aſſumptus à Diabolo fuiſſet in S. Civitatem, & ſtatutus ſupra pinnaculum templi, ductusque in montem excelſum valde, illo jam recedente, *Ecce Angeli acceſſerunt*, & *miniſtrabant ei*.

Math. c. 4. 6. VIII. Cum itaque Nicolaus in Virum plane Angelicum evaſiſſet, onus illi Angelicis quamvis humeris formidandũ (regimen animarum) impoſitum fuit nam Anno 1430. creatus fuit Prior ejuſdem Monaſterii S. Nicolai de Buſchetto admodum quidem invitus, quo munere aliquot annos invitus pariter ſummâ tamen vigilantiâ, & diſcretione functus eſt, Monachos non minus exemplo, quam verbo ad perfectionem adducens, indignum tamen ſe ad regendas animas reputans, & ne divinæ contemplationis dulcedo per aliena negotia ſibi intercluderetur, vehementer timens; Quamobrem cum ſummoperè optaret eo ſe munere obſolvi, multiſque precibus à noſtris Prælatis id peteret, nec obtineret, illud tandem à Deo B. Urſulæ, ſociarumque interventu, quibus mille Dominicas Orationes, totidemque ſalutationes Angelicas undecies recitatas, in eum finem obtulerat, mirabiliter impetravit. Nam cum Patres in majoribus Comitiis Florentiæ celebratis hanc ei provinciam prorogare ſtatuiſſent, ſubitâ mutatione, internoque impulſu ad acti, alium elegerunt, & Nicolaum ab eo officio tandem quieſcere permiſerunt.

IX. Dilectæ itaque Rachelis conſortio, id eſt Sacræ meditationis, & orationis ſuavitate, annis fermè quindecim poſt Prioratus dimiſſionem gaviſus eſt, quo temporis ſpatio, ab omni jam curâ liber, majori adhuc diligentiâ ſeſe ad agni nuptias, (ſcilicet ad mortem ſubeundam), diſponens, ejus amplexibus æternùm fruiturus, hinc emigravit an. 1436. die 23. Febr. quæ fuit Feria 3. ætatis ſuæ ſeptuageſimo ſeptimo, Federico III. Imperante Calliſti Papæ III. anno 2. cum obitum ſuum diſcipulis ante prædixiſſet, ut quem corporeis oculis ſibi apparentem in terris viderat, cerneret jam in ſua majeſtate regnantem. Morientis ſuprema verba hæc fuerunt, *Diem hominis non deſideravi tu ſcis*; id eſt, nihil in mortali vitâ jucundum, aut delectabile, quod carnem demulcere poſſet, quia nimirum mundus illi crucifixus fuerat, & ille mundo; ſepultus fuit diſcipulorum manibus in ejuſdem Sancti Nicolai Eccleſiâ, è cujus ſepulchro per aliquod tempus ſuaviſſimus odor efflavit, quare Genuenſium Nobiliũ operâ, corpus in marmoreũ tumulũ translatum fuit, ad quem Dæmones, qui adhuc Nicolai nomen perhorreſcunt, ab obſeſſis corporibus hodieque aufugiunt. Innumeris præterea miraculis ejus Sanctitatẽ Deus comprobavit; nam ipſius meritis cæco lumen, muto loquelam, inſano mentem, hydropico naturalis caloris vim, Emorroiſſæ ſanguinis conſuetum per venas curſum reſtituit, pluresque alios infirmos vel ejus veſtium ſolo tactu ſanavit; aliaque prodigia edidit.

VI. Ejus

N

IX. Ejus vitam duo Monachi illius olim discipuli, iidemque postea S. Nicolai de Buschetto Abbates, literis consignarunt, D. scilicet Julianus Vernatia, & D. Gabriel Garbarinus, utrique Genuenses, qui eam *Religioso*, *Devotissimo*, *ac Venerabilissimo Dei Servo* (ita enim eum appellant) *D. Placido Veronensi S. Nazarii de Verona* tunc Abbati nuncupaverunt, & Maurus Orbini Monachus Ragusinus, cujus vitæ exemplaria MSS. passim in n̄ris Monasteriis reperiuntur, & sunt etiam apud me; sed nuper Cl. Bernardus Pez Monachus Mellicensis in Austria, & Bibliothecarius typis tradendam eam Vitam curavit Augustæ windelicorum apud weithios, in suis Anecdotis. Extat etiam ejusdem Vitæ compendium MS. Romæ in Bibl. Romanæ Sapientiæ inter Acta MSS. Sanctorum per Constantinum Cajetanum collecta, tom 2. qui complectitur Menses Januarii, & Februarii; ubi etiam sunt penè innumerabiles aliæ ejusdem Cajetani lucubrationes: Hujus pariter Vitæ Synopsim texuit Jacobina Bovetta de Blemur Monialis Benedictina SS. Trinitatis Cadomensis, Gallicè, *in Anno Benedictino* tom. 2. Mense Feb. ad diem 23. in Italicum Sermonem translato, & impresso Venetiis an. 1727. pag. 442., & seqq.

Caen in Normannia.

X. De eo etiam Arnoldus wion in *Martyrologio Benedictino* ad diem 23. Febr. Petrus Ricordatus *Hist. Monast.* dial. 4. pag. 573. & seq. Gabriel Bucelinus in *Benedicto Redivivo.* Jacobus Cavaccius *Hist.* S. Justin l. 5. pag. 152. usque ad libri finem, ubi eum, pedem devotionis gratiâ, Romam ivisse, & SS. Apostolorum vestigia, Martyrum trophæa, & ruinas etiam Romanæ magnitudinis lustrasse affirmat. Inde Pisas adiisse, ut Martinum V. Pont. Max. eò paulò ante profectum veneraretur, ubi cum accepisset, reflorescere tunc Patavii institutum S. Benedicti operâ Ludovici Barbo, & maximam eorum Monachorum Sanctitatis famam vigere, eò animum intendisse &c.

P

PAULUS ROCCA apud Cœnobium S. Hierōymi de Sylvaria, quindecim millia passuum à Genuâ distante in Riparia orientali, Monasticam Vitam professus est an. 1422. die 15. Augusti, dequo nostra Regesta pag. 149. in margine dicunt, *Obiisse Placentiæ, ac fuisse magnæ Sanctitatis Virum, & Virginem*, in quodam verò alio Regesto, quod incipit ab anno 1409. & pervenit ad ann. 1507. additur, hunc eundem Paulum fuisse Abbatem Placentiæ, & dum ea dignitate fungeretur, ibidem extremum diem clausisse, quæ fuit 26. Septem. sed annus obitus hic non indicatur. Crediderim autē huncquoque B. Nicolai Pruteni, de quo modo disseruimus, qui per id tēporis in alio nostri Ordinis Cœnobio Genuę propinquo Sanctitatis jubar longè, lateque diffundebat, aut discipulū inter Tyrones, aut sectatorē è Sylvariensi Cænobio aliquandiù fuisse, ab eoque Virtutum omniū præcepta, & exempla accepisse, quæ tam egregiè, ac fideliter jugiter sit imitatus, illâ Psalmographi adimpletâ sententiâ, *Cum Sancto Sanctus eris, & cum innocente innocens eris.*

I. PAULUS STRATA Patria Ticinensis, amicus intimus, & condiscipulus in Patavino Licæo supralaudati Mauri Fulperti conterranei sui, dum in templo D. Justinæ sacris Majoris Hebdomadæ officiis, quibus Redemptionis nostræ Mysteria recoluntur, frequens adesset, repentino divini spiritus afflatu, mundi contemptum, & Evangelicæ perfectionis votum corde concipiens, ad Ludovicum Barbo tunc ibidem Abbatem festinus convolans, summis precibus, ut Monasticis institutis initiaretur, ab eo postulavit; & quamvis Ab-

P

bas, qui cæteroquin nihil antiquiùs habebat, quam novellæ plantationi in Vinea Domini Dei Sabaoth, quæ exterminatoris culpâ diù fuerat in direptionem, & conculcationem, initium aliquod dare, attamen ad probandum, an ea esset mutatio dexteræ Excelsi, non semel consensum dissimularet, Paulus nihilominus ex repulsâ avidior factus, ut ignis ex modicæ aquæ injectu magis acuitur, vehementer adeò postulata iteravit, ut in ipso Paschali festo Monachi habitu indutus apparuerit, anno 1410. die 15. Augusti, quem totâ deinceps vitâ dignè adeò, tantoque virtutum omnium ornatu gestavit, ut Abbas Sanctissimus evaserit, & haud semel Congregationem universam supremâ Præsidis dignitate egregiè sit moderatus.

II. Fuit igitur Paulus primus Congregationis nostræ Monachus, qui Ludovici Barbo nutantem, ac pene collabentem, de restituendâ in D. Justinæ Cænobio regulari observantiâ præconceptam jam diù spem, insperatò erexit, & sustentavit; nam cum annus, & semis à suscepto Iustiniani Cænobii regimine jam effluxisset, nec ullum adhuc prædictionis, per Marcum Presbyterum sibi factæ, principium videretur, & Ludovicus animum jam fere despondens, de Cænobio relinquendo, deque solitariâ extra Urbem vitâ capessendâ consilium corde agitaret, Paulus subito adventu suo timorem ei omnem, & dubitationem ademit, & ad opus adeò insigne strenuè prosequendum opportunè obfirmavit, quo præterea insigni facinore Paulus, juxta cognominis sui vim, & etymon, aliis quoque, ac inprimis laudato Mauro Fulperto ad Religionem nostram veniendi tutam, latamque viam illicò aperuit.

III. Cum enim Maurus ægrè admodum ferens Paulum sodalem suum asperum illud vitæ genus inconsultò, ut ipse quidem arbitrabatur, delegisse, nullum non lapidem movit, ut eum ab hoc proposito revocaret: Sed contra accidit; nam à Paulo pro Monasticæ Vitæ præstantiâ allatæ rationes, altè adeò Mauri animum penetrarunt, ut illum quantumvis repugnantem, ad ipsam, quam oppugnabat religionem amplectendam, in funiculis Adam, & in vinculis charitatis statim attraxerint; quorum exemplo, Pauli scilicet, & Mauri, tot alii subindè permoti sunt, ut jam iis recipiendis Cænobii cellulæ haud satis essent. Veneremur ergo Paulum, & commendemus omnes oportet, quotquot Sanctissimæ huic Congregationi, Deo Authore, nomen dedimus, non solum ob singularem, quâ fulsit, morum Sanctimoniam, sed etiam tamquam nostrum omnium Primogenitum Fratrem, & totius Congregationis post Barbum felix primordium, ac nobile fundamentum.

Ex Arnoldo Wione in Ligno Vitæ, ubi de Præsidentibus, & ex Jacobo Cavaccio Hist. Sanctæ Justinæ Lib. V. pag. 205.

FR: PHILIPPUS à Monte Caveoso, in Cænobio Casinensi Conversus, seu, ut nos dicimus, Comissus, à Felice Egger Monacho Petrhusiano, in Idea Ord.-Hierarch. Bened. Libello II. par. 3. diss. 3. pag. 430. celebratur tamquam divinarum rerum contemplationibus deditissimus, præsertim Dominicæ Passionis mysterio corde, ac mente ita affixus, ut nonnumquam à sensibus alienatus, & in Deum omninò raptus sit visus: Erga Bmam quoque Virginem Deiparentem tantæ Religionis, & fiduciæ fuisse perhibetur, ut eum aliquandò ad illius Lauretanas ædes devotionis gratiâ accedentem, ingruentes undique pluviæ intactum prorsus reliquerint. A corporis denique compage absolutus dicitur anno 1554., & in Cœlum comitantibus Angelis delatus.

PLACIDUS de Leonibus ex loco Ætruriæ propè Florentiam *Bucine* dicto, S. Mariæ in eadem Urbe Florentinâ alumnus evasit anno 1563. die 5. Decembris. De eo, ut refert Placidus Puccinellus in Chronico Abbatiæ Florentiæ pag. 147.

P

pag. 147., ſic reperitur ſcriptum, *Vir Vitæ innocentiſſimæ*; nam ſingulari virtutum exemplo vixit, & piiſſimè obiit, in oppido *Bugiano* appellato (ubi parvum Cænobium Abbatiæ Florentiæ adnexum extat) anno. 1595., ejuſque Corpus magno honore Florentiam delatū in eadē Abbatia tumulatū fuit.

R

I. B. ROLANDUS CASALIS honeſto genere Patavii prodiit,& in D. Iuſtinæ Cænobio, ubi parvæ admodū Cluniacenſiū reliquiæ adhuc ſupererant, divinâ providentiâ ducēte,unâ cum Antonio germano ſuo D.Benedicti Regulā profeſſus eſt, unde cum poſtea,tum hi duo,tum alius,cujus nomen deſideratur, à Card. Corrario Gregorii XII. Fratris Filio Archiepiſcopo Bononiēſi,& D. Juſtinæ Commendatario, immiſſis Olivetanis Monachis, extruſi eſſent, apud Cives, & Magiſtratum Patavinum acriter vicem ſuam conqueſti ſunt; illud addentes, paratiſſimos ſeſe ad Monaſticam diſciplinam juxta veterem formam, proprio præeunte exemplo, reſtaurandam, dummodo id eis liberum foret,& Abbas quis deputaretur,ſtrictioris obſervantiæ unâ cum ipſis exactor, & exequutor; quæ utique cauſa fuit, & Monaſterii illius priſtino decori, & sāctimoniæ reſtituēdi,& noſtræ hujuſce Cōgregationis fundamenta jaciendi.

II. Nam Patavini, rem minimè negligendam rati, eam ad Venetum Senatum, iſque ad ſumum Pontificem Arimini tunc manentem properè detulerunt, qui ſuperno inſtinctu, ejuſdemque Cardinalis Bononienſis ſuaſu, Ludovicum Barbo Concanonicum olim ſuum D. Juſtinæ Abbatem conſtituit, ex quo ea commoda, iique fructus, qui tum in noſtrâ Bibliothecâ, tum in hiſce Catalogis deſcribuntur, ubertim emanarunt.

III. Rolandus itaque, cum ſociis, obtento tanto Præſule, in Monaſterium ſuum poſtliminio reverſus, promiſſiſque ſtare volens, Ludovici juſſu, & exemplo, quidquid antea ad peculiarem uſum habuerat, in commune collato, abſolutiſſimæ S. Regulæ obſervantiæ, quoad deinceps vixit, ſummo ſemper ſtudio vacavit, & pro inſtituendâ Congregatione cum eodem Barbo ſtrenuam operam impendit. Denique dum parvo Cænobio S. Salvatoris apud Montemſilicem, quod D. Iuſtinæ Monaſterio unitum eſt, præeſſet, ad æternitatis braviū in Cœleſti Curiâ aſſequendum ex hac vita migravit anno 1449. cujus corpus Patavium allatum, in veteri clauſtro tumulatum fuit. Eum haud immerito Bernardinus Scardeonius *Beatis* adſcribit, & præclaro encomio proſequitur „ quòd in maximâ licentiâ, ſolus ferè Monachalem honeſtatem retinuit, & Sanctorum Dei reliquias, & templum difficillimis temporibus apprimè curaverit „ Ex eodem Scardeonio de Antiquitate Urbis Paduæ l. 2. Claſſe 6. pag. 111., & Iacobo Cavaccio Hiſt. S. Iuſt. l. 5. pag. 220. 224., & 226. ſecundæ editionis Patavinæ anni 1696.

T

THEOPHILUS MICHAELIA, patritiâ familiâ, Venetiis ortus, adhuc in ſæculo degens, vir erat modeſtus, & probus, & quamvis aliquantulum mundi pompis, & elegantiis deditus, nam divitiis affatim abundabat, quas Cænobium S. Gregorii Majoris ab eo in Commendam obtentum haud parum augebat, pietatem nihilominus, & devotionem magnopere ſectabatur; quippequi Eccleſias, & ſancta loca frequenter viſitabat; quod dum faceret in templo S. Juſtinæ, ubi tunc Monachi mirabili Sanctitate florebant, intuens quoſdam ex ipſis propriis manibus

T bus pavimentum verrentes, alios extensis brachiis ante Altaria prolixius orantes, eâ re compunctus, & in lacrymas effusus, in virum alterum sese illicò mutatum sensit, & ad amplectendum tam laudabile, sanctumque Vitæ genus omninò propensum.

II. Nec mora; ad Abbatem pergens, (erat tunc toties laudatus Ludovicus Barbo) ut se inter suos Monachos admitteret humiliter petiit, obtinuitque, anno 1414. die 17. Ianuarii: quod tamen minimè satis habens, mores scilicet suos ad Sanctæ Regulæ præscriptum composuisse, jam Dei zelo æstuans, Cænobium etiam S. Georgii, cujus erat Commendatarius, ad optimam frugem redigere percupiens, ab eodem Ludovico Monachos aliquot obser. vantissimos impetravit, quibuscum Venetias regressus, opus adeò laudabile verbo, & exemplo perfecit. Vixit autem in nostrâ Congregatione eâ virtutis famâ, ut cum Magnum Monasterium S. Benedicti de Padolyrone in agro Mantuano, operâ Guidonis Gonzagæ Abbatis Commendatarii, æternâ laude, & memoriâ digni, Congregationi S. Iustinæ unitum esset, ipse primus omnium ejusdem Cænobii Prior, Abbatis tamen authoritate, fuerit electus, nam Abbas vocari, Guidone vivente, haudquaquam poterat; quod tamen neutiquam obstitit, quin prudentiæ, & sanctitatis opinione ubique notus, ac celebris, totius Congregationis jam constitutæ secundus post Barbum Præsidens crearetur anno 1425. iterumque anno 1427. post eundem, ac denique tertiò anno 1430. supremum magistratum teneret.

III. Delectatus autem fuit plurimum piâ B. Nicolai de Prussia consuetudine, eique arctâ familiaritate conjunctus, & cujus Sanctitatem admirabatur, ejus virtutes æmulari studebat, quem propterea ex Monasterio S. Iustinæ, ad Cænobium Mantuanum transferendum curavit, ibidemque quadriennio detinuit: Ut autem restituta Venetiis suâ operâ in S. Georgio regularis observantia felicius procederet, ac firmiús, & diutiùs preseveraret, Romam profectus est, ut ab Aplicã Sede facultatem impetraret, Monasterium illud Congregationi nostræ perpetuo uniendi, quo obtento, dum ad propria rediret, Perusii in lethalem morbum incidit, & in Conventu FFr. Predicatorum (nondum enim Monasterium S. Petri ejusdem Civitatis nostræ Congregationi adnexum fuerat) animam creatori suo devotissimè reddidit anno 1431. cunctis, qui aderant, pretiosæ ejus mortis admiratione commotis. De quo illud testatus est, qui ejus Confessiones excepit, illibatam Virginitatem ad obitũ usque eum servasse.

IX. Ex Vita supra laudati B. Nicolai Pruteni à Iuliano Vernatia, & Gabriele Garbarino ejus discipulis conscriptâ cap:3. quæ MS. in nostris Monasteriis passim invenitur, alibique, & nuperrime impressa fuit Augustæ Vindelicor: apud Weithios operâ Cl: Bernardi Pezij Monachi, & Bibliothecarii Mellicensis: Et ex nostris antiquis Regestis, in quorum uno scripto anno 1507. Sic de eo habetur 1414. Paduæ die 17. Ianuarii. D. Theophilus de Venetiis. „ Hic Venerabilis Pater fuit de domo nobili Michaeliâ, sed virtute, & religiositate nobilior; obijt Prior Sancti Benedicti de Padolyrone 1431. plenus sanctitate: fuitque cum supradicto B. Nicolao insolubili charitate conjunctus, cum quo nunc in Patriâ beatâ Dei visione fruitur. De eo etiam in nostra Bibliotheca.

Mölck.

THEOPHILUS à Mediolano, in sæculo *Galeottus de Beaquis* celeberrimus I. V. D. Monachus factus est in Cœnobio S. Benedicti Mantuani anno 1452. die 30. Ianuarii, qui antequam solemnem professionem emitteret, legavit eidem Monasterio libros omnes à se antea possessos, tam qui in eodem Monasterio tunc reperiebantur, quam qui Ferrariæ apud D. *Ladrisium de Cribellis* Mediolanensem, & I. V. D. Anno autem 1459. effectus jam Abbas præfati Monaste-

T

ſterii Mantuani, recepit à D. *Guidone de Gonzaga* Abbate Commendatario qui, ut opinor, tandem conſenſerat, ut Superior ejuſdem Cænobii Abbas vocaretur, ducatos aureos 560. ad novum Dormitorium, & Valetudinarium conſtruendum, eodemque anno, menſe Octobri hoſpitem ibidem excipere meruit Sanctiſſimum Pontificem Pium II., qui eò venerat, Mantuanum Concilium celebraturus, cujus inſignis adhuc extat memoria propè minorem Eccleſiæ januam, affixâ parieti marmoreâ Pii ſtatuâ cingulo tenus, ſubjectâque inſcriptione.

Ubi Commiſſorũ Sepulchra.

Has quondam Sacras viſendas venit ad ædes.
Papa Pius, ternos manſit, & ille dies..

II. Anno 1460., & ſequenti, cum ei, Deo authore, feliciter cuncta procederent, emptâ domo in Civitate, variiſque in agro prædiolis, Cænobii rem ubique adauxit; anno autem 1462. fuit Abbas S. Georgii majoris Venetiarum, & totius Congregationis Præſes, quæ dignitas iterum ei delata fuit an. 1465, dum adhuc eſſet Abbas ejuſdem S. Georgii, & tertiò demum anno 1469., cum Mantuano Cænobio iteratò præeſſet; ut ex Catalogo Præſidum noſtræ Congreg: & ex Regeſto veteri Profeſſorum, aliiſque monumentis S. Benedicti de Mantuâ in Tabulario exiſtentibus, & ex Arnoldo Wione Lign. Vit. lib. 5. c. 7. In quibuſdam autem Regeſtis recentioribus omnium noſtrorum Monachorum pag. 32., & 33. à tergo in margine de eo dicitur, *I. V. D. obiit Abbas S. Georgii ter Præſes, & Sanctus*, quod ſanè, Monaſterio etiam S. Georgii ſecundâ vice eum præfuiſſe demonſtrat, ubi diem extremum clauſit.

III. At de ejus Sanctitate vereor, ne in hiſce Regeſtis laboretur æquivoco inter Theophilum Michaelium, de quo paulò ante, inſigni Sanctitate conſpicuum, S. Benedicti Mantuani annis pluribus Præſulem, & totius Congreg. tribus vicibus moderatorem, & hunc ipſum Theophilum Beaquium, qui longo poſt tempore pari dignitatis loco, & numero fulſit; de quo D. Iacobus Aſtenſis in Libro *Authoritatum &c.*, his verbis loquitur „ Erat autem tunc temporis „ Abbas ſupradicti Monaſterii *Religioſiſſimus* Pater D. Theophilus de Mediolano, qui anno 1459. de menſe Octobris, hoſpitem recepit SSmum Pontificem „ Pium II. „ Nec alia monumenta ejuſdem Monaſterii à nobis ſupralaudata peculiare aliud de ejus Sanctitate indicant. Quod tamen ita dixerim, ut ne latum quidem unguem Theophili Beaqui Sanctitati, ſiquidem eam in eminenti gradu poſſederit, officere ullatenus velim, ſed dumtaxat æquivocationem omnem vitare cupio, donec clariùs, & tutiùs hac de re aliquid conſtet. Cæterum prioribus noſtræ Cong. annis, omnes fere Monachi, præcipuè verò Abbates, qui eo potiſſimum nomine præficiebantur, ad Sanctitatis culmen totis viribus contendebant, ut pluribus in locis ſatis oſtendimus.

De eo L. I.

I. THOMAS PRESTONUS, ſive Hudleſtonus nobili ſtirpe in Angliâ genitus, Caſini in tutiſſimâ Monaſticæ Religionis arce conſedit anno 1592. die 16. Iunii; Quoniam vero Nationis ſuæ animas Deo lucrãdi zelũ minimè depoſuerat, obtentâ in Angliam redeundi, cum ſocio itidem Anglo viro docto, & probo, facultate, annuente etiam, vel jubente Urbano VIII. Pont. Max. dum Apoſtolicum Miniſterium ſedulò adimplet, à refractariis, Catholicæ veritatis oſoribus comprehenſus, tamquam læſæ Majeſtatis Reus capitis pænâ damnatur; ſed quia unius mortis ſupplicium parum crudelitati videbatur, mortis ſententiam in perpetuam carceris cuſtodiam commutarunt; ut ſi diutinè ibi vixiſſet, adeò miſerè vivens, jugiter moreretur, & vita ab eo in dolore tranſacta, mors eſſet potius dicenda, quam vita.

II. Vixit autem illâ in ærumnâ, & ſquallore annis quadraginta, vel eo amplius

T

Baronius in notis Martyrol. ad diem 23. Jan. narrat ex Nicephoro l. 7. c. 14. Clementem Ancyranum Epum 28. an. continuis ob Christi fidem à Gentilibus vexationibus agitatum.

Anno. 1685.

plius invictâ prorsus constantiâ Catholicæ Fidei gloriosus Athleta, singulis momentis de morte generosè triumphans; quâ in re similis quodamodo videri potest celeberrimo Christi Martyri Clementi Ancyrano, qui ab Ethnicis non minus quadraginta annorum spatio quotidie quidē, sed citra mortem cruciatus, non diu vivere permissus est, sed tardè mori compulsus est. Longissimi ergo certaminis cursu strenue consumato, ad palmas, & coronas in Cœlo percipiendas, æternùmque gestandas transivit anno 1647.

III. Ex Gabriele Bucelino in Bened. Rediv. ad ann. 1641. Angelo de Nuce in Notis ad Chron: Cas. Leon. Ostien; lib. 4. c. 108. §. cc. num. marg. 2013. Iulio Ambrosio Lucenti, idest D. Erasmo Gattola, in Ital. Sacr. restr. aucta &c. ubi de Episcopatu Casinensi pag. 1041. Vide nostram Bibliothecam L. T., & etiam nostrum Catal. Reformatorum pag. 24. Ejus gentilis, & propinqvus Ioannes Hudlestonus Ordinis nostri Carolo II. Angliæ Regi morienti adstitit, eumque Catholicæ Ecclesiæ reconciliatum per veræ fidei confessionem, quam à multo tempore corde tenebat, Sacrosan. Eucharistiæ Sacramēto refecit, qua de re vide Ignatiū Hyacinthū Amat de Graveson in Tab. Chron tom. 9. pag. 219. quod etiam ex aliis documētis mihi compertissimū est.

I. TIMOTHEUS CARMINATI Patriâ Genuen: apud S. Nicolaū *de Buschetto* aliquot millia passuū à Genua remotum, in numerum Dei familiarium per vota monastica admissus fuit ann. 1636. die 24. Maii; sed post nonnullos annos Patriæ, reliquoque terrarum Orbi valedicens, Casinum commeavit, ibique quadraginta prorsus annorum spatio ad obitum usque constantissime perseveravit, splendidissimos Sanctimoniæ radios circumquaque diffundens; nam die noctuque Divinæ Psalmodię indefessus intererat, omnibusque aliis regularibus exercitiis impiger aderat. Cibi abstinentissimus, satis parum ad matutinum prandium, ad cænam vero serotinam fere nihil sumebat. Dilectione in Deum, ac proximum fervens, Casinen. Nosocomii plures annos diligentiss. curam gessit, & pauperes infirmos, non solum corporalibus subsidiis, sed multo etiam magis spiritualibus auxiliis ad christianam pietatem informabat. In Pœnitentium Confessionibus audiendis assiduus, in errantium culpis fortiter, & suaviter redarguendis admodum sedulus, eos *in funiculis Adam, & in vinculis charitatis*, id est *in Spiritu lenitatis* ad Deum trahebat: Erga Dominicam Passionem, ac Bmam Virginem tenerrimo pietatis sensu afficiebatur: Quotidie placationis hostiam in Sacros: Sacrificio devotissime Deo offerebat, nequidem in itinere constitutus illud omittens; singulari prærogativâ animas ad perfectiorē vitā instituēdi à Deo donatus, inumeros Spirituales Filios Jesu Christo peperit, inter quos Franciscum Crispinum Sacerdotem virtute, ac probitate conspicuum. Quamobrem Ven. Franciscus Marchesius Congr: Oratorii de Urbe cunctis suis discipulis ad propriā cujusque Patriam in Casinen: vicinia Româ abeuntibus, hoc unum præ ceteris monitum dabat, ut sese Timothei consiliis humiliter submitterent, eique in omnibus obtemperarent.

I. Et sane quotquot ea in regione peculiariter Deo inserviebant vel Laici, vel Ecclesiastici, ab eo dirigebantur, nec paucis explicari potest, qua in veneratione, virtutisque opinione haberetur, non solum à Monachis, & universo illius Provinciæ populo, sed etiam à pluribus insignibus Viris exteris, ac longiùs positis. Episcopi quoque Cajetani, & Aquinates, eum sœpius accersebant, ut Monialium, aliarumque personarum animas suâ doctrinâ, ac pietate instrueret, ac solaretur, erat enim Moralis Theologiæ, sacrorumque Rituum peritissimus, affabili, hilarique vultu, & jucundâ consuetudine, sed qui simul modestiam, & religiosam gravitatem ostenderet. Tandem anno 1691. die 5.

Mar-

Martii ad bonorum operum palmam in Cœlis percipiendam per temporalem mortem a Domino vocatus fuit, magnâ omnium, qui aderant, singulari ędificatione, & veræ pietatis exemplo.

III. Jam verò de ejus Sanctimonia plura extant clarissimorum Viroru m judicia Nam Angelus de Nuce Archiepiscopus Rossan: & olim Abbas Casin: sub quo Timotheus aliquandiù Casini vixit, tunc Romæ degens, auditâ ejus morte in quadam Epistola eodem an: die Martii XVII. scriptâ ad Cl. Vir. D. Erasmum Gattola, sic de Timotheo loquitur. „ Mi è doluta la morte del P.D.Ti-
„ moteo, essendo mancato à M. Casino un vivo esemplare di ogni Cristiana, è
„ religiosa Virtù; ne io lasciarò di far'celebrare qualche Sagrificio per lui, an-
„ corchè io habbia per certo, che da lui si goda la felicità eterna. „ Pompejus Farnelli Episcopus Vigilien:in Apulia Parte 3.*Speculi* Cleri Sæcularis,in qua continentur Elogia Presbyterorum Sanctitate Ill: impess. Neapoli apud Antonium Bulifon'an. 1679. in Elogio D. Francisci Crispini fol. 349. de nostro Timotheo sic loquitur. „ Durò quindici giorni la sua infirmità, ed un giorno
„ sì, ed un altro nò cibossi del SSm̃o Corpo di Gesù Cristo per mano del P.D.
„ Timoteo da Genova Monaco Casinense suo Confessore, la cui Virtù può ar-
„ gomentarsi dall'haver havuto per suo spiritual figliuolo questo ottimo Sacer-
„ dote, ed asserisce, che ogni qual volta si communivava, prorompeva in tali
„ atti di umiltà, ed amore, che commoveva i circostanti tutti à piangere. „ è
„ nel fogl: 352. „ Il mentovato P. D. Timoteo Monaco Casinense Religioso
„ di non ordinaria bontà, è dottrina, suo Confessore, in ricevere il Ritratto,
„ che haveva vivamente desiderato di esso D.Francesco,a chi glie lo inviò, cosi
„ risponde;Lo voglio tenere nel luogo più cospicuo della nostra Cella,acciochè
„ la sua memoria mi ecciti à compunzione, ed emenda de'miei peccati, ed
„ ad imitare le sue rare virtù, come faceva colla presenza, quando veniva a
„ ritrovarmi. „

Denique Hieronymus Andruzzi Abbas Titularis nostræ Congregationis in Elogijs MSS. plurium Monachorum, asservatis in Tabulario Casinensi hæc de Timotheo scribit. „ Ecco la stella polare Cinosura felice di questa nostra Ter-
„ ra, è Cielo, alli di cui moti si aggirano degli altri tutti le volontà! Maestro
„ di sagre Cerimonie, è il P. D. Timoteo, quale più addottrina con la bontà
„ della Vita. Chi con lui parla,s'infiamma di santi pensieri, ed altro non cerca
„ insegnare, se non il vero modo di onorare il Datore della Vita. Nei Chiostri
„ vive, ma con mente sempre al Cielo elevata, più di devote contemplationi,
„ che di cibo si pasce. Se qualche cosa raccorda, ed insegna con tanta modestia,
„ con simite modo, che chiaro apparisce, non di altro spirito guidato, salvo che
„ di carità ardente, di piacere à Dio, è giovare al prossimo, muoversi in si-
„ mili occasioni &c. „

Is autem D. Hieronymus Andruzzi Patria Venetus S. M. de Pratalea propè Patavium alumnus ad Prioris gradũ evectus,quo abrenunciato, Abbas Titularis creatus fuit,sed õniũ pertęsus Casinũ cõmgravit circa an. 1673. ibique XVII. annis, quoad vixit permansit, regulari observantiæ die, noctuque assidue vacans, paruum hortulum manualis exercitationis causâ succisivis horis excolebat, sed multo magis virtutum omnium fructus ad Dei laudem, & proximi exemplum edere summa vi satagebat. Quadam nocte dum ad matutinum Officium, ut ei constans mos erat, pergeret, pede per scalam, qua ad nocturnum Chorum itur, deficiente, graviter cecidit, fractâque dextri lateris coxendice, Monachorum manibus ad cellam reductus fuit; Sed quamvis admodum senex, medicamentis appositis, mox ut convaluit, Chori diurnam, nocturnamque

Praglia.

namque

T

namque frequentiam invictè repetijt, & ad obitum usque continuavit, nam anno 1690. die 18. Oct. feliciter e vivis excedens, in Cœlum, ut fas est credere, convolavit, æternâ, beatâque valetudine fruiturus. Utrumque, Timotheum scilicet, & Hieronymum ego admodum adolescens Casini vidi, & eorum virtutes sum admiratus, magnamque singularis probitatis opinionem, quam de ipsis omnes habebant, optime cognovi, sed quæ nunc de illis, præsertim de primo narravi, ex relatione accepi Cl. Viri D. Erasmi Gattola Abbatis S. Matthæi Servorum Dei, & Tabularij Casinensis Præfecti.

I. THOMAS EUSEBII à Reate in Sabinis Monasterij Farfensis adscriptus est Alumnis an: 1662. die 24. Aug. Sed circa an. 1676. Casinum perrexit, ubi Vitæ Spirituali se penitus devovit; incæpitque à jejunijs multis, aliquot hebdomadæ dies aqua tantum, ac pane utens, reliquis verò parvo admodum cibo, nec umquam carnibus vescens, nec tunc quidem, cum debilitatis, aut infirmitatis ergo, id Regula permittit. Divinæ Psalmodiæ die, noctuque assiduè aderat; imo post matutinam recitationem, nequaquam cubitum, ut plerique solent, redibat, sed Ecclesiæ altaria circumjens, antelucano tempore ad sacrum peragendum sese diligentissimè disponebat, quod die illuscente religiosissimè quotidie celebrabat. Mox ad mentalem orationem, quæ vix exorto sole ab omnibus in Choro habetur, rediens, primâque horâ Canonica persolutâ, minimè adhuc ab Ecclesia recedebat, sed totum fere ante meridianum tempus orans, & alia Sacra audiens, ibidem transigebat.

Cap. 39.

II. Ob eximiam erga infirmos tum Monachos, tum etiam Laicos charitatem sive in temporalibus, sive in spiritualibus necessitatibus, præfectus fuit annis pluribus Casinensi Noscomio, quo tempore accidit res memoratu admodum digna. Ægrotavit ibidem Rusticus, qui morbo ingravescente ad extrema devenit, perceptisque omnibus Ecclesiæ Sacramentis, & animæ commendatione completâ, agoniam ingressus est, in qua dies omnino octo perseverans, nec moriebatur, nec mori posse videbatur, cunctis, ipsisque Medicis obstupescentibus. At Thomas id quod erat suspicatus, reticuisse eum scilicet datâ opera grave aliquod peccatum in Sacramentali Confessione, nec se rectè ad mortem comparasse, non cessabat jugiter, omnique meliori, quo poterat modo eum hortari, ut si peccatum aliquod in Confessione volens abscondisset, id confiteri tanto animæ suæ periculo per erubescentiam non detrectaret; Tandē misericors Deus, ut Rusticus rediret ad cor, & reatū suū ritè confiteretur, sua gratia effecit; nec mora, post Sacerdotalem absolutionem defunctus est.

III. Thomas deinde in gravissimam ægritudinem incidit, ex qua mox ut convaluit, Medicorum consilio Casinense Cœlum admodum tenue, ac rigidum crassiori, & mitiori Farfensis Cęnobii commutavit; ibi ego illàc transiens tunc eum vidi anno 1679 Tum ob vitæ meritum, tum ob Apostolici Pœnitentiarii munus Romæ anno 1675. in D. Pauli Basilica gestum, Decanus creatus fuit; Sed an. 1687. eo honore sese abdicavit, ut majoribus aditum clauderet, Deoque arctiùs adhęreret, qua de causa an. 1685. Casinum redijt, ubi unanimi Abbatis D. Andreæ Adeodati, Monachorumque omnium consensu inter Casinenses sodales admissus fuit, & Tyronum Magister constitutus, eaque propter iterum Decanus renunciatus: Quadriennio ministerium hoc vigilantissimè adimplevit; jejunia, vigilias, reliquasque observātias omnium primus exercens; Hac provincia persunctus iterum Decanatu voluit absolvi, eum non ampliùs suscepturus; Sed cum Casinensis aer ei plurimum obesset, denuò inde discedere coactus fuit; Perrexit igitur Mantuam ad M. D. Benedicti Cœnobium, ubi pariter Tyrones brennio rexit; Inde Mutinæ in S. Petri Parochus fuit, quibus

De eonos in Catalogo Episcoporum.

quibus in Cœnobiis, ſicut etiam S. Petri de Saviliano, & S.M.Cœſenatis,tum apud Monachos, tum apud Cives ob ſingularem pietatis opinionem,maximâ fuit in veneratione. Tertiò demum Caſinum remeavit an. 1705. ibidem quo dudum, imò ſeveriori adhuc vivendi generè ad obitum uſque manſurus, in Laicorum ſcilicet Confeſſionibus jugiter audiendis, in orationibus flexis genibus diutiùs protrahendis, in jejunis, in vigiliis, in flagellationibus aſperiùs, frequentandis, ceterarumque virtutum actibus ſæpius edendis, nervos omnes intendens, cum alioquin pelle tantum, & oſſibus conſtare videretur; Erat quidem Monaſticæ paupertatis ſtudioſiſſimus, & nihilominus,quantum illa permittit, liberalis, ſed ipſe ab aliis etiam Monachis nullum omnino quantumvis minimum, rerum etiam comeſtibilium munuſculum recipere ullatenus voluit. Humilitas verò adeo illi cordi fuit, ut caput &ſi infirmus ante Superiorem quemlibet tegere,aut ſedere,niſi haud ſemel eorumdē nutu, ac voce compulſus numquam ſit paſſus; Licet jam ſenex, & affectæ valetudinis neminem, vel ex Fratribus Commiſſis, vel ex Monaſterii famulis cellæ ſuæ verrere ſordes, ad eam aquam deferre, aut quacumque alia in re ſibi inſervire permiſit, quin potius ipſe aliis libentiſſimè miniſtrabat; cum tamen cujuſvis Perſonæ errorem, aut defectum aliquem majori,qua poterat charitate,ac dulcedine admonere, & redarguere non omitteret.

Excuſſit manus ſuas ab omni munere Iſaiæ 33. 6. 13.

IV. Aliquot ante obitum annis, præſertim proſtremo, dyſuriæ dolores acerrimos eximiâ patientiâ pertulit, & cum nihilominus nullam de conſuetis obſervantiis vellet intermittere, coactus fuit Abbas etiam Medicis ſuadentibus, eſum carnium, ſuper tomentum dormitiones(nam antea ſuper ſaccum ſola paleâ infartum cubabat) à nocturno officio ceſſationem, ad infirmorum domum receſſum, ceteraſque ægrotis adhiberi ſolitas curationes ei diſtrictè præcipere: Paruit quidem non minus obediens, quam humilis Thomas, ſed tamen quoties poterat horis diurnis Choro intereſſe, Sacrum facere, omnium Confeſſiones audire minimè deſiſtebat Infirmus, ne inſervientibus, ipſiſque Medicis oneri, ac moleſtiæ eſſet, ſummopere curabat, qua de cauſa aquæ intercutis morbum, qui ei ſupervenit, nemini indicavit, ſed tacitus tulit. Tot igitur incommodis, & voluntariâ carnis maceratione confectus,ad vitæ finem acceſſit, sūptiſque magna veræ pietatis ſignificatiōe ōnibus Eccleſiæ Sacramētis,sēſibus omnino integris, animam,velut aurum in fornace diutinæ patientiæ probatum, placidiſſimè Deo tranſmiſit an:1719.15. Aug.Aſſumptæ V. cui ſe totum devoverat, ſacro, omnium, qui eum noverunt, domi, foriſque mærore, gaudio nihilominus mixto ob adauctam ex tam felici exitu, ejus Sanctitati opinionem. Corpus expletâ parentatione peculiari arcâ inſcriptione inſignitâ incluſum in Eccleſia S. Annæ tumulatum fuit.

Ex relat.Cl.V.D.Eraſmi Gattola die 26. Jan.5733. ad me conſcriptâ; & ex Elogio ejuſdem adhuc viventis exarato à D.Cornelio Ceraſo,&inter Elogia aliorum Caſinenſium ſui temporis in Tabula. Caſin. aſſervato, ubi inter cetera, *Magni nominis Viris procul dubio comparandus, regularis obſervantiæ ſtudioſiſſimus, prudentiâ, devotione, ac ſpeciali charitate præditus, ſolitudinis, ac cellæ amantiſſimus dicitur &c.*

Z

I. ZACHARIAS nobili, ac per antiquâ familia Capograssi, Salerni ortus, in sacro Cavensi Cœnobio Monasticam Regulam observandam suscepit anno 1619 die 25. Julii, quam invariatâ ratione, quoàd inter mortales superstes fuit, diligentissimè custodivit. Sanctorum namque ejusdem suæ Patriæ Civium & prioribus sæculis ejusdem Monasterii Cavensis Incolarum, Alpherii, Petri, Leonis, Constabilis strenuus æmulator, eorum virtutes ad vivum imitabatur. Silentii, & Solitudinis amantissimus, tempus omne ita disponebat, ut majorem, potioremque ejus partem orationi, reliquum verò utiliorum disciplinarum studiis, Philosophiæ videlicet, ac Theologiæ tum Scholasticæ, tum Moralis die, noctuque tribueret, quæ sanè *pretiosa est temporis avaritia*.

Senec.

II. Cum ergo Sapientiæ suæ fundamentum supra timorem Domini constituerit, bonum proinde Intellectum ad abstrusiora quæque scientiarum subtiliter investiganda, & feliciter assequenda, sortitus est. Ad hæc quotidianum jejunium adhibebat, paupertatem vero, & vitæ austeritatem, indivisas veluti comites, & omniū horarū socias habere voluit. Sed in primis erga Deū, & proximū charitatem virtutum omnium principem, veneratus est, pro quâ etiam exercendâ mortis periculo sese exponere minimè dubitavit. Cum enim ægroto, pestifero apostemate laboranti, perpetuò adesset, eique omnia humanitatis officia, tam ad corporis medelam, quam ad animæ salutem sedulò ministraret, lethalem inde morbum contraxit, suumque obitum diebus octo ante prædixit; veniam à singulis Monachis, ad cælestem Patriam iturus, perspicuè postulans, ad quam, ut piè sperandum est, rectâ migravit an. 1633. juvenis quidem, sed qui *consumatus in brevi jam expleverat tempora multa*.

Timenti Dominum bene erit in extremis.

Ex nostris Regestis pag. 193, ubi in margine dicitur, *Vir magnæ Sanctitatis*: & ex narratione D. Camilli Capuani Zachariæ Synchroni in Cavensi Tabulario asservatâ, teste D. Marino Albritio ejusdem Tabularii Præfecto, & nostræ Congregationis Decano.

De eo in nostra Biblioth. Lit. C.

I. ZACHARIAS CUCURBICI, natione Siculus, in Oppido Sciacca natalem habuit, & in Monasterio S. Martini de Scalis extra Panormum mysticam Aram, ubi in ipso juventutis flore semetipsum hostiam viventem, monasticis votis, Deo immolavit, mortuus sæculo, mortuus illecebris, mortuus sibi; nam solitudinis egregius cultor, anachoreticam potiùs quam claustralem vitam, longè ab hominum consortio remotam ad obitum usque perduxit in Eremo ejusdem Monasterii, *Olivetum Saganæ* dictâ, D. Ioanni Baptistæ dicatâ; eò magis sibi, Deoque proximus, quo à caducarum rerum imaginibus factus alienus. Asperrimæ pœnitentiæ minister severissimus, corpus suum assiduis jejuniis, vigiliis, alijsque afflictationibus piâ crudelitate cruciabat. Cibum herbarum radices, aut si quando deliciis utendum esset, cruda olera suppeditabant; sitim aquâ extinguebat.

II. Sed hanc corporalis escæ parcitatem celestium consolationum affluentia, opiparæ veluti dapes abundè compensabant, imò infinito propemodum intervallo superabant; Hinc frequentes supernorum spirituum apparitiones, hinc ætherei luminis rutilantes in mente radii, hinc ex divini amoris fonte exuberantia in corde jubila, terrenis quibusvis nullatenus comparanda; ex quâ etiam suavissimâ scatebrâ, dulcissimi veluti rivuli, uberes compunctionis lacrimæ, identidem erumpebant. Et ut omnibus ejus Sanctitatem supremus veritatis Iudex testatam faceret, miraculorum quoque prærogativâ illum ornavit. Sensit in primis virtutis hanc efficaciam germanus ejus Frater Barnabas, ejusdem

Et gaudebit cor vestrum. Dedisti lætitiam in corde meo. Nec oculus

dem

dem Monasterii Sodalis, ejusdemque solitariæ vitæ perpetuus comes, a mentis alienatione ejus operâ liberatus, ex quo ad perfectionis culmen bonus Fratris æmulator magnis gressibus contendit. At Zacharias senio tandem confectus, & meritis consumatus, perenniter Deo fruiturus ad eum migravit anno 1626. ætatis suæ 85.

Ex Felice Egger Monacho Petrhusiano Idea Ord. Herarch. Bened. libel. 2. p. 3. Dissert. 3. pag. 423, & seq. Et ex Vita Ven. Servi Dei Hieronymi Arminii scripta à Petro Antonio Tornamira impress. Panormi 1614. Cap. XI. pag. 35, ubi inter cetera, Monachum Vitæ sanctissimæ, & admirabilis patientiæ Zachariam vocat, asseritque ab eo, & ejus Fratre Barnaba, Hieronymum Arminium, admodum honoratũ, commendatum, & pro Sancto habitum, & celebratũ fuisse.

Z

vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascẽdit, quæ præparavit &c.

(De eo sup. L. H.)

I. ZACHARIAS à FRACTIS Cãpaniæ Felici Oppido, nobili familiâ *PETRONIA* prodijt, Christophoro Petronio, & Martia de Tutiis, insignis virtutis feminâ, anno 1578. die 13. Decembris è sacro fonte *Damasus* nuncupatus. Hic ab ineunte ætate adeò modestiæ, pietati, solitudini deditus fuit, ut vel ex eo tẽpore haud leve Sanctitatis præsagium, vel potius initium facilè in eo omnes agnoscerent. Nam adhuc Puer Dei, & Proximi amore fervens, quoties ex gymnasio domum rediret, non aliò, quam ad publicum Nosocomium divertens, infirmos quosque blandis verbis mirum in modum solabatur, cibisque à Parentibus pro jentaculo tributis, indigentes, ut plurimum, recreabat, quod sane fraternæ charitatis officium præclariùs adhuc tunc potissimum exhibuit, cum grassante in ea regione dirâ fame, sæpissimè ipse impransus manebat, ut subtractâ sibi alimoniâ aliorum necessitatibus subveniret. Hæc in pueritia.

CAP. I. *Pueritia*.

CAP. II. *Adolescentia*.

II. At in adolescentiâ, obfirmato ad Religionem animo, ut pericula omnia Innocentiæ vel leviter labefactandæ maturè declinaret, ad Casinense Archisteriũ tamquã tutissimum Sãctitatis Asylũ convolauit, ibique à Basilio Brixiano Casinensi Abbate sanctimoniæ opinione celebri, in Monachorum cœtum admissus fuit anno 1597. die 29. Martii. Toto Tyrocinii tempore in omni virtutum genere, obedientiâ præsertim, devotione, silentio, patientiâ, sui ipsius contemptu, orationis quoque instantiâ, sanctæ denique Regulæ absolutissimâ observatione sodales longè superans, giganteis passibus ad currendam perfectionis viam exultare visus est; quæ causa fuit, ut ipse met eorum Magister Gregorius Genuensis, Vir admodum pius, ac religiosus, perfecti adeò discipuli admiratione permotus, illum veluti egregium Monasticæ Vitæ exemplar ceteris ad imitandum proponeret. Ejus vultum cęlesti lumine radiantem, Romanæ Curiæ Prælatus à Summo Pontifice Casinum missus, ut Monachorum mores, & regularem observantiam perscrutaretur, dum sibi in templo celebranti Zacharias adhuc Tyro reverenter admodum inserviret, admirans conspexit.

CAP. III. *Munia adimpleta*.

III. Cum itaque cunctis satis jam exploratum esset, Zachariam in Regularium institutionum agro altas, stabilesque radices fixisse, è Tyrocinio eductum, non adeò multo post, vix Diaconatus gradu insignitum, rei oeconomicæ, intra Cœnobium, Abbas præfecit, quo in munere Monachorum commodis, ac utilitatibus peramanter parandis summâ industriâ, ac diligentiâ insudavit; Pauperum verò, ac Peregrinorum, qui semper quidem magno numero, sed eo præsertim anno 1600, qui Jubilæus fuit, multo majori frequentiâ Casinum adventarunt, necessitatibus, ac lassitudini, incredibili charitate subvenit; Nec idcircò, quia eo anno longe majori copia panes ab eo in pauperes sunt distributi, farinæ insumptæ mensura aliorum annorum mensuram ullatenus excessit,

Cellerarla di Casa.

Supra 70. millia fuisse perhibentur.

Z

ſit, quâ in re iterata quodammodo videntur antiqua illa mirabilia. Reg.3.17.16. *Hydria farinæ non defecit* & Math:15.16. Lucæ 9.17. Marci 6.42. Ioan.6.12. *Satiavit Dominus quinque millia hominum de quinque panibus, & duobus piſcibus*: ac denique illud Gregorii M. Dial.l.2. c.21. quod olim in eodem Caſino SS. Benedicti meritis evenit; *ducenti farinæ modii, ante fores Eccleſiæ in ſaccis inventi ſunt*; quod animadvertens Abbas, ut ferventi Zachariæ erga proximum amori latiùs adhuc pabulum præberet, officio rei familiaris illum abſolvens, Xenodochii, ac Valetudinarii provincias ei demandavit. Tum verò reliquæ etiam Zachariæ Virtutes, Humilitas, Manſuetudo, Zelus animarum, alienæ ſalutis ſtudium, laboris, ac graveolentiæ pro Deo tólerantia, in omnibus vigilans cura magis, magiſque patefactæ ſunt. Nam Peregrinorum quorumlibet pedibus advolutus, ſuis ipſe manibus eoſdem abluere, preſſis etiam oſculis abſtergere, cibos illis miniſtrare, menſæ inſervire, ad lectum deducere in deliciis habuit; multoque magis eorum animis reficiendis intentus, ad preces Deo fundendas eos invitare, cum illis flexis genibus orare, monita denique ſalutis illis præbere, atque ita epulis tum corporeis, tum ſpiritalibus recreatos, lætos, melioreſque dimittere. Infirmis verò perpetuò adeſſe, eorum cubilibus aſſidere, alimenta in os immittere, abjectiora quæque munia illorum gratiâ ſubire, mærentibus ſacris colloquiis ſolamen impertiri, graviori morbo detentos ad æternitatis viam Chriſtianè ineundam ſanctiſſimis verbis componere, ita demum in eo charitatis officio ſe gerere, ut SSmum ipsũ Patriarcam Benedictum ſub peregrini Sacerdotis ſpecie venerandâ canicie ſenis aliquandò ſuſcipere meruerit, eique ad pedes, ad menſam, ad lectum famulari, qui tamen à Zacharia, ejus aſpectus pulchritudine, ac eloquii ſuavitate capto, (licet quîs nam eſſet tunc ignoraret) ſummo mane requiſitus, nuſquam comparuit.

CAP. IV. *Tyronum Magiſterium*.

IV. Sed eò jam Zachariæ virtus proceſſerat, ut aliis in Religione inſtituendis, & ad omnem pietatem informandis præponi poſſet. Itaque Comitiorum Generalium Mantuæ celebratorum decreto, Decanus renunciatus, triennio poſt ibidem Tyronum Caſinenſis Aſceterii Magiſter fuit conſtitutus; quâ verò eos ſolicitudine Sanctæ Regulæ præceptis imbuerit, quâ diligentiâ, ac cœleſtis Sapientiæ vi mentali orationi inſiſtere, ſenſuum mortificationi incumbere, veterem hominem exuere cum actibus ſuis, & novum induere, qui ſecundum Deum creatus eſt; terrena deſpicere, divina tantum inquirere, denique *mercari æternam de re pereunte ſalutem*, verbo, & exemplo docuerit, paucis explicari non poteſt. Hoc ſolum dixero, ex Magiſtri virtute diſcipulorum profectum, adeoque regularis diſciplinæ robur, vigoremque pendere, nam ut Poeta cecinit, *Quo ſemel imbuta recens ſervabit odorem, teſta diu*: & longe melius Sapiens *Adoleſcens juxta viam ſuam, etiam cum ſenuerit, non recedet ab ea*; ſummâ idcircò ope Religionum Prælatis nitendum eſt, ut non quoſcumque, & obvios quoslibet, ſed optimos, & Dei Spiritu plenos Tyronum Magiſtros ſeligant, qui juventutem in viam Domini ſapienter dirigant, priùs tamen à ſe ipſis tum doctrinâ, tum exemplo demonſtratam, ſiquidem Religionem ſtare volunt, cum primus diſcendi ardor nobilitas ſit Magiſtri.

S. Eucher. Lugd.

Horat.

S. Ambr. de Off.

CAP. V. *Prior*.

V. Sed Tyrocinii ſepta Zachariæ Virtuti anguſti limites erant. Extraxerunt eum illinc ſupremi Congregationis Patres, & Priorem creatum, invitum quamvis, & quoad licuit renuentem, Aretino Cœnobio eo in munere præeſſe juſſerunt. Eluxit tunc quidem clariùs ſupra candelabrum poſita Zachariæ Sanctitas, purioreſque radios circumquaque diffudit. Tunc enim regularis diſci-

Z

disciplinæ zelum discretioni, & charitati conjunctum, affabilitatem gravitati admixtam, severitatem humanitati copulatam, ceterasque virtutes, quæ erga subditos Superioribus Ecclesiasticis usui esse debent, magis, magisque ostendit; erga verò se ipsum non intermissum lectionis, orationisque studium, otii fugam, & ad quælibet spiritualia exercitia omnium primũ accessum intensiùs, ac ferventiùs vigere, imò sensim augeri omnibus patuit. At Zacharias, quò sublimiùs ejus Sanctitas sese attollebat, eò profundiùs se deprimens, & ad pristinam Casini, dilectamque solitudinem, ac privatam vitam suspirans, humillimis, enixisque precibus absolvi se Prioratu postulavit. Itaque quamvis non illicò, sed tantum biennio post, ipso tunc quidem inscio, voti compos effectus, Abbatis nihilominus titulo decoratus, lætissimè Casinum remeavit.

Abdicat.

CAP. VI. *Ejus singulares Virtutes.*

VI. Ibi ergo Zacharias ab omni aliarũ rerum curâ, & solicitudine omnino liber, præterquam Deo impensiùs inserviendi, proprioque in spirituali palestrâ profectui unicè vacandi, eminentiores virtutes heroicis actibus jugiter exprimebat; Paupertatem in primis, quæ D. Ambrosio teste, *Ordine prima est, & parens quædam, generatioque virtutum*, tam arctè amplexatus est, ut non contentus, dum juvenis rem Cœnobii administraret, nihil prorsus ex communi penu, præter id, quod omnibus indiscriminatim tribuebatur, in propriũ ũquã usum, & commodũ derivare, Abbatis etiã titulo insignitus, in eodem paupertatis tenore constanter perstare voluit, pretiosi quidquã intra cellulã, tũ in parietibus contegendis, tum in lectulo sternendo, tum denique in alia quacumque supellectili, & vestibus parandis numquam admittens; *sufficiebat enim illi paupertas sua, ut divitiæ computarentur*, ut Tobiæ Matris quo nimirum exemplo, prȩter antiquiora SS. Patrum, animadvertere Monachi omnes deberent, quantum ipsos dedeceat, post Deo promissam, ac voto juratam rerum omnium abdicationem, terrenis divitiis tam avidè inhiare, eas undique conquirere, tenaciter adeò custodire, & ut D. Hjeronymus olim detestabatur; *plenis sacculis mori, qui quasi pauperes vixerunt*; quapropter Zacharias religiosam paupertatem non solùm ipse rigidè custodivit, sed ut etiam reliqui Monachi eam ritè servarent, efficacibus quoque verbis identidem hortabatur. Castitatem verò, *sine qua nullum opus bonum est aliquid*, studiosissimè coluit, & totâ vitâ illibatam servavit, usus ad id tamquam validioribus mediis, indefessis laboribus, prolixis vigiliis, frequentibus jejuniis, alijsque id genus carnis afflictationibus, probè intelligens, lilium hoc, ne putrescat, inter spinas custodiendum, ut olim SS. noster Legislator egregiè prȩstitit; modestiâ quoque oculorum eximiâ, mulieres quascumque non solum minimè alloquendo, sed ne aspiciendo quidem, at defixis in terrã obtutibus semper incedendo, inprimis verò assiduȩ orationis prȩsidio, illud Sapientis secum animo reputans, *Nemo potest esse continens, nisi Deus det*. Obedientiam demum ita magnifaciebat, ut eam reliquis virtutibus longè anteferendam censeret, ipsamque orationem, aliaque spiritualia exercitia ad obedientiȩ nutum intermittenda, imò aliquando etiam relinquenda identidem dictitaret; Tyronibus suis, dum illorum esset Magister, hoc jugiter inculcans, *Melior est obedientia, quam victimæ* Reg. 1. cap. 25. ver. 21.

Tob. c. 5. 25.

S. Greg. M. hom. 13. in Evang.

CAP. VII. *Aliæ ejus Virtutes.*

VII. Porrò has virtutes aliarum quoque ornatus comitabatur. Humilitas nimirùm, & sui ipsius voluntariùs contemptus, quo grandȩuus licet, & Abbatis titulo conspicuus, Cȩnobii sordes unâ cum aliis quibuslibet verrere, & abjectiora quȩque munia quam libentissimè obire consuevit. Abstinentia deinde ab escis arctissima, quâ fere numquam carnes comedit, Adventus verò Dominici,

Humilitas.

Z

Abstinentia.

minici, & Quadragesimę temporibus modico panis fragmento, & leguminibus tantum famem sedavit; quod ipsum in pervigiliis celebriorum solemnitatum Domini, ac Deiparæ, aliorumque Sanctorum inviolatè servavit, semel dumtaxat in die, parcissimum licet, pomeridianum cibum sumens, nec serotinæ refectiunculæ jã communi consuetudine receptæ, beneficium umquam admittens. Ceterum corpori multifariam excruciando solicitè intentus, sæpè durâ cubabat humo, sæpè noctes ducebat insomnes, divinis laudibus, & contemplationibus vacans, nodosis funibus, alijsque flagris in se ipsum desæviens, brevissimum demum pro naturæ necessitate, vestitus tamen ad præscriptum Regulæ, laneaque interula (quam numquam dimisit) indutus, somnum capiens.

Pœnitentia.

CAP. VIII. *Idem Argumentum.*

VIII. Silentii, ac solitudinis amor præcipuus, quo impellente creaturarum omnium consortia, & colloquia sedulò vitabat, ut Creatoris solummodo in oratione, & precibus consuetudine frueretur. Nullus idcircò illi cum hominibus nisi de Deo, ac rebus divinis sermo, qui quoties ab eo haberetur, tantâ vi, & efficaciâ præditus erat, tum ob interni spiritus fervorem, tum ob externam, quam præseferebat, sanctitatem, morumque compositionem verbis conjunctam, ut audientes ad vitæ emendationem, & cœlestis Patriæ desiderium summopere inflammarentur. Patientia in rebus adversis planè admirabilis; non solum illatas injurias æquanimiter tolerando, sed quod longè majus est, offensores etiam ipsos beneficiis insignibus afficiendo, Salvatoris præceptum, & exemplum sequutus, *diligite inimicos vestros, benefacite his, qui oderunt vos.* Cum enim ejus Frater Germanus Marcus Antonius, & alterius fratris sui filius Christophorus à quibusdam conterraneis per summum scelus neci traditi essent, Zacharias Interfectoribus libentissimè illicò ignovit, imò nihil non egit, ut & ipsi lethaliter vulnerati, antequam spiritum exhalarent, & eorum Parentes, Consanguinei, & Propinqui ijsdem inimicis pacis osculũ, & amicitiæ tesseram, ut optimum Christianum decet, præberent. Nec hoc satis existimans, uni etiam ex percussoribus carceribus detento, & capitali sententiâ jam damnato, à Neapolitano Prorege Medinæ Principe, demississimis precibus vitam, & libertatem impetravit; Quæ sanè tam præcellentis Charitatis officia ex purissimo illo divini Amoris fonte promanabant, quo qui feliciter inebriatur, & *Amicum diligit in Deo, & Inimicum diligit propter Deum.* Jam verò erga Deiparam, divosque Tutelares pietas, ac religio præcipua, quâ eos & lectissimis laudibus efferebat, & enixis precationibus exorabat, & eorum vitam moribus SSmis exprimere satagebat, juxta aureum D. Augustini monitum, *imitari non pigeat, quos celebrare delectat.* Orationis denique, & Contemplationis studium excellens, in qua cum spiritus fervor vehementissimè illum raperet in Deum, eique intimè uniret, Corpus etiam secum trahens, & à terra omnino elevans, in aere sublime haud semel, nec parvo tempore sustentabat; quo in actu ab ijs, qui ad eum quacumque ex causa adveniebant, sæpe deprehensus, non modicam admirationem, simulque venerationem eis afferebat.

S. Greg. M. hom. in Ev.

Serm. 47. de Sanctis.

CAP. IX. *Gratiæ à Deo illi concessæ.*

Ita namque misericors Deus cum his, qui ei familiariùs adhęrent, agere consuevit, ut qui se pro ejus amore graviùs affligunt, terrenisque deliciis abdicant, cęlestibus consolationibus, gratiis, & favoribus identidem recreentur, & foveantur, *abscondens hæc à Sapientibus, & prudentibus, & revelans ea parvulis.* Expertus est hoc idem noster Zacharias vel cum anno 1627. dum SSmi Patriarchæ Benedicti, & Sororis ejus Scholasticæ sacratissimæ exuviæ sub Arâ maximâ Casinatis Basilicæ augustiùs collocarentur, plaudentis Cęli Angelicam Sympho-

Matth. cap. 19. d. 5.

Symphoniam, unà cũ Fr.Gregorio viro innocentissimo audire meruit; vel dum ejusdem Gregorii animam in eodem Casinensi Cœnobio corporis resolutam compage, itemque Martini Orilia amantissimi olim sui ssmè vita functi, in Cęlum ascendere conspexit; vel dum cordium arcana clarissimè cognoscit, vel denique dum prophetico afflatus spiritu absentia intuetur, pluraque multo post eventura prænunciat. Nec ea tantum à Deo Zachariæ concessa, alijs quoque mortalibus ejus meritis, precibusque, beneficia quam plurima tributa referuntur; In ijs cæci duo oculorum usui restituti, alius molestissimâ pedum paralysi vexatus, alius sanguinis fluxu ad extrema deductus, nobilis fęmina sterilitatis opprobrio laborans, alijque variis morborum generibus afflicti liberati memorantur; Quamvis humilis Dei servus non quidem suis, sed SSmi Patriarchæ meritis, ad cujus sepulchrum infirmos quosque supplices sisti jubebat, mirabilia hæc omnia referebat accepta, dicens cum Psalmographo; *Non nobis Domine non nobis, sed nomini tuo da gloriam.*

Z

De quo supra lit. G.

De quo pariter sup. Lit. M

Psal. 113

CAP. X. *Pretiosa ejus Mors.*

Sed tempus jam percipiendi immarcescibilem Gloriæ Coronam Zachariæ advenerat, cum bonum adeò certamen certasset, cursum consummasset, fidem servasset. Itaque anno 1645. mense Novembri, gravi morbo correptus, acerbissimis, ac intimis doloribus patientissimè toleratis, quadraginta ante obitum dies immobilis, ac resupinus (manibus ante pectus in Crucis similitudinem compositis) in lectulo consistere coactus, *tamquam argentum igne examinatum, imò tamquam aurum in fornace probatum* cunctis apparuit. Demùm SSmis Ecclesiæ Sacramentis devotissimè susceptis, cum ab omnibus veniam humiliter postulasset, oculis in Crucifixi imaginem constanter defixis, inter ignitas jaculatorias preces in manus Domini placidissimè spiritum reddidit die 16. Decembris, ætatis suæ anno 67. die Sabbati; Corpus, ut moris est, publicè expositum, magnâ hominum cujusque generis frequentiâ per triduum honoratum fuit, aliis ejusdem corporis extremitates, ut puta ungues, & capillos, aliis coronæ orariæ globulos, vestiumque particulas, tamquam Viri Sanctitate conspicui sacras reliquias, secum auferentibus, quod deinde in Cœmeterio S. Annæ repositum, ibidem promiscuè jacuit, donec anno 1677. die 18. Aprilis Severinus Pepi Casini Abbas ejus olim discipulus magnâ diligentia conquisitum, & urnâ cypressinâ inclusũ in Australi parte juxta Aram ejusdem S. Annæ, loco decentiori collocandum curavit.

Psal. 11.

Sap. 10.

CAP. XI. *Miracula.*

Post obitum plura, quæ subsecuta sunt miracula, ejus sanctitatem magis, magisque commendarunt; Nam Mulier à Dœmone obsessa, cum ejus capiti pileolus Zachariæ nuper defuncti suppositus fuisset, statim à nefario spiritu, post magnam concussionem, liberata est, Nobilis quoque fœmina Boteri Princeps Casinum adveniens, Zachariæ viventis preces, ut oculorum lumen, cujus jam diu expers fuerat, recipere mereretur, enixè quidem, sed frustra imploraverat (verebatur enim vir Sanctus, ne si illi beneficium hoc à Deo impetraret, ejus rei fama infirmorum multitudinem sanitatem postulantium Casinum atraheret). Sed eâdem, quâ in Cœlum conscendit nocte, cœlesti ei luce circumfusus apparuit, jubens, ut statim surgens pro recepto oculorum lumine humillimas Deo gratias referret (promiserat enim illi Casini Vir Dei, tunc oculos ei aperiendos, cum suos ipse clauderet) quod effatum eo quidem tempore pro joco acceptum, propheticè tamen dictum fuisse exitus comprobavit; Plurimi etiã alii ægroti, tam Casini quã Neapoli, alibique Reliquiarum ejus attactu, à variis morborum generibus liberati, quanti apud Deum Zacharias in Cęlis sit meriti satis, superque declarant.

Ejus

Z *Chrzanouski*. Ejus Vitam Casimirus Chranovius Polonus Monachus, qui Casini aliquandiu vixit, Latinis literis consignavit, impressam Neapoli anno 1677. apud Antonium Gramignanum in 4. pagg. 144. (non sine tamen pluribus Typographi mendis) ex qua Nos, quæ supra narravimus, potissimum desumpsimus. Agunt quoque de eo M. Antonius Scipio in Elogiis Abbatũ Casinensium p. edit. Neapoli per Octavium Beltranum an. 1630. *in Simplicio Caffarello* Abbate; Cornelius Ceraso in Elogiis MSS. Monachorum Casinensium sui ævi in Tabulario Casinensi asservatis; Gabriel Bucelinus in Bened. Rediu. ad an. 1645. „ E Vita „ migravit Zacharias Petronius Aretini in Etruria Cœnobii Abbas prophetico „ spiritu clarus, cujus post obitum genua callis exuberantibus conserta inventa „ sunt „ Ita ille; sed Zacharias fuit tantum Prior, non Abbas Monasterii Aretini, quo Prioratu dimisso creatus fuit Abbas Titularis, ut sup. diximus cap. 5. & ut habetur in nostris Regestis pag. 200. *Abbas Titularis ex Priore regiminis, Vir miraculis clarus*. Denique Felix Egger Idea Ord. Hierarch. Bened. Libell. 2, par. 3. differt. 3. num. 3. pag. 409. & seqq.

Conclusio totius Operis.

In Bibl., & in Catalogis. Jamque opus absolui, quod Deo propitio venerabilis Zachariæ, aliorumque ex nostro cœtu doctrinam, & Sanctimoniam perpetuò resonabit. Mihi siquidem, pro tot exantlatis in eisdem colligendis, describendisque totâ fere vitâ laboribus, hoc unum in votis manet, ut quos pari conversatione pro mea imbecillitate assequi haudquaquam possum, eos saltem à longè sequens, studeam pro virili aliquatenus imitari, quò tandem eorum intercessione reatuum meorum apud Altissimum obtentâ veniâ, quos mente, & calamo præsentes habui in terris, eosdem(veluti tamen famulus Dominos, & Cliens Patronos) consortes habere possim in Cœlis. Fiat. Fiat.

Assisii in Monasterio S. Petri die 19. Decembris 1731. ætatis meæ anno LXXI. orate pro me maximo Peccatore.

ADDITIONES.

De eo in Bibl. L. V. Rocchus Pyrrhus in Sicilia Sacr. secundæ editionis, cui plures notitias addidit Vitus de Amico Monachus noster, aliquot memorat recentiores Congregationis nostræ, & Siculæ Provinciæ Monachos Sanctitatis fama celebres, quos ipsis eorũ verbis hic recẽsẽdos duximus, alphabeti ordine hic quoque servato.

De Cæsare in Bibl. L. C. ALPHONSUS GOTHO, & Spatafora Cæsaris Frater, inter præclaros viros, quos S. Placidi Cœnobium aluit accensendus venit, qui electus anno circiter 1644. Abbas SS. Salvatoris, & Cyrini, ac deinde S. Mariæ de Ragusio, tandem Venetiis Abbatiâ ultrò se abdicans, magnâ opinione Sanctitatis mortalitatem exuit ann. 1690. Vitus de Amico in supplem: notitiæ S. Placidi de Messana pag. 1149.

Ætatis incerta, & ante, vel post Congr. Cas. dubium. ANTONIUS POLICIUS Messan. semper morbo podagræ in manibus, & pedibus afflictatus, magnum patientiæ, humilitatis, & charitatis exemplum, maxime in sedandis offensorum animis, ac ægrotantium, & indigentium afflictionibus præbuit semper, pari candore vitæ, & vixit, & decessit. Rocch. Pyr: tom. 2. in not. ejusdem S. Placidi de Messana pag. 1146.

Chiazza. AUGUSTINUS A' PLATEA. Hic Legum Doctor, compunctionis ardore sæculum reliquit, & religionis habitum in nostro Cœnobio sub Casinen: Congreg. devotus assumpsit. Iejuniis, vigiliis, orationibus, & scripturarum studio ita intentus, & bonis operibus adeò addictus fuit, ut illum non absimilem antiquis Patribus nostris Chronista dixerit. Cellulam perangustam non lon-

Vel Bartholomæus à Paternione, vel antiquior Chro-

nō longe à Monaſterio inter Æthnęos lapides ſibi conſtruens,ibi interdiù vacans cœleſtium contemplationi ſe totum dabat. Sanctioris Vitæ deſiderio, de terra, & Cognatione ſua exiens, ſuperiorum indultu ad Monaſterium S. M. della Croma Dalmatiæ regionis, noſtræ Congreg. annexum contendit. Ibi cum undique gentibus ob præclara ſigna, & miracula, quæ per ipsū Deus operabatur, innotuiſſet, humanæ gloriæ impatiens, ad ſacrum Caſinenſe Cænobium propero curſu ſe contulit, ibique meritorum manipulis locuples ſancto fine quievit, anno circiter 1579. Ita Vitus M. de Amico eodem tom.2. in notitia S. Nicolai de Arenis, pag. 1182.

Z nista, cujus nomen ignoratur, qui Chronicon S. Nicolai de Arenis ſcripſerunt.

BERNARDUS à Meſſana eximię perfectionis, atque innocentiæ,cujus demortui veſtes, ut populi devotioni fieret ſatis, ter immutatæ ſunt; certatim enim illas exambientes, variis morbis magna fiducia expellendis aptabant. Deceſſit pene quinquagenarius die 19. Nov. 1684. Idem ibid. in not. S. Placidi Meſs. pag. 1149.

FR. HONORIUS à Pozolo Oblatus columbinæ vitæ, & eximiæ charitatis, & devotionis, præſertim in B. Virginem, in cujus, & Ieſu nomine cuncta gerebat. In occaſu occubuit, & ad ſonum Campanæ ſalutationis Angelicæ ad Angelos in Cœlum volavit. Rocchus Pyrrhus tom.2. Sic. Sacr. in Not.S. Placidi de Meſſana pag. 1149.

Marius. S.Martini de Scalis.

MAURUS ROSALINI à Panormo provectæ jam ætatis, ac Sacerdotio initiatus, ad Profeſſionem ob vitæ, ac morum innocentiam admiſſus in Monaſterio ann. 1699. novis quaſi ſtimulis actus ad perfectionis apicem contendit: Mentalis orationis ſtudioſiſſimus, cui per plures horas quotidie incumbebat, Obedientiæ, Paupertatis,ac Puritatis cultor præcipuus,in amore erga Deum, in ſalute aliorum procuranda aſſiduus, ſuimet contemptor, aliis vel minimis obſequentiſſimus, omnibus denique virtutibus cumulatus, Tyronum inſtitutioni Præfectus, mox infirmæ valetudinis causâ in Oppido Burgetti, Majoris officio perfunctus, ibidem lætus, ac tranquillus, inter Monachorum preces, ac lacrymas migravit è vita die 31. Xbris 1723. ſepultus in S. Martino decenti loco; mortis ſibi conſcium fuiſſe pie credunt ex ejus diſcipulis nonnulli; ſæpius enim eodem anno, quo è vita migravit, iiſdem repetebat, magnam de ſe mutationem eo anno eventuram eſſe; exitus dictum probavit, ultimo namque die anni mundum commutavit. Vitus de Amico inſupplem. tom. 2. in notitiâ S. Martini de Scalis pag. 1097.

FR. MATTHÆUS à Neapoli Oblatus eximiæ charitatis,non ſolum in Monaſterio, ſed totâ in Sicilia ſemper magnæ æſtimationis ob virtutum ſplendorem fuit. Quotidie Deum rogabat pro Hæreticorum, ac Infidelium converſione, officioſiſſimus in Patres pro fide propaganda ad Indias trajicientes. Obiit octogenarius magnâ Sanctitatis famâ. Rocch. Pyrr. Sic. Sacr. tom. 2. In notit. S. Placidi de Meſſana pag. 1149. ,, eſt incertæ etatis.

PLACIDUS à Meſſana ex nobili ſtirpe de Villadecani natus an.1549. 29. Iulii ex infantia magnum virtutum ſpecimen dedit. Hunc Deus majoris gloriæ ſuæ, & Benedictini Ordinis profectui hoc documento reſervavit. Cum è nubiloso Cœlo ardens cecidiſſet fulmen, & cubiculum illius combuſſiſſet, puerum immunem, indemnemque reliquit; jam adoleſcens huic Sanctæ Religioni adſcribi voluit, ubi tantum in ſpiritualibus exercitamentis orationum, jejuniorum, cilicii, ſui ipſius mortificationis, ac perpetui ſilentii profecit, ut eodem die, quo profeſſionem emiſit regularem, ſcilicet menſe Decembri anno 1575. adhuc ſubdiaconus ætat. ann. 26 ad Cœlum evolaverit, immortale ſuæ Saactitatis nomen cum S. Placidi M. nomine quo quo modo comparatam relinquens. Id em ibidem.

Z Ita, totidemque verbis Rocchus Pyrrhus, & Vitus de Amico, quorum omnium apud eosdem fides esto.

Hos è Roccho Pyrrho,&Vito deAmico:Sed ex Benedicto Laudati in BreviChrō: S. Severini MSS. duos alios habemus regulari virtute præstantes, nempe.

ALPONSUM de Rosellis à Rubis in Apulia, qui institutum nostrum amplexus est Neapoli apud S.Severinum an.1609. Hic Monasticæ vitæ fuit verum exemplar, nam assidua ejus mansio, vel in Choro, vel in Ecclesia, vel in Cella; rerum verò Cœlestium meditatio perpetuum studium, & exercitium. Nec satis ei erat incruentam Hostiam quotidiè Omnipotenti Deo devotissimè offerre, nisi etiam aliorum Sacerdotum quotquot poterat Sacrificiis interesset. Integrum Psalterium Dominicum, & Marianum singulis diebus recitabat, tantâ vultus modestiâ, tantâque totius Corporis gravitate incedebat, ut solus ejus conspectus efficax correxio junioribus,& pia adhortatio esset jam provectis; pro decanatus namque officio sibi collato, uti Sanctissimus noster Legislator jubet, inferiores quosque de erratis, ac defectibus constanti zelo, debitâque, ac necessariâ severitate arguebat; ceterum nunquam nisi æternæ salutis, & proximorum vilitatis causâ visus fuit iratus, tunc enim locum habet illud - *irascimini, & nolite peccare*; illudque - *vidi prævaricantes, & tabescebam &c.* Vestium formam ad Regulæ præscriptum, & victus qualitatem nunquam mutavit, nec carnes, modò necessitas non urgeret unquam comedit. Tyronum magister constitutus, illos in Dei timore, & Regularis disciplinæ rigore enutrivit. Excelluit etiam rei æconomicæ cura, & industria, unde Cænobio ingens emolumentum; quamobrem ab Abbate in Villam, quæ *Pretiosa* dicitur, missus vindemiarum tempore, ut reddituum Monasterii indemnitati sua vigilantia, & fideli operâ prospiceret, ibidem repentina morte sublatus est ann. 1661., cumque ejus Sanctitatis fama apud omnes obtineret, in ejusdem Villæ Pretiosæ decenti, ac peculiari tumulo reconditus fuit; de eo igitur cum Sapiente dici meritò potest. *Justus quacumque morte præoccupatus fuerit in refrigerio erit*; & cum Psalmographo - *Pretiosa in conspectu Domini mors Sanctorum ejus*. Alphonsum memorat Benedictus laudati in Brevi Chron S. Severini parte secunda pag. 349.

Psal. 4.
Psal. 118.
Cap. 4.
Psal. 48.

ARCHANGELUS FASANUS eandem cum præcedenti Arcangelo Patriam, idemque S. Severini Cænobium longo tamen post tempore obtinuit, ubi Monasticam professionem emisit ann. 1627., promissamque Regularis disciplinæ observantiam, intentissima curâ verbo, & exemplo nunquam intermisit. Tyronum Magisterio ferè ad tria lustra perfunctus, plurimæ dexteritatis, ac prudentiæ, quâ discipulus fortitèr, ac suavitèr D. Benedicti legibus instruebat, specimen dedit, qui optimæ institutionis ab eo acceptæ odorem diù servaverunt. Abbas deinde Titularis creatus, magis magisque ad Cænobiticæ vitæ perfectionem anhelavit. Nedum enim à sæcularium, sed etiam à consanguineorum consortio sedulo cavens, unicâ per annum vice, & aliqnando singulis bienniis eos invisebat. At cum ad graviorem pervenisset ætatem, Anachoritas æmulaturus, in unam ex infirmorum cellis sese recepit, ibique reliquum vitæ cursum ad quindecim ferè annos solitarius exegit, raro cum aliis Monachis, sed tantùm cum spirituali conscientiæ suæ arbitro conversatus. Horas, quas precationibus, Psalmodiis, aliisque piis exercitationibus semel sibi descripserat constanti methodo semper retinuit; tandem cum in extremam ægritudinem incidisset, paucis ante obitum momentis, corde impavidus, ac sereno vultu, vestes emortuales, quibus Monachorum cadavera contegi solent suis met manibus disponere voluit, hæc enim omnia jamdiù

pecu-

peculiari diligentiâ parata apud se habebat, hacque animi fortitudine æternitatis formidandum omnibus iter, ipse lætus arripuit die 23. Martii an. 1683. De eo Benedictus Laudati in Brevi Chronico S. Severini Parte 2. pag. 362.

IN CATALOGO VIRORUM SANCTITATE ILLUSTRIUM.

GRAVIORA.

ERRATA	*SIC CORRIGE.*
In Fronte Libri LDCCXXXIII.	MDCCXXXIII.
Pag. 3. lin. 15. Patruosuo, adde, Equiti Melitensi.	
Pag. 9. lin. 2. adetum	adeptum
Pag. 13. lin. 8. 1651.	1661.
Ibidem lin. 9. 17.	12.
Ibidem lin. 27. patrator	patratos
Ibidem lin. 33. an: 38.	an. 28.
Pag. 15. lin. 8. 1581.	1481.
Ibidem lin. 11. 1385.	1485.
Pag. 17. lin. 16. lastitanti	latitanti
Ibidem lin. 17. popuo	populo

IN SECUNDA APPROBATIONE CONTINUATIONIS CATALOGI.

ERRATA	*SIC CORRIGE.*
Lin. 11. à tergo splendores	splendore
Pag. 3. lin. 40. 1633.	1650.
Pag. 7. lin. 31. Hieremias	Jeremias
Pag. 8. lin. 39. furo	furore
Pag. 11. lin. 1. marginali. de eo Catalogo	de eo in Catalogo
Pag. 13. lin. pen. tabularios	tabulario
Pag. 14. lin. 3. p. 2. pag. 4.	p. 1. pag. 4.
Ibidem lin. 29. memini	nemini
Pag. 15. lin. ult. & seq. Tyrocinium posuisse Tyrocinium Venetiis.	Tyrociniũ posuisse Venetiis
Pag. 20. lin. 4. adsciatitii	adscititii
Pag. 21. lin. 12. Commendatii	Commendatarii
Pag. 22. lin. 11. Marginali 1915.	1615.
Pag. 28. lin 5. strictio-	strictiorem
Pag. 32. lin. 15. 1673.	1655.
Pag. 33. lin. 1. pluries	sæpius
Ibidem lin. 46. cord	corde
Pag. 41. in marg. 1729.	1726.
Ibidem lin. 4. jam relatam vidisset.	propediem referendam scivisset, nam Cardinalis Marescottus obijt die 3. Julii an. 1726 Soror vero Hyacintha in Beatorum Album fuit relata die prima septem. ejusdem anni.
Ibidem lin. 26. scelerationem.	sceleratiorem
Pag. 44. lin. 13. Feria 6. Parasceves contingeret	Feria 6. contingeret
Pag. 48. lin. 4. pluries	sæpius
Ibidem lin. 6. imitando	imitanda
Pag. 49. lin. 1. sus, deque	sursũ, ac deorsum
Pag. 50. lin. 25. Vesu	Jesu
Ibidem lin. 26. Putris	Patris
Pag. 52. lin. 10. regulare	regularem
Pag. 54. lin. 4. debiliiatem	debilitatem
Pag. 56. lin. 8. spiripualibus	spiritualibus
Ibidem lin. 9. viis	piis
Ibidem lin. 10. teræ	veræ
Ibidem lin. 20. Cap. VIII.	Cap. VII
Pag. 58. lin. 8. quâ	quo
Pag. 61. lin. 2. 16. Aprilis	15. Aprilis
Ibidem lin. 9. promissi licet ferus, fidelis tamen persolutor.	promissa licet serò, fideliter tamẽ persolvẽs
Ibidem lin. 29. meum.	mecum.
Pag. 67. lin. 15. anno 1528.	anno 1527.
Ibidem lin. 21. Cap. X.	Cap. IX.
Pag. 68. lin. 19. Cap. XI.	Cap. X.
Pag. 72. lin. 12. tugere	fugere
Pag. 74. lin. 30. perciendam	percipiendam
Pag. 77. lin. 37. Filis	Filiis
Ibidem lin. 38. ab unionem cum nostrâ Congregatione viam aperuit	ad unionem cum nostra Cõgregat: ineundam viam aperuit, atque disposuit.
Pag. 83. lin. 44. Gregorii	Georgii
Pag. 85. lin. ult. annis quadraginta	annis XXIV.
Pag. 86. in margine 2685.	1685.
Pag. 87. lin. 12. Farnelli	Sarnelli
Pag. 88. lin. 17. illuscente	illucescente
Pag. 89. lin. 39. 5733.	1533.
Pag. 92. lin. 37. Quo semel imbuta.	Quo semel est imbuta.
Pag. 98. lin. 5. Alponsum	Alphonsum
Ibidem lin. 3. correxio	correctio
Ibidem lin. 17. vilitatis	utilitatis
Ibidem lin. 32. Archangelo	Alphonso
Ibidem lin. 37. discipulus	discipulos

Alia si quæ supersunt, vel diligens corrige, vel benignus ignosce, nam

Humanum est errare, mens quoque lubrica fallit
Sunt fragiles calami, difficilesque Typi &c.
Corrige sic ergo errores per opuscula Divum,
Sancta tot illorum qui monumenta legis.

In

ALIA

Ex epigram: Josephi M. Suaresii Indici erratorum in opusculis S. Nilji Abbatis Romæ Typis Barberinis an. 1673. ejus studio impressis ingenuè à se præfixo.

ERRATA	*SIC CORRIGE.*
Pag. 2. lin. 4. 10. Oct.	19. Oct.
Ibidem lin. 41. Ducatus	Principatus
Pag. 4. lin. 38. an. 1717. tom. 5.	anno 1719. tom. 4.
Ibidem lin. 42. nobil	nobili
Pag. 5. lin. 48. 1551.	1547. nam Paulus III. obiit an. 1549
Pag. 6. lin. 35. exmpla	exempla
Pag. 9. lin. 45. creatus	publicatus, nam creatus fuerat anno 1726. die 9. Decẽbris, & reservatus in pectore. Sic etiam supra pag. 3. lin. 4.
Pag. 10. lin. 11. 1705.	1505.
Pag. 11. lin. 12. Innocentio XII.	Innocentio XIII.
Ibidem in marg. die 8.	die 7.
Ibidem lin. 21. 1530. die 8. Octob.	1540. die 2. Julii
Pag. 12. lin. 44. sed paucula hæc tantum.	Ego paucula hæc tantum verba.
Pag. 14. in margine Pag. 15	Pag. 11.
Pag. 15. lin. 1. asserit	asseritur
Pag. 17. lin. 43. in Cenobii	in Cœnobio
Pag. 18. lin. 10. 1717.	1720.
Ibidem lin. 41. incomparabili	incomparabilis
Pag. 19. lin. 9. lingua	linguæ.
Ibidem lin. 28. reddiderint	reddiderunt
Pag. 20. lin. 2. à Clemente X.	à Clemente IX.
Pag. 21. lin. 4. declatioū	declamationum
Ibidem lin. 9. die 21.	die 25.

ERRATA	*SIC CORRIGE.*
Ibidem lin. 32. 1717.	1721.
Pag. 22. lin. 47. an. 1670. à Clemente X.	an. 1668. à Clemente IX. ex quo corrigitur etiam Coletus, qui ab Alex. VII. eum dicit Episcopum creatum, qui an. 1667. obiit; quare delenda est etiam pag. seq. 23 nota marginalis secunda.
Pag. 23. lin. 32. in marg. Hunc	Nunc
Ibidem lin. 46. manus	manu
Pag. 24. lin. 27. fronte	fonte
Pag. 30. lin. 19. ubi	ibi
Ibidem lin. 31. nibili	nobili
Ibidem lin. 38. fuit	fuerit
Pag. 39. lin. 18. 1508.	1405.
Ibidem lin. 33. Constantiense	Basileense
Pag. 41. lin. 24. 2521.	1521.
Ibidem lin. 27. familitia	familia
Ibidem lin. 33. 1717.	1720.
Ibidem col. 44. n. 4.	col. 311. n. 41.
Pag. 44. lin. 43. solicitudẽ	solicitudinem
Pag. 46. lin. 18. reperat	receperat
Ibidem lin. 45. 1576.	1578.
Pag. 52. lin. 10. 1520.	1510.

IN CATALOGO REFORMATORUM.

ALIA

ERRATA	*SIC CORRIGE.*
Pag. 10. lin. 16. 1439.	1489.
Ibidem lin. 42. Abbate	Abbatem
Pag. 20. lin. ult. Ludovicum XIII.	Henricum IV.
Pag. 21. lin. 10. 1610.	1608.
Ibidem lin. 44. 1686.	1586.

FINIS.